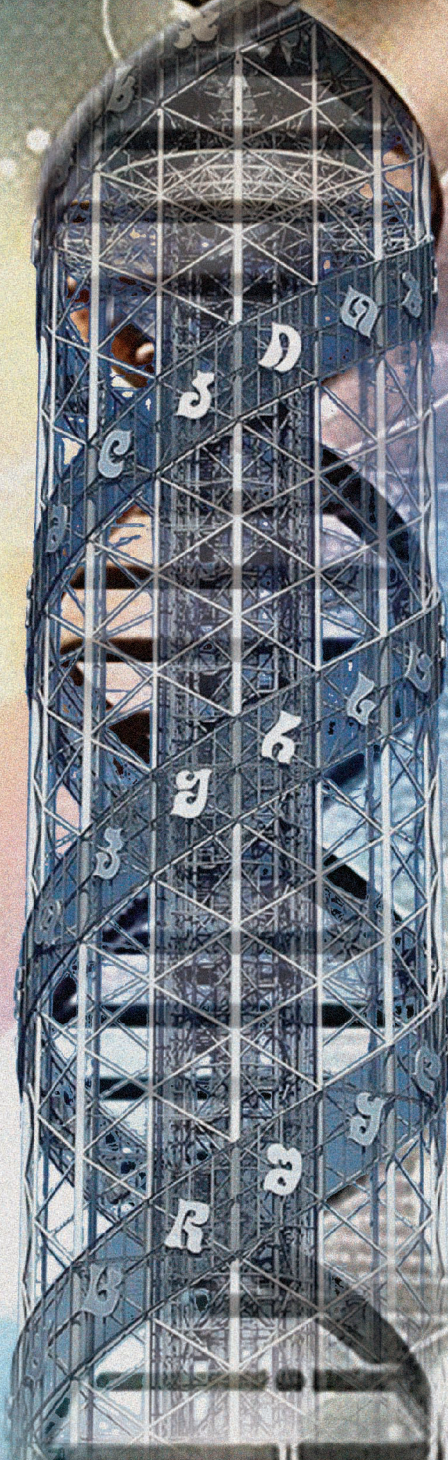
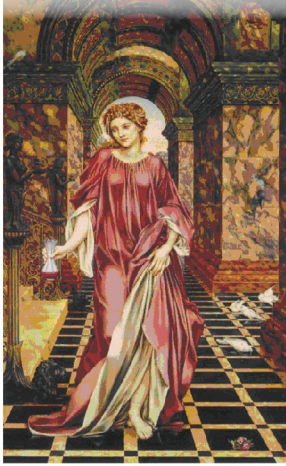

მედიცინა

№9 დეკემბერი 2015 წ.

მედეა

№ 9 2015 წ.

კავკასიის მსოფლიო კულტურის ცენტრი
ასტროლოგიის ინსტიტუტი, ცეცხლოვან ცენტრთა
ცეცხლოვანი მოვლენების შემსწავლელი ინსტიტუტი
“ გ უ ლ ი ”

ლამაზად შეილის გამზრდელი დედა მიცვნია ღმერთადა!

ვაჟა-ფშაველა

სარჩევნი

1. რას ვემსახურებით... .. 3	10. სიმონ ათონელის ბრძნული პასუხები -- 31
2. მე ვარ შხარა 4	11. საკუთარი თავის შეცნობის პრინციპები 32
3. ღმერთი და სული..... 7	12. ამპარტავნების 54 გამოვლინება 35
4. ინტერვიუ ღმერთთან 9	13. წვრილი სამყარო 37
5. სიყვარულის სიღიადე 10	14. ათასწლეულების სენსაცია 39
6. ორია ახალგაზრდა და ორი მზეთუნახავი 12	15. ისევ სიყვარულზე 44
7. სიყვარულზე 14	16. პოლიტიკა და მისი რეალობა 47
8. მეფეთათვის 26	17. სულის ძახილი 55
9. დალბი ლამას მიმართვა კაცობრიობისადმი 30	18. სიყვარულის საკრალური შრეები 57

მთავარი რედაქტორი: თამაზ თავაძე
ლიზიანი ზაქარია ტატიანაშვილისა

მის: თბილისი, ანა კალანდაძის

(ყოფილი ბუღალაურის) 7

მობ: 599-96-99-11

www.agniyoga-ge.com

Email: tpt3839@mail.ru

იყო და არა იყო რა

მუღმივობაში ყოფნა სიმართლით,
 საკუთარ თავთან ფიქრთა ჭიდილი,
 სინამდვილეში თვითდაჯერება,
 არარაობად ხშირად ვიცანით.

მაგრამ არსებობს მე შინაგანი
 საიდან მოდის ან სად იქმნება,
 თვით გონებაში ჩაიღო ალბათ
 და სჯერა, რომ აქ ასე იქნება.

გრძნობაში, ფიქრში, სხეულში მყოფი,
 შინაგან ძალით ახდენს მზადყოფნას,
 აზრის მოტანა მისი მისია,
 რა არის ნეტავ და ან ვისია?!

თუ ეს ყოფაა და მისი ფაქტი,
 მაშინ დავლევწოთ, არა აქვს აზრი,
 მაგრამ იქნება არსებობს კიდევ.

სულ სხვა რაღაცა გრძნობათა ხაზი.
 და თუ მივხვდებით, თუ სად გაფრედეთ
 ან სად ვიპოვოთ გამოსავალი,
 ოქროს შუალედს როგორ მივაგნოთ
 შუაში გზად სვლა ხდება მთავარი.

და იბადება ადამიანი

არსებობისთვის კაცობრიობას
 სინათლედ აწვდის დროსა და სიბრძნეს.
 სინამდვილის დრო, დრო უტყუარი
 შეცვლის ეპოქას აზრებით სივრცეს.
 და იბადება ადამიანი
 დროის მოთხოვნით ხდება ზიარი
 დიდი ძალაა უფლის შეცნობა.
 ზუსტი გაგება წმინდა წერილის
 დღეს ყველაფერი ხდება ერთგული,
 კოდი იხსნება აზრთან შერწყმული
 დრო მოსულია მოთხოვნილების,
 რომ შეიცვალოს ადამიანი.

უნდა შევავსოთ და შევითვისოთ
 ჩვენი ადგიარდოთ დიდი გონება
 დიდი მოძღვრების თანაზიარნი
 კვლავ ამალღდება და გაბრწყინდება
 კვლავაც აღდგომა გახსნილი მადლი
 ჩვენივე სულის გასხივოსნებით
 და დაიდგმება ცად ოქროს თასი
 და მომავალში ხდება ხორცშესხმაც.
 ეს საოცარი სული პაწია

არსებობისთვის დრომ რომ არწია
 დაკარგულ დროსთან უწევს ჭიდილი
 მაგრამ ღმერთმა ის გამოარჩია.
 დრო უსასრულო სასრულში გადის
 და ჩვენ გვაქცია ახალშობილად,
 ადამიანებს შეგვწევს უნარი
 რომ დავიზარდოთ კვლავ ბრძენკაცებად.

გენეტიკური კოდის დონეზე
 საკუთარ აზრში ფიქრების მტვრევა
 ანგრევს, აშენებს და აამაღლებს
 ეს ზეციური დროის შეგრძნება.

ხათუნა ელიაშვილი

რას ვემსახურებით მედეას ჟურნალის გამოცემებით

დედამიწაზე დაბადებით, ადამიანს ეძლევა სიკეთის ქმნისა და მასში დახელოვნების შესანიშნავი შესაძლებლობა, – ასე გვასწავლის უხსოვარი დროის სიბრძნე და საძმოს კარიბჭის თავზედ მუდამ გასხივოსნებული ბრწყინავს ეს ნაანდერძევი. ეს წინააღმდეგობაში როდი მოდის იმათთან, რომლებსაც ესმით არასრულყოფილების უსასრულო ბოროტების არსებობა ჩვენს დედამიწაზე. რას იზამ, არასრულყოფილება გარდაუვალია, მაგრამ მაინც ხომ არსებობენ სრული სისავსით სიკეთის მომტანი შრომის დარგები. განა მიწათმოქმედის შრომა სიკეთე არაა? განა უბრწყინვალესი შემოქმედება სიკეთე არაა? განა მაღალი ხარისხის ოსტატობა სიკეთე არაა? განა ცოდნა სიკეთე არაა? განა მსახურება კაცობრიობისადმი სიკეთე არაა? შეიძლება დამტიკეცება იმისა, რომ სიცოცხლის არსი – სიკეთეა და დასანანია მხოლოდ ის, რომ ადამიანს არ სურს სრულყოფილება და ამჯობინებს უმეცრებაში, სხვანაირად რომ ვთქვათ, – ბოროტებაში ყოფნას.

* * * *

ჟურუსვატის სახელობის კავკასიის
მსოფლიო კულტურის ცენტრი

ეს ზედმიწევნით საპატიო სახელიცა და აღიარებაც ერთდროულად, მიანიჭა საქართველოს რერიხის საზოგადოებას დედამიწის უზენაესმა იერარქიამ და მართვის ცენტრმა, – შამბალამ და საფუძვლად ამ სახელის მინიჭებისა შეახსენა კაცობრიობას ის, რომ კავკასია და კერძოდ საქართველო, მუდამ იყო

დედამიწაზე ჭეშმარიტი ძმობის კერა და სიმბოლო ერებისა და ცალკეულ ადამიანთა ულამაზესი ძმობის ისტორიული კუთხე.

ვინ ჩამოთვლის ამ თვისების აღმნიშვნელ უამრავ ისტორიულ ფაქტებს თუ ცალკეულ პიროვნებათა სახელებს, რომელთა ღირსეული მაგალითებითაც სავსეა ჩვენი კავკასია: ...დავით აღმაშენებელი... მეფე ერეკლე... ხაჯი მურატი... შამილი... იოანე ბატონიშვილი... ილია... ვაჟა... ალუდა ქელელაური... და დაუფიწყარი კლდის ვეფხვი, – მიხეილ ხერგიანი...

...კიდევაც დაიზრდებიან ალგეთს ლეკები მგლისანნი!!!

სხვანაირად ვერ გავიგებდი გელა დუმბაძეს, მწერალს, პოეტს, მხატვარს, ღრამატურგს, პოლიტიკოსსა და შემოქმედს, ღრმად და ფილოსოფიურად მოაზროვნეს დროისა და ერისა, რომლის სულსა გულშიც აღნიშნულ ღირსეულ ადამიანთა გმირული სული ანთია, რამეთუ მან საქვეყნოდ უშიშრად განაცხადა მისთვის მიუღებელი მონური პოლიტიკის მიმართ პროტესტი...

ძმობა და თანამშრომლობა, და მონობა კი არასოდეს... არამც და არა...

მე (თ.თავაძე) ასე გავშიფრე ის უშიშარი და სიმართლით სავსე ერთი მარტოხელა კაცის საქვეყნოდ გაცხადებული წინააღმდეგობა დალატის მიმართ.

გთავაზობთ თავად დარწმუნდეთ ყოველივეში ქვემოთ შემოთავაზებული ნაწარმოებიდან.

მე ვარ შხარა

გელა დუმბაძე
მიხეილ ხერგიანის ხსოვნას

მე ვარ შხარა, – მწვერვალი, ამაყი და აღმატებული! მიწისა და ზეცის შუამავალი, მრავლის მომსწრე და ბევრის მნახველი, სახე-ნაიარევი და სხეულდასერილი, მრავალ ნაძალაყინარი... მხოლოდ ნისლია ჩემი მეგობარი და გულის მესაიდუმლე, – მზე და მთვარე მთავარი განსმჯელები, ცას გაბნეული ვარსკვლავები - მონუგეშენნი, აღამიანი მუდამ მოუსვენარი და შემწუნებელი...

ისიც იმიტომ, რომ მაშინ კარგ ხასიათზე ვიყავი და ასე მინდოდა, ასე მნებავდა, ასე მსურდა!.. ბევრიც შევიწირე, დავლუპე! აკი ვაფრთხილებდი, ვთხოვდი მათ, არ მომპარებოდნენ! ხან ქარბუქს ვუგზავნიდი, ხანაც გაუსაძლის ყინვას, ჟანგბადსაც ვუსპობდი, მაინც მოდიოდნენ... ზოგის სიკვდილს ვნანობ, ზოგისას არა... მაგრამ ყველა მათგანი მახსოვს! გარეგნობით და სახელებითაც. ყველა მათგანმა დამიტოვა

შხარა – ცხრა თავიანი მწვერვალი 5201 მ.

თავზე არავინ დამისვამს და არასდროს გამითამამებია!.. და მეღიძება – მათ ასე რომ ჰგონიათ. ვინც ამოვიდა, მე ამოვუშვი, ისიც ყველა ჩვეული გზით, - ჩემი ზურგის გავლით.

სამახსოვროდ: ჩაჭედილი ფოლადის სოლი ან გადამტვრეული ძალაყინი, ზოგმაც კი ჩემს გაყინულ უბეში – საკუთარი თავი. მაგრამ არავინ და არასდროს მიმიშვია

ჩემს ჩრდილოვან ბეჭზე, ხალხი დამრეც კედელს რომ ეძახის, ბევრი ეცადა და ცუდად, ძალიან ცუდად დაამთავრა.

მრავალი დღე იყო ერთმანეთის მსგავსი და მცირედ განსხვავებული. მერე, ეს მცირე განსხვავებაც გაიწოვებოდა ხოლმე და მოგონება ბუნდოვან ნისლად მჩრებოდა...

ერთი რამ მახსოვს მუდამ, დღემდე არ მაგიწყდება... ეს მცირე ნაჭდევია ჩემს ბეჭზე... არა ძალაყინის, არა კბილანა ჩექმის და არა ძლიერი ხელის... ნაჭდევი, საიდანაც სისხლი გამუდმებით მსდის და მუდამ მახსენებს იმ დღეს...

...შეუჩნდნენ! არ მოასვენეს: - მიდი, გაბედე! სად არ ყოფილხარ, სად არ ასულხარ კლდის ვეფხვო! - მას კი ეღიმებოდა... მიდი გაბედე, ყველა შენთან ვართ! ისმოდა რამდენიმე დღე უწყვეტად გაუთავებლად. მას კი ეღიმებოდა... მიდი, გაბედე!

შხარას ამაყ ბეჭზე შენს გარდა ვერავინ გაიგლის. დამრეც კედელზე ცალი თითით დაკიდება ხომ შენი მოგონილია მიხეილ!

ბოლოს დათანხმდა. დასძლია ის უჩვეულო გრძნობა, ჩურჩულით რომ ესმოდა სიყმაწვილიდან: მხოლოდ აქ არა, ამ გზით არა! - ეჩურჩულებოდა უხილავი ხმა. ის კი იღვა და მუდამ ამაყი მწვერვალის ჩრდილოვან ფერდობს შესცქეროდა, - იმაში ღრმად დარწმუნებული, რომ ეს ხმა სწორედ იქიდან, - გულიდან მოდიოდა...

...კარგი ამინდი მოულოდნელად შეიცვალა. მაინც და მაინც მაშინ, როდესაც ორი დღის შემდეგ, როგორც იქნა, დამრეც კედელს მიადგნენ. რვანი იყვნენ: ის, - „ვეფხვი“ და შვიდი სხვა: ნარჩევები, ტოლები, თხელ-თხელები და თანაც ჩაფსკენილები! მოდიოდნენ ჯიქურ, წარბშეუხრელად და ლაღად! - ეს საქმე თუ არ გახარებს, გლლის ან გორგუნავს, ხელიც არ უნდა მოკიდო - ამხნევებდა მეგობრებს წინამძღვარი.

დაეკიდნენ, გაიტრუნნენ... თოკები მოსინჯეს, - თოკები, ყმაწვილობიდან

ერთმანეთს სიცოცხლეს რომ უკავშირებდა, დიდ და საამაყო საძმოს.

სამოცდაათი მეტრი ორ საათში! ამდენზე არავინ ამოსულა. აი კუთხეც, ნათალი და ბასრი, სადაც შხარას ბეჭი მთავრდება და სულ რაღაც ორ ნაბიჯში, - მწვერვალია!

ცხოვრებაში პირველად გაუჭირდა... ძალიან გაუჭირდა! ერთ ხელზეც დაეკიდა, - მეორეზეც. შემოტრიალდა კიდევ. ასე, დაკიდებულმა, ბიჭების თვალებში ჩახედა! - იმედით სავსე თვალებში... არცერთი იყო მისი ძმა, მაგრამ ყველა ძმაზე უფრო უყვარდა. იგრძნო რომ ცოტაც და ყველას, - ძმობით და თოკით გადაბმულს, თან ჩაიყოლებდა!

- ძმებო, ძალა მტოვებს, თოკი უნდა გადავჭრა! - ქამარზე დაკიდებულ ბებუთზე დაიხედა „ვეფხვმა“.

- მიდი, მიდი!.. მიდი, მიდი! - თითქმის ერთხმად გაამხნევა ყველამ და რაოდენ გასაკვირია: არცერთ მათგანს ხმაში სასოწარკვეთილების იოტისოდენა ნიშანიც არ ჰქონდა.

კიდევ შეეცადა, მაგრამ უშედეგოდ!
- ძმებო ორი ხელითაც ძლივს ვკიდივარ, არაფერია ხელჩასაჭიდი, სარკესავითაა ეგ ოხერი!

- მიდი, მიდი! შენ ეს შეგიძლია! - მიდი, მიდი! გაამხნევეს ძმებმა.

მათი ანთებული, რწმენით სავსე თვალები ელვასავით ბურღავდნენ კედელს, თითქოს თითის მოსაჭიდი უნდოდათ გაეხვრიტათ ფოლადივით მტკიცე ქანში.

- ძმებოლო!.. უნდა გადავჭრა!

- მიდი, მიდი! მიდი, მიდი!... ლილევე! ლილევე! - ერთხმად ამოხეთქეს გულიდან ძმადნაფიცმა სვანებმა. საოცრად და-აგუგუნეს: ლი-ლევე! - ათას ექოდ გაისმა მწვერვალიდან გამარჯვების სიმღერა!

შესაძლოა, ეს არნახული ერთსულოვნება, ძმათა უდრეკი რწმენა, წინაპართა სა-ბრძოლო სიმღერა იქცა იმ ძალად, კლდის „ვეფხვს“ სიმხნევედ და ენერგიად, ზურგში რწმენად რომ მიეწია, გული გაუთბო და

მ ე ლ ე ა

გაუძლიერა და მას, ხელებ გადაღლილს, გადაქანცულს – ბოლომდე უდრეკ მებრძოლს, - აბსოლიტურად გამოუვალ მდგომარეობაში მყოფს, გაახსენდა ბოლო იარაღი!... კბილები!

ორიოდ წამში, აბსოლიტურად დამშვიდდა, მოეშვა... საბოლოო ძაღლონე მოიკრიბა, ხელებზე მიიზიდა და კბილებში გამოცრა – ლილეეე!.. და... ოცდათორმეტი კაჟივით „ვეფხვის“ ბასრი კბილი ბეჭებში ჩაასო შხარას!..

ისხდნენ მწვერვალზე, მზით გამთბარ ღრუბლებს ამაყად გადაყურებდნენ ზემოდან. ისხდნენ და ერთმანეთს უღიმოდნენ... სიამაყესთან ერთად, გულის

სიღრმეში ემადლიერებოდნენ შხარას, რომ მან განსაკუთრებული პატივი დადო და მწვერვალზე ამ გზით ამოუშვა!.. და იქ არასდროს დაბრუნებულან...

მე ვარ შხარა, - ამაყი და აღმატებული! მიწისა და ზეცის შუამავალი, მრავლის მომსწრე და ბევრის მნახველი, სახენაირევი და სხეულ დასერილი, მრავალ ნაძალაყინარი, მხოლოდ ერთხელ დალაშქრული და... ბეჭზე ნიშან დასმული!

რეისი კვიპროსი -კიევი
13.11.2015

მიხეილ ხერგიანი

ღმერთი და სული

იყო და არა იყო რა, იყო ერთი კაცი და მეტე ეს კაცი, როგორც მიღებულია, მოკვდა. ამის მეტე მან შეათვალიერა საკუთარი თავი და ძალზედ გაოცდა. სხეული საწოლში იდო და მას მხოლოდღა სული შერჩენოდა, შიშველი, გამჭვირვალე იმდენად, რომ ყველაფერი გასაგები იყო თუ რა, და რატომ. ადამიანმა მოიწყინა, – სხეულის გარეშე რაღაც უსიამოვნოდ გრძნობდა საკუთარ თავს და მყუდროებაც დაეკარგა. ყოველი მის მიერ ნაფიქრი აზრი, რაც კი გაუფიქრებია, მის სულში დაცურავდნენ, ისე როგორც ფერადი თევზები. ყოველი მისი მოგონება მისივე სულის ძირზე იდო – აიღე რომელიც გინდა, დაათვალიერე და ყველაფერსაც გაიგებ. ამ მოგონებათა შორის კარგიცა და ლამაზებიც იყვნენ, – რომელიც გინდა აიღე და დატკბი. მაგრამ ზოგი ისეთებიც იყო, რომ მას თავადვე ეშინოდა მათი და ეზიზღებოდა კიდევც. იგი შეეცადა გადმოეფერთხა ისინი თავისი სულიდან მაგრამ ვერა და ვერ ახერხებდა ამას. მაშინ რაც ლამაზი იყო ულამაზოს მოჰფინა ზემოდან, ანუ დამალა სისაზიზღრე და გასწია დანიშნული გზით. ღმერთმა ერთი შეავლო თვალი მას და არც არაფერი არ უთხრა. ადამიანმა იფიქრა, რომ ღმერთს არ ეცადა და ზერეღეთ გადახედა ყველაფერს ისე, რომ მხოლოდ მისაღები და ლამაზი დაინახა. ამის გაფიქრებაზე გაიხარა და სამოთხისაკენ გასწია რადგან ღმერთს მისთვის კარი არ დაუკეტია. გავიდა ხანი, ძნელად სათქმელია თუ რამდენი, იმიტომ რომ იქ, სადაც ეს კაცი აღმოჩნდა, დრო სულ სხვანაირად მიედინებოდა, ვიდრე დედამიწაზე, და ადამიანიც დაბრუნდა ღმერთთან.

- რისთვის დაბრუნდი? – ჰკითხა მან კაცს. მე ხომ სამოთხის კარი არ დამიკეტია შენთვის?!

- ღმერთო, – უპასუხა კაცმა, – მე ცუდად ვარ შენს სამოთხეში. მეშინიან თუნდაც ერთი ნაბიჯის გადადგმაც კი, – ძალიან ცოტა რამ თუ მაქვს სულში მოსაწონი და ისინი ვერც კი ფარავენ ჩემს სიგლახეს. ამიტომ მე განძრევაც კი მეშინიან, რომ სიკეთე არ ამოყირავდეს და მის ქვეშ დამალული სისაზიზღრე არ გამოჩნდეს. ალბათ ყველა მაინც ხედავს იმას, რომ მე რაღაცას მაინც ვმალავ და ხედებიან იმას, თუ რამდენად ცუდი ვარ მე.

- მაშ რას ითხოვ შენ? – იკითხა ღმერთმა, რომელიც დროის შემოქმედი იყო და რამდენიც გნებავთ იმდენი დრო ჰქონდა, რათა პასუხი გაეცა ყველასათვის.

– შენ ყოველის შემძლე და გულკეთილი ხარ, – სთქვა კაცმა. შენ გამჭოლად დაინახე ჩემი სული, მაგრამ არ გამაჩერე, ოდეს შევეცადე ჩემი ცოდვების დამალვა. შემობრალე, მოაცილე ჩემს სულს ყოველი სიგლახე, რაც კი მასშია.

- მე სულ სხვა თხოვნას მოველოდი – უპასუხა ღმერთმა. მაგრამ მე ისე გავაკეთებ, როგორც შენ გინდა, – და ღმერთმა მის სულს მოაშორა ყოველივე ის, რისიც ადამიანს რცხვენოდა. მან ამოიღო მისი მესხიერებიდან გამცემობისა და ღალატის, სიმხდალისა და ვერაგობის, სიცრუისა და ჭორის, სიხარბისა და სიზარმაცის ყოველი კვალი, მაგრამ დაივიწყა რა სიძულვილი მას სიყვარულიც დაავიწყდა. ყოველი დაცემის დავიწყებამ მას აღმაფრენაც დაავიწყა. სული იდგა ღმერთის წინაშე და იყო სრულიად ცარიელი – იმაზე უფრო ცარიელი, ვიდრე მაშინ, როდესაც საერთოდ

გაჩნდა ამ სამყაროში.

მაგრამ ღმერთი გულკეთილია და სულში დაუბრუნა ისევ ის, რაც ამოიღო და ავსებდა მას.

ამის შემდეგ ადამიანის სულმა იკითხა:

- მაშ რაღა უნდა ვქნა უფალო? თუკი ბოროტება და სიკეთე ასე შესისხლხორცებულნი არიან ერთმანეთთან, სადღა უნდა წავიდე. ნუთუ ჯოჯოხეთში?

- სამოთხეში დაბრუნდი, უპასუხა გამჩენმა, რამეთუ სხვა არაფერი შემიქმნია გარდა სამოთხისა. ჯოჯოხეთს კი შენ თავადვე ატარებ შენში.

და დაბრუნდა ადამიანი სამოთხეში, მაგრამ მოკლე ხანში ისევ დაბრუნდა უკან და წარსდგა წინაშე უფლისა. შენ ყოვლის შემძლე, გულკეთილი ხარ. შემიბრალე, მომიტევე შეცოდებანი ჩემი.

- მე სულ სხვა თხოვნას ველოდებოდი, - უპასუხა ღმერთმა. მაგრამ გავაკეთებ

იმას, რასაც ითხოვ. და ღმერთმა მიუტევა ადამიანს ყველაფერი რაც თუ რამ ჩაუდენია. და ადამიანიც წავიდა სამოთხეში.

მაგრამ გავიდა ხანი და ის ისევ დაბრუნდა ღმერთთან.

- ახლა რაღას ითხოვ ჩემგან? - შეეკითხა მას გამჩენი.

- უფალო! - სთქვა კაცმა. - მე ცუდად ვარ შენს სამოთხეში.

ყოვლის შემძლე და მოწყალეო ჩემო ღმერთო, შენ კი მაპატიე მე, მაგრამ მე, მე ვერ ვპატიობ ჩემს თავს. დამეხმარე.

- აი ამ თხოვნას მე ველოდებოდი, - სთქვა გამჩენმა.

- მაგრამ იმის მოცილებას რასაც მთხოვ, ეს ის ქვაა, რომლის აწევასაც მე ვერ შევძლებ, რამეთუ ეს ქვა მე ვარ, -სინდისი შენი,-და მისი აწევა და ამით ჩემი ამაღლება შენ, შენ თავად უნდა მოახერხო!!!

ინტერვიუ ღმერთთან

„ რა მაგარი რამაა უმეცრება, – ყველაფერი იცი!!!
/ფრთოსანი ფრაზა/

ერთხელ დამესიზმრა თითქოს ინტერვიუს ვიდეო ღმერთისგან.

– “მაშ შენ გინდა ინტერვიუ ჩამომართვა?” – მკითხა ღმერთმა.

– თუკი შენ გაქვს დრო საამისოდ! – ვთქვი მე...

ღმერთმა გაიღიმა.

– ჩემი დრო მარადიულობაა.

– რა შეკითხვები გაქვს ჩემთან?

– ყველაზე მეტად რა გთრგუნავს ადამიანში?

და ღმერთმა მიპასუხა...

– მათ სწყინდებათ ბავშვობა, ჩქარობენ გახდნენ ზრდასრულნი, მერე ისევ ბავშვობაზე ოცნებობენ.

– ისინი კარგავენ ჯანმრთელობას ფულის გაკეთებისას, და მერე კარგავენ ფულს მისდა აღსადგენად.

– იმდენს ფიქრობენ მომავალზე, რომ ავიწყდებათ მყოფობა... ავიწყდებათ, რომ არ ცხოვრობენ არცა მყოფობადა და არცა მომავალში...

მან აიღო ჩემი ხელი საკუთარში და ჩვენ გარკვეული დროით დავდუმდით...

და მაშინ ვიკითხე...

– როგორც მშობელს, ცხოვრების რომელი გაკვეთილები გსურს, რომ ვისწავლოთ ჩვენ, შენმა შვილებმა.

– დაე იცოდნენ, რომ ვერავის აიძულებთ რომ შეგიყვარონ... ყველაფერი რაც მათ შეუძლიათ რომ გააკეთონ, ესაა – გახდნენ საყვარელნი.

– დაე შეიგნონ, რომ ძალზედ ცუდი საქციელია სხვების მიმართ თავის თავის შედარება.

– ისწავლონ პატიება, პატიებით.

– ახსოვდეთ, რომ საყვარელი ადამიანის გულის ტკენას სულ რამოდენიმე წამი ესაჭიროება, მაგრამ იარის მორჩენას მრავალი წელი დასჭირდება.

– გახსოვდეთ, რომ არსებობენ ადამიანები, რომლებსაც თქვენ უყვარხართ... მაგრამ უბრალოდ, მათ ჯერ ვერ ისწავლეს საკუთარი გრძნობების გამოხატვა...

– შეიგნონ, რომ ორი ადამიანი ერთსა და იგივეს, სხვადასხვანაირად ხედავენ.

– კარგად დაიმახსოვრონ, რომ ერთმანეთის პატიება ცოტაა... უპირველეს ყოვლისა საჭიროა საკუთარ თავს აპატიო.

– გმადლობ ჩემზე დახარჯული შენი დროისათვის, – ვუთხარი მე გამჩენს გაუბედავად...

– არის კიდევ რაიმე ისეთი, რისი გადაცემაც გსურს, შენი შვილებისათვის... ღმერთმა გაიღიმა და სთქვა...

– დაე გაიგონ, რომ მე აქა ვარ მათთვის... სთქვა მან და თვალი მიმოავლო რა მთელს სამყაროს, ხელი გულზე დაიდო და დაამატა

ყ ლ ვ ე ლ თ ვ ი ს ! ! !

სიყვარულის სიდიადე

ე.ი.რერიხი

სიყვარული საპირისპირო საწყისთა შორის განხილულ უნდა იქნას როგორც კოსმოსის სიდიადის ულამაზესი გამოვლინება. რამეთუ ჭეშმარიტად, სულიერად მკვდარია ის, ვინც მოკლებულია ამ შთაგონებისა და შემოქმედების ღვთაებრივ ცეცხლს, რომელიც ჩვენში კოსმიური არსებობის ნებამ ჩადო. საუბედუროდ, დღემდე არ არსებობს ამ უძლიერესი კოსმიური შენების ჭეშმარიტი საფუძვლის გაგება. ადამიანებმა დაივიწყეს, ან უფრო სწორად რომ ვთქვათ, ადამიანებს არ სურთ აღიარონ სიყვარულის უდიადესი კოსმიური მნიშვნელობა. ჩვენი საუკუნის მატერიალიზმმა სიყვარული ფიზიოლოგიური ფუნქციის დონემდე დაიყვანა. ჩვენს დროში, სიყვარული, საუკეთესო შემთხვევაში, გაგებულია როგორც ფსიქოლოგიური მოვლენა, მაგრამ თუ ხელახლა ისევ შეიგნებენ სიყვარულის კოსმიურობას, მაშინ დაიწყებენ მისი უმაღლესი გამოვლინებების ძიებას ისევე, როგორც მისი ყოველი უმაღლესი ემოციებისა და შემოქმედების ნიჭის ძებნას. ზუსტად ამ გამოვლინებაშია დამალული სიყვარულის მთავარი მიზანი და მისი მთავარი შინაარსი.

სიყვარული არის შემოქმედების ერთიანი ძალა. სიცოცხლის უზენაეს გეგმილებზე ყველაფერი აზრით შენდება, მაგრამ ამ აზრის წარმოსახვითი მოვლენების განსხვავლებებს ორი ისეთი საწყისი ესაჭიროება, რომლებიც კოსმიური სიყვარულით არიან შეერთებულნი. ბევრი გაუგებრობითაა ჩახერგილი ორი საწყისის ჭეშმარიტი ურთიერთობის წარმოდგენები. ბევრი დააშავეს რელიგიებმა, განსაკუთრებით ქრისტიანობამ კოსმოსის ამ უდიადესი საიდუმლოებების მიმართ, როდესაც

დაამცირეს და დაკნინეს ქორწინებაც და ქალიც, თავისი სიყვარულის მიმართ ზიზლით და ქორწინებაზე უარის თქმითა და ბერობითაც, რაც სულიერ სიღატაკეს წარმოადგენს სინამდვილეში და მათ კი, თავის მხრივ, უზენაეს მიღწევად შერაცხეს(???)

(1879 - 1955)

ეს საშინელი ურჯუკობა მძიმე შედეგებით აისახა კაცობრიობაზე, რომელთა შორის ხორცის გვემა უმცირესი ბოროტებაა. გავისხენოთ ყველა პირფერული დანაშაული, ყველა საშინელი სექსუალური უკუღმართობა და დანაშაული, რომლებიც ამ აკრძალვებისა და მათი გმობის საგნების წარმოდგენებიდან არიან წარმოშობილნი, რაც ასე აშკარად ეწინააღმდეგება კოსმიურ კანონებს.

ასევე საფსებით გაუგებარია ქრისტეს სიტყვები: „ყოველი ვინც ქალს უცქერს,

უკვე სიყვარულშია მასთან საკუთარ გულში.”

ეს სიტყვები სულების მსგავსობისა და კანონიერი ქორწინების კოსმიური კანონის ნათლის ჭრილშია გასაგები, რომელზედაც მე უკვე მაქვს ნათქვამი ჩემს ჩანაწერებში. სწორი კავშირები სასურველ წონასწორობას მოუტანენ კაცობრიობას.

ღიას, ზუსტად რომ საშინელი სიძვა ანგრევს კაცობრიობას და დედამიწას კი დაღუპვით ემუქრება.

უდიდესი საიდუმლოების სწორი გაგება, ქალური საწყისის მიმართ პატივისცემა გარდასახავენ მსოფლიოს. ადამიანებმა სიყვარულის დვთაებრივი საწყისი უნდა ამოხსნან მისი უზენაესი გამოვლინებით და ასევე აქ, ამ დედამიწაზე ებიონ მისი ანარეკლი. და მაშინ, თავად შთამომავლობაც, როგორც სიყვარულის ნაყოფი, გაცილებით უფრო ხარისხიანი იქნება, ვიდრე შემთხვევითი ნასიძვარებით შექმნილი შთამომავლობა.

ამიტომ ქორწინება მხოლოდ შთამომავლობისათვის, აი რა არის ჭეშმარიტი სისაზიზღრე და მკრეხელობა.

ჩვენ ყოველთვის უნდა გვახსოვდეს, რომ ადამიანი არის სამყაროს ნაწინასწარმეტყველები შემოქმედი, ამიტომ შემოქმედების მისი ყველა ნაირსახეობა სულიერი შინაარსიდან უნდა გამოვლინდეს, რაც მხოლოდ უმალღესი სიყვარულის წვის შედეგი გახდება. მხოლოდ სიყვარული ამჟღავნებს ყოველ დამალულ ცეცხლოვანებას, აი ასეთნაირადაა ყოველი შემოქმედების ფუძეში ჩადებული დიადი მიზიდულობა და დიადი სიყვარული.

სამყაროში ყველაფერი სიყვარულზეა დამოკიდებული და სიყვარულზე დგას. სიყვარულმა უზენაესი წვდომისაკენ უნდა წაგვიყვანოს.

ახლა კი გისურვებთ ყოველ ნათელს ამ მიმდინარე ციკლში, და განაგრძეთ შემოქმედება, ისე რომ მოძებნოთ ყველაზე ამაღლებული, ყველაზე საოცარი

და დამაჯერებელი სიტყვები თქვენს შთაგონებით აღვსილ შემოქმედებაში ამ სამყაროს ჭეშმარიტი დედის სიყვარულის საგალობლებში.

როდესმე დაწერთ სამყაროს დედის საბურველისადმი მიძღვნილ შესანიშნავ ჰიმნებსაც.

რა მშვენიერია სამყაროს დედის ხატება! რამდენი სიღამაზე, თავგანწირვა და ტრაგიზმია ამ უდიადეს სახებაში! მიმართეთ თქვენი გული უზენაესისაკენ და სიხარული და წვა დაისადგურებს თქვენს გულში. მთელი შემოქმედება, მთელი მისტიური აღტაცებანი ადამიანისა წარმოადგენენ იგივე დაფარული, თუ აშკარა სიყვარულის შედეგს. და გვახსოვდეთ, – წმინდათათვის, ყველაფერი წმინდაა.

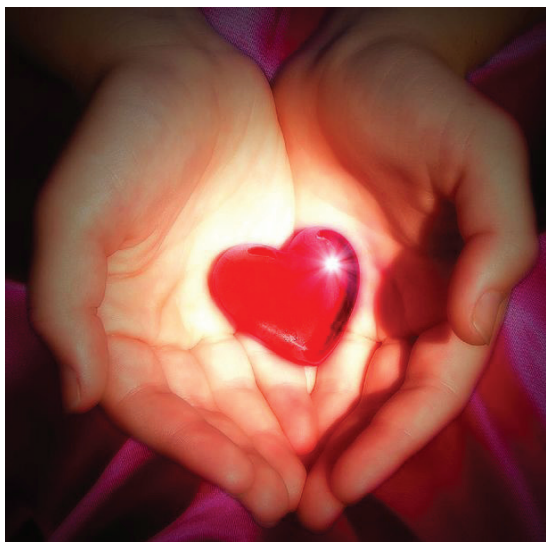
ოდესმე მიუძღვნით შესანიშნავ ჰიმნებს სამყაროს დედის საბურველს, რომელიც ცისარტყელას ყველა ფერებით ელავს და სიცოცხლისა და შემოქმედების ყველა სიხარულს იტევს, რამეთუ არ არსებობს, არცა სიცოცხლე და არცა სულის გამოვლინება სამყაროს დედის – ყოველი არსებულის, დიადი მატერიის გარეშე. სულის, მატერიისადმი დაპირისპირებამ წარმოშვა უმეცართა გონებაში ურჯულობანი მატერიის მცნების მიმართ, როგორც რაღაც სიმდაბლის მიმართ, და ეს იმ დროს, როდესაც სინამდვილეში სული და მატერია ერთია! სული მატერიის გარეშე არარაობაა და მატერია კი, თავის მხრივ, არის კრისტალიზებული სული. ჩვენს თვალთახედვაში გამოვლენილი სამყარო ისევე, როგორც მისი უხილავი ასპექტი, გვაძლევს გასხივოსნებული მატერიის აურაცხელ სიმრავლეს უზენაესიდან უმდაბლესამდე. სადაც მატერია არაა, იქ სიცოცხლეც არ არსებობს. ასე რომ აინთეთ სულითაც და გულითაც!

*ყოველი სიხარულის სურვილებით
ერერიხი*

ორი ახალგაზრდა და ორი მზეთუნახავი

ორი ახალგაზრდა კაცი სთავაზობენ ორ ქალიშვილს ცოლ-ქმრობას.

ერთმა შესთავაზა: მე შემიძლიან შემოგთავაზოთ მხოლოდ ჩემი გული, რომელშიდაც ის ერთ-ერთი თქვენთაგანი შევა, რომელიც თანახმა იქნება გაიზიაროს ჩემი ურთულესი გზა.

მეორემ კი ასე ბრძანა: მე შემიძლია შემოგთავაზოთ უზარმაზარი სასახლე, რომელშიდაც ჩემს მეწყვილეს ვთავაზობ ჩემთან ერთად გაიზიაროს სიცოცხლის სიხარული.

ერთ-ერთმა ქალიშვილმა დაფიქრების შემდეგ ასეთი პასუხი მიუგო ვაჟს: გულში, რომელსაც შენ მთავაზობ, სიცოცხლის მოგზაურობა ძალზედ შეზღუდულია ჩემთვის. იგი ხელის გულზეც კი დამეტევა, და მე კი მსურს სასახლის დარბაზების ვრცელი სავანე, სადაც მე არ მოვიწყენ. იქ ბევრი იქნება სივრცეც და სინათლაც, მაშასადამე დიდი ბედნიერებაც.

ვაჟმა, რომელიც სასახლე ახსენა, ხელი ჩაკიდა ამ ქალიშვილს და უთხრა:

– შენი სილამაზის საკადრისია ჩემი სასახლის მშვენიერება, – და თან წაიყვანა სატრფო.

მეორე ვაჟს, რომელმაც მხოლოდ გული შესთავაზა არჩევანში, ქალიშვილმა გაუწოდა ხელი და ჩუმად უთხრა: ამ სამყაროში არ არსებობს უფრო თბილი და მყუდრო სავანე, ვიდრე ადამიანის გული. ვერცერთი, თუნდაც ყველაზე დიდი სასახლე, ვერ შეედრება თავისი ზომებით გულის წმინდა სავანეს.

და ქალიშვილი თავის რჩეულთან ერთად შეუდგა მთის მძიმე აღმართს, რადგან მან მასთან ერთად ეს ბედნიერება ისურვა.

იოლი როდი იყო გზა. ბევრი სიძნელე და განსაცდელი განიცადეს მათ თავიანთ გზაზედ, მაგრამ საყვარელი მეუღლის გულში ქალი თავს მშვიდად და მყუდროდ გრძნობდა და ბედნიერების განცდა არასოდეს არ ტოვებდა მას. იგი მის გულში არასოდეს არ გრძნობდა იწროებას, რადგან სიყვარული რომელსაც მეუღლის გული ყველასათვის განაფრქვევდა, გულს სულ უფრო მეტად და მეტად ზრდიდა და ყოველი სულიერი მასში პოულობდა თავის ადგილსაც და ბედნიერების წილსაც. გზის დასასრულისას მთის მწვერვალზე, რომელიც ღრუბლებში იმალებოდა მათ ისეთი კაშკაშა სინათლე დაინახეს, ისეთი სითბო იგრძნეს, რომ ყოვლისმომცველი სიყვარული დაეუფლათ მათ და მიხვდნენ იმას, თუ რა ბედნიერება ელოდება ადამიანს, თუკი მისი ცხოვრების გზა გულზე გადის.

ლამაზმანმა კი, რომელმაც სრა-სასახლე ირჩია დიდხანს როდი იგემა მდიდრული ცხოვრება, ვრცელი ცინე-დარბაზებით ტკობა და სასახლის ელვარება. სულ

მალე იგი მიხვდა, რომ რამდენადაც დიდი არ უნდა იყვეს სასახლე, მას მაინც უღვეს ზღვარი და... მიხვდა, რომ ოქროს გალიაში გამოიმწყვდია თავი, რომელშიდაც მას სული ესუთებოდა და ველარ მღეროდა. იგი იხედებოდა ფანჯრიდან, მარმარილოს სვეტებს შორის ბორგავდა და გამოსავალს კი ვერა და ვერ პოულობდა. ყველაფერი გულზე აწვებოდა, ახრჩობდა და თრგუნავდა მას. და იქ, ფანჯრებს მიღმა კი, იყო რაღაც, რაც არ იგრძნობოდა, მაგრამ იყო ძალზედ მშვენიერი. სასახლის ვერანაირი მშვენება ვერ შეედრებოდა იმას, რაც ფანჯრების მიღმა იყო იმ უკიდევანო, შეუზღუდველ სივრცეში. მზეთუნახავი მიხვდა რომ ვერასოდეს მიწვდებოდა იმ შორეულ ბედნიერებას. მაგრამ მაინც ვერ მიხვდა იმას, თუ რომელი გზა მიდის ბედნიერებისაკენ. იგი ტიროდა და დარდობდა მხოლოდ, და დარდი კი შავი

საბურველივით ეხვეოდა და ეხვეოდა მის გულს, რომელმაც თითქმის უკვე შეწყვიტა ფეთქვა. და ბოლოს... „ლამაზი ჩიტი“ მოკვდა დარდისაგან ოქროს გალიაში, რომელიც თავადვე აირჩია.

ადამიანებს დაავიწყდათ, რომ ჩიტები არიან. ადამიანებს დაავიწყდათ რომ ფრენა შეუძლიათ. ადამიანებს დაავიწყდათ რომ არსებობენ უკიდევანო სივრცენი, რომელშიდაც შეიძლება შეფრინდე და არასოდეს არ დაიხრჩო.

ვიდრე არჩევანს გააკეთებდე, გულს მთუსმინეთ და არა გონების გამყინვარე არჩევანს, რომელიც უფრო ანგარებიანია,– ვიდრე მგრძნობიარე.

ადამიანებს დაავიწყდათ, რომ სწრაფი ბედნიერება არ არსებობს, რომ ბედნიერებისათვის რთული და გრძელი გზაა გასაფლელი და აი ამაშია ადამიანის სიცოცხლის შინაარსი.

ს ი ყ ვ ა რ უ ლ ზ ე!

სჯობს სიცოცხლესა ნაძრახსა, სიკვდილი სახელოვანი.
/შოთა რუსთაველი/

რა თქმა უნდა, რომ სიყვარული ყველაზე დიდი ბედნიერებაა და ამიტომ, ასევე ყველაზე დიდი, სრულყოფილი სინარულიც. სინარული ხომ განსაკუთრებული სიბრძნეა! ამას პლატონი ამბობს, რომლის მიმართაც ოდითგანვეა ნათქვამი, რომ ერთი პლატონიც კი ეყოფოდა მთელ სამყაროსო! დიახ, ჩვენ ვეთანხმებით ამ აზრს, რადგან სიყვარულზე პლატონის გამონათქვამი შეიცავს სამყაროს მთელს ფილოსოფიას, ყველა, ყველა რელიგიისა და მოძღვრების ფუნდამენტალურ იდეას, – საკუთარი თავის იმ დონემდე სრულყოფილებას, როდესაც შეუძლებელია არ გახდე საყვარელი იმისათვის, ვინც გიყვარს. და აჰა, პლატონის გამონათქვამიც: „გიყვარდეს, ნიშნავს

გახდე საყვარელი!”

ჩვენ ვცდილობთ ყოველი მხრიდან გაგაშუქოთ ეს აფორიზმი, კაცობრიობის გამთლიანების ეს ერთადერთი ფუნდამენტალური იდეა, რომელიც ქრისტე-შობამდე ხუთი საუკუნით ადრე გაცხადდა როგორც ქრისტიანობის ქვაკუთხედი და სომის, – ანუ მჭიდის ქვა!

ამ იდეას აშუქებს მსოფლიოს ყოველი დიდი თუ პატარა რელიგია და ამ უამრავ, ზღვა განმარტებათა შორის, განსაკუთრებული თვალმარგალიტის ელვარებით ბრწყინავს ღვთაებრივი ფრანცისკ ასიზელის განმარტება სრულყოფილი ბედნიერების შესახებ...

* * * * *

ერთ სუსხიან საღამოს, ძმა ლეონე და წმინდა ფრანცისკო ასიხელი პერუჯიდან პორციუნკულისაკენ მიემგზავრებოდნენ. ძმა ლეონე წინ მიუძღვოდა, წმინდანი მას კვალში მიჰყვებოდა. ზამთრის პირველი ჩრდილოეთის სუსხიანი ქარი მათრახივით სცემდა მათ შეცივებულ სხეულებს, ანაფორები შემოხეოდათ ტანზე და შიმშილისა და დაღლილობისაგან მოთმინება მთლად გასცლოდათ მათ. ასეთი იწროების გამო სანტა მარია დელლა ანჯელის ქოხმახები სამეფო დარბაზებად ელანდებოდათ და მგზავრებს ამხნეებდა იმ ძმებზე ფიქრიც, რომლებიც ელოდებოდნენ მათ და მათთვის შემონახული ჰქონდათ საუკეთესო ლუკმებიცა და შეშაც, რათა მათი მოსვლისას ბუნარი გაეჩაღებინათ.

“ძმაო ლეონე, – სთქვა ფრანცისკმა, – ჩაწერე ის, თუ რა არის სრულყოფილი სიყვარული.”

ჩვეულებრივად იგი ამბობდა „ჩაწერე“, რადგან ძმა ლეონე მისი მდივანი იყო, მაგრამ იმ წუთში იმიტომ სთქვა ასე, რომ მეტად მნიშვნელოვან აზრს გამოხატავდა, აზრს, რომელიც მისი მოძღვრების ძირითად იდეას წარმოადგენდა: „თუმცა კი, ყოველ მხარეში, ჩვენი ძმები ჭეშმარიტი სიწმინდისა და კეთილშობილების მაგალითებს განასახიერებენ, ჩაწერე და განსაკუთრებით გაუსვი ხაზი, – ამაში როდია სრულყოფილი სიხარული.“

ისინი დუმილით განაგრძობენ გზას და ფრანცისკმა კვლავ წარმოსთქვა: “ძმაო ლეონე, გამჩენმა ღმერთმა ჩვენს უმცროს ძმებს გინდაც რომ ისეთი მაღლი მიანიჭოს, როგორცაა სნეულთა განკურნება, ისევე როგორც მრავალი სხვა სასწაულის ნიჭი, თუნდაც გარდაცვალებულების მეოთხედის შემდეგ გაცოცხლებისა, ჩაწერე, რომ ამაში მაინც არაა სრულყოფილი სიხარული”.

გარკვეული ხნით ისევ დუმილი

ჩამოვარდა, შემდეგ ფრანცისკმა უფრო ხმამაღლა სთქვა: “ძმაო ლეონე, თუკი უმცროსმა ძმამ ყოველი ენა, ყოველი მეცნიერება და წმინდა წერა შეისწავლა, ასევე ხვდება და გვიმხელს ჩვენ ჩვენს მომავალს და იცის ადამიანის ცნობიერების საიდუმლოებანი, ჩაწერე რომ არც ამაშია სრულყოფილი ბედნიერება”.

კვლავ დადუმდნენ. ძმა ლეონეს ნელ-ნელა ავიწყდებოდა სიცივე და იგი ღრმად ჩაიძირა მოძღვრის სიტყვებში, გონებაში საკუთარ თავს ეკითხებოდა, – მაშ სადღა უნდა ვეძიოთ სრულყოფილი სიხარული და წმინდა ფრანცისკმა კიდევ უფრო ხმამაღლა ბრძანა: “ო, ძმაო ლეონე, უმცროსი ძმა, თუნდაც ისე კარგად ფლობდეს ქადაგებას, რომ ყოველი ურჯულოს ქრისტეს რწმენისაკენ შემოქცევა შეეძლოს, ჩაწერე, რომ არც ამაშია სრულყოფილი სიხარული. თუკი მახარობელი გამცნობს, რომ პარიზის ყველა ქადაგი ჩვენს ორდენში შემოვიდაო, ჩაწერე: “ეს სიხარული, – სრულყოფილი არაა. ალპების პირიქითა მხრიდანაც რომ გვეახლოს ყველა პრელატი და არქიეპისკოპოსი, და თუნდაც თვით საფრანგეთისა და ინგლისის მეფენი ჩვენს ორდენში შემოსასვლელად, ჩაწერე: ეს ის სიხარული როდია”.

წმინდანის აზრების მოსმენის შემდეგ ძმა ლეონემ აღარ იცოდა რა ეფიქრა და იკითხა: “მაძაო, ღვთის გულისათვის გემუდარები, რაშია სრულყოფილი სიხარული?”

მაშინ ფრანცისკმა განუმარტა მას: “სანტა მარია დელლა ანჯელიში სველი რომ მივალ, მშიერი, გაყინული და გასვრილი; ყინულები ჩემს ანაფორას რომ მოსდებიან და შიშველი ფეხები რომ დამისისხლიანეს; და მე დიდხანს დავაკაკუნებ კარებზე და კარისკაცს შევძახებ, მაშინ მოვა ძმა კარისკაცი და მკითხავს: “რომელი ხარ?” – და მე ვუპასუხებ: “ძმა ფრანცისკი”. იგი მიპასუხებს, – „წადი, ეხლა რა ღროს მოგზაურობაა, შენ აქ ვერ შემოხვალ”. მაგრამ მე ისევ დავაკაკუნებ, და იგი

განრისხებული გამოვარდება, ლანძღვითა და მუჯღუგუნებით შემომიტყვის და მეტყვის: “წადი, შენ პრიმიტიული და გონებაჩლუნგი ხარ და ნუღარ მოხვალ ჩვენთან! ჩვენ უკვე გაემრავლდით, მრავალი ნიჭი შევიძინეთ და შენში აღარანაირად არ ვსაჭიროებთ”. და მე, თუ ყველაფერ ამას ავიტან და მის მიმართ მაინც სიყვარულს ვიგრძნობ, გულში და სულში კი მაინც სიხარული ჩამედვრება, ძმაო ლეონე ჩაწერე, – რომ ამაშია სრულყოფილი სიხარული”.

უსიტყვოდ იღბა ძმა ლეონე და უკვე აღარ გრძნობდა არცა შემშილს არცა სიცივეს და არცა დაღლილობას და მხოლოდ გაოცებისაგან იყო გაოგნებული.

ფრანცისკი კვლავ ამეტყველდა: “და თუ ამის შევდეგ შემშილით გატანჯული, ბნელი ღამისაგან დათრგუნული მე მაინც ჯიუტად მოვითხოვ: “ღვთის გულისათვის, ეს ღამე მაინც გამათევენე!”-ო, და იგი მიპასუხებს მე: “არა, კროჩიფერის საფარში მიბრძანდი; და გამოვა ტოკით ხელში, კისერში წამავლებს ხელს და ძირს დამანარცხებს, თოვლში ამომავლებს, სახსრებს დამილეწავს, და ყოველივე ამას მოთმინებითა და სიხარულით ავიტან, ქრისტეს ჯვარცმის მაგალითით შთაგონებული, – ჩაწერე ძმაო ლეონე, რომ სრულყოფილი სიხარული ესაა.”

ახლა მთავარი მოისმინე. ყოველ ღვთაებრივ ნობათთა შორის, უმთავრესი და უკეთილშობილესი – საკუთარი თავის დამარცხების უნარია, როდესაც ნებით ქრისტეს სიყვარულით ღებულობ ტანჯვებს, იტან წყევლა-კრულვას, დამცირებასა და ხელმოკლეობას. ღვთის სხვა ნობათების გამო ჩვენ ვერ ვიამაყებთ, რამეთუ ისინი ჩვენ არ გვეკუთვნიან, არამედ ისინი ღვთისანი არიან, ამიტომ საკუთარი თავის ამაღლება მაშინ მოდის, როცა იწროების ჯვარს ეზიდები, რამეთუ მხოლოდ იგია ჩვენი ჯვარი”.

ეს საუბარი ქრისტიანული ფილოსოფიის საუკეთესო ფურცელი გახლავთ,

რამეთუ იგი ადამიანის სულს უზენაესი მწვერვალებისაკენ ამაღლებს.

იგი გულისხმობს იმას, რომ მოწაფემ უკვე განვლო საჭირო მანძილი ამაღლების გზაზედ. როცა წმინდა ფრანცისკი იმ მიჯნებს ჩამოთვლის, რომელთა მიღწევებს სიხარული მოჰყვება, არ ახსენებს იმ, სხვა ადამიანურ სიკეთეებს, რომელთა მიმართ მიიღტვის მთელი კაცობრიობა – ჯანმრთელობას, სიმდიდრეს, სახელგანთქმულებას. წმინდა ფრანცისკი ასახელებს რჩეულ, სიკეთის მომტან ყველა თვისებას, – სიწმინდეს, სიბრძნეს, სასწაულმოქმედებას, ურჯულოთა მოქცევის ქადაგების უნარს... ასე, თვისებათა ხარისხის აღმატებულობის გზით, იგი საკუთარი ორდენის წარმატების იდეებს ავითარებს, მაგრამ ყოველივე ეს მაინც არასრულყოფილია და უძღვრის სრულყოფილი სიხარულისათვის, რომლის მისაღწევად იგი წამებისა და უმძიმესი ფიზიკური ტანჯვის, – შემშილის, სიცივის, ზამთრიანი ღამით მოგზაურობისაგან დაღლის საფეხურებით მალდებოდა; და ამ წამებულობის გზაზედ მწვავე დეტალების აღწერა: ყინულისაგან დასისხლიანებული ფეხები და სხვა სატანჯველი... პასუხად კი, მისი ღვაწლის უარყოფა, მის მიმართ ზურგის შექცევა იმ ძმებისაგან რომლებიც მისგან იყვნენ კურთხეულნი და მაინც, მიუხედავად გამაოგნებელი უმადურობისა, ესოდენ საყვარელნი არიან მისთვის. მან აღმოაჩინა, რომ ადამიანი რომელსაც უნარი შესწევს გადალახოს ეს სიძნელებები მოთმინებითა და სიყვარულით, აუცილებლად შეიგრძნობს ნეტარებას, რამეთუ ყველაზე დიდი ჯილდო აქვს მინიჭებული ღვთისაგან – საკუთარი თავის დაძლევის უნარი.

/ამონარიდი წიგნიდან:
წმინდა ფრანცისკ ასიზელი/

* * * * *

აი კიდევ ერთი, ჩემის აზრით ფრანცისკი, თუმცა... ამ შემთხვევაში,—"ინგლისელი".

ჩარლი ჩაპლინის ამ საოცარი შედეგის წვდომა შეუძლებელია, თუ საამისოდ ჩვენ არ მოვიშველიებთ დიდი პითაგორას მასწავლებლის, ეგვიპტელი ქურუმის განმარტებას სიყვარულზე:

თუ საკუთარი თავი გვიყვარს, ჩვენ სხვანიც გვიყვარს, რამეთუ ის სხვანნი – თავად ჩვენა ვართ და თუ ჩვენ საკუთარი თავის მიმართ დავუშვებთ სიზარმაცეს, უგუნურებას, სნეულებებსა და მოშლილობებს, მაშინ ეს იმის ნიშანი იქნება, რომ ჩვენ არ გვიყვარს ღმერთი!!!

შეიყვარე თავი შენი!!!

აი ამის შემდეგ უკვე შეიძლება წარმოგიდგინოთ ჩარლი ჩაპლინის გასაოცარი ესსე:

რაც საკუთარი თავი შევიყვარე

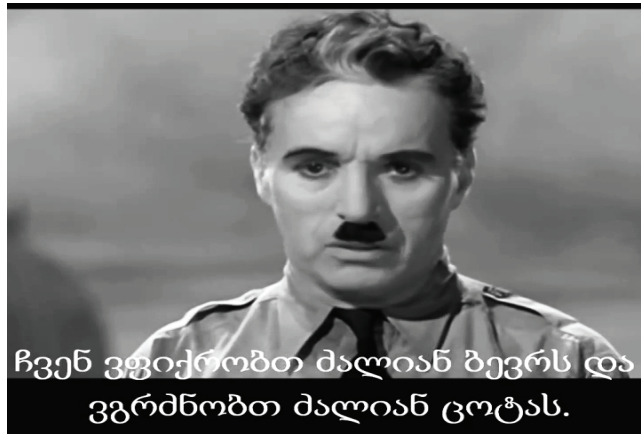
– რაც საკუთარი თავი შევიყვარე აღმოვაჩინე, რომ ტანჯვა და ტკივილი, მხოლოდ გამაფრთხილებელი ნიშნებია იმისა, რომ ცხოვრება ჩემი მორალის ფარგლებს სცილდება. დღეს, ვიცი რომ ეს რეალობაა.

– რაც საკუთარი თავი შევიყვარე მივხვდი, თუ რარიგად ძლიერ შეიძლება ვაწყენინო ვინმეს, თუ ვეცდები, რომ მას საკუთარი სურვილები მოვახვიო თავს, მითუმეტეს თუ არც ღრთა შესაფერისი საამისოდ და არც ადამიანია მზად ამისათვის. დღეს, ამას, პატივისცემას ვუწოდებ.

– რაც საკუთარი თავი შევიყვარე შევწყვიტე სხვა ცხოვრებისაკენ სწრაფვა, შევბედი დამენახა, რომ ყველაფერი რაც ჩემს გარშემოა ზრდასა და განვითარებაში მიწყობს ხელს. დღეს, ამას სიმწიფეს ვუწოდებ.

– რაც საკუთარი თავი შევიყვარე, გავიაზრე, რომ ნებისმიერ შემთხვევაში, ყოველთვის საჭირო ადგილზე და საჭირო ღრთს ვარ... ყველაფერი კანონზომიერია. ასე, რომ შემიძლია მშვიდად ვიყო. დღეს, ამას თავდაჯერებულობას ვუწოდებ.

– რაც საკუთარი თავი შევიყვარე, შევწყვიტე ღრთის ფლანგვა და მომავლის გეგმების დაწყობა. დღეს მხოლოდ იმას ვაკეთებ, რაც სიამოვნებასა და ბედნიერებას მანიჭებს, ვაკეთებ იმას, რაც მიყვარს და რასაც ჩემი გული აღტაცებაში მოჰყავს, ვაკეთებ

ჩემი რითმითა და მეთოდებით. დღეს, ამას უბრალოებას ვუწოდებ.

– რაც საკუთარი თავი შევიყვარე, თავი დავანებე ყველაფერს, რაც ჩემთვის უსარგებლოა – ზედმეტ საჭმელს, ადამიანებს, ნივთებს, სიტუაციებს – ყველაფერს, რაც მამცირებდა და საკუთარი თავისაგან მაშორებდა. თავდაპირველად ამგვარ დამოკიდებულებას ჯანმრთელ ეგოიზმს ვეძახდი, დღეს კი ვიცი, რომ ამას საკუთარი თავის სიყვარული ჰქვია.

– რაც საკუთარი თავი შევიყვარე, აღარც ვცდილობ ყოველთვის მართალი ვიყო და ნაკლებ შეცდომებსაც ვუშვებ. დღეს აღმოვაჩინე, რომ ამას მოკრძალება ჰქვია.

– რაც საკუთარი თავი შევიყვარე წარსულით აღარ ვცხოვრობ და აღარც მომავალზე ვდელაფ. ვცხოვრობ წამით, რომელშიც ყველაფერი ხდება. დღევანდელი დღით ვცხოვრობ და ამას თვითრეალიზაციას ვუწოდებ.

– რაც საკუთარი თავი შევიყვარე მივხვდი, რომ გონებამ შეიძლება განწყობა გამიფუჭოს და ცუდად გამხადოს, მაგრამ როგორც კი გონება გულს დაგუკავშირე, ის ჩემი საუკეთესო მოკავშირე გახდა. დღეს, ამ კავშირს გულის სიბრძნეს ვუწოდებ.

ჩვენ აღარ გვჭირდება გვეშინოდეს არგუმენტების, კონფრონტაციების ან კიდევ სხვა პრობლემებისა საკუთარ თავთან ან სხვებთან. თვით ვარსკვლავებიც კი ეჯახებიან ერთმანეთს და მათი შეჯახებით ახალი სამყაროები იქმნება, დღეს ვიცი, რომ ესაა ცხოვრება!

* * * * *

ეგვიპტელი ქურუმი ასწავლის პითაგორას...

დაიმახსოვრე, ძვირფასო პითაგორა: არასოდეს არ დარჩე სხვის იმედზე ამ სამყაროში, რამეთუ არავის ძალუბს შენი გადარჩენა, თუარა ერთიანსა და განუყოფელს, რომელიც თავად შენა ხარ.

იმუშავე საკუთარ თავზე, თავი მოუყარე შენს ყურადღებას და მიმართე იგი საკუთარი სამშვიდობისაკენ, რომელიც შენს გირჩისებრ ჯირკვალში ცოცხლობს და შენ საკუთარი სიცოცხლის გამოცანასაც ამოხსნი.

იმ დღეს, როდესაც შენ ჭეშმარიტება მოგვევლინება, შენ დაინახავ: უზენაესი – შენა ხარ! და მაშინ ჩაწვდები სიყვარულს მისი ჭეშმარიტი არსით; მიხვდები, რომ თუ საკუთარი თავი გიყვარს, ჩვენ სხვებიც გვიყვარს იმიტომ, რომ ეს სხვანი – თავად ჩვენა ვართ. და თუ ჩვენში შემოუშვებთ სიზარმაცეს, გონების სიჩღუნგეს, სნეულებანსა და მოშლილობებს – ეს ნიშნავს იმას, რომ ჩვენ არ გვიყვარს სხვები, არ გვიყვარს ღმერთი.

ამიტომ სიზარმაცე უმძიმესი დანაშაულია მთელი კაცობრიობის წინაშე.

დიახ, ჩემო ძვირფასო ჭაბუკო, ჩვენ

თავადა ვართ საკუთარი თავის მამები და დედები, დანი და ძმანი და ყოველი ადამიანი ერთდროულად. რამეთუ სამყარო, რომელიც ადამიანს გარს აკრავს – მისი გონების პროდუქტია. ყოველ ადამიანს საკუთარი სამყარო აქვს. როგორცა ხარ შენს შიგნით – ისეთივეა გარე სამყაროც, რომელშიდაც ხარ შენ. საკუთარი თავის უკეთესობისაკენ შეცვლით, შენ მთელს სამყაროსაც აუმჯობესებ. და პირიქით: თუ შენი ხასიათი ფუჭდება, მაშინ შენს ირგვლივ მყოფი სამყაროც სულ უფრო და უფრო უარესდება.

* * * * *

წინაპართა დარიგება დღევანდელი საქართველოს უმეცართათვის

...მიდიოდა მოხუცი გზაზე, ტკბებოდა სამყაროს სილამაზით და ხარობდა ცხოვრებით. უეცრად მან უბედური ადამიანი შენიშნა, რომელსაც ძალზედ დატანჯული სახე ჰქონდა. ის მოთქვამდა და გარშემო ყველაფერს გმობდა.

– რატომ იმეტებ თავს ასეთი ტანჯვისთვის? - ჰკითხა ბრძენმა მოხუცმა.

– მე ჩემი შვილებისა და შვილიშვილების ბედნიერებისათვის ვიტანჯები, - უპასუხა მამაკაცმა. - ჩემი ბაბუის ბაბუა მთელი ცხოვრება იტანჯებოდა ბაბუაჩემის ბედნიერებისათვის, ბაბუაჩემი იტანჯებოდა მამაჩემის ბედნიერებისათვის, მამაჩემი იტანჯებოდა ჩემი ბედნიერებისათვის, ჰოდა, მეც უნდა დავიტანჯო მთელი ცხოვრება, ჩემი შვილებისა და შვილიშვილების ბედნიერებისათვის.

– ვინმე თუ იყო შენს ოჯახში ბედნიერი? - იკითხა ამ ადამიანის უმეცრებით გაოცებულმა ბრძენმა.

– არა, მაგრამ ჩემი შვილები და შვილიშვილები აუცილებლად იქნებიან ბედნიერები. - უპასუხა უბედურმა ადამიანმა.

– უწიგნურს არ შეუძლია კითხვა

ასწავლოს ადამიანს, ხოლო თხუნელა ვერ აღზრდის არწივს! - მიუგო ბრძენმა. - ჯერ თავად ისწავლე როგორ იყო ბედნიერი და მხოლოდ შემდეგ მიხვდები, თუ როგორ აქციო შენი შვილები და შვილიშვილები ბედნიერად! ეს იქნება შენი საუკეთესო საჩუქარი, რაც კი საერთოდ შეგიძლია რომ გაუკეთო მათ.

P.S. თუ გსურს შეცვალო რეალობა შენს გარშემო, საკუთარი თავიდან დაიწყე!

* * * * *

ზღაპარი მხარცველზე

/მასწავლებელი გიორგი ბორევი/

ერთ ახალგაზრდას სახელად ვატხა მეტად ძლიერად აინტერესებდა სასწაულები. ერთხელაც მან მოხუცი დაინახა, რომელიც ლურსმნებით ამოჭედილ ფიცარზე ისე იწვა თითქოს ბასრი ლურსმნები კი არა, არამედ ბუმბულის ლეიბი იყოსო და თვალსაც კი არ ახამხამებდა. გაოცებულმა ვატხამ სთხოვა მოხუცს ესწავლებინა მისთვის ეს სასწაული. კი გენაცვალე, - უპასუხა მოხუცმა, - მხოლოდ სანაცვლოდ შენ უნდა იმათხოვრო, და რასაც იშოვნი, - მე მომიტანო... ერთი წლის შემდეგ გასწავლი ყველაფერს თუ სიტყვას შეასრულებო. დიდხანს იჯახირა ვატხამ, გაუძლო მათხოვრობას და საწადელ მიზანსაც მიაღწია, - ისწავლა ლურსმნებზე წოლა, მაგრამ ჭკუა არ მომატებია.

ერთხელ ბაზრის მოედანზე სხვა მოხუცს გადაეყარა, ის თავის თავს იოგს ეძახდა. როცა გამოესაუბრა, აღმოჩნდა, რომ ლურსმნებზე წოლის მასწავლებელი, ამ მოხუცის მოწაფე ყოფილა, რომელსაც მოხუცმა უბრალო თვალთმაქცი ჯამბაზი უწოდა.

მე შენ უკეთეს რაღაცეებს გასწავლიო, - უთხრა მას მოხუცმა. აი შეხედე, სთქვა

მან და ხელი გაიხველიტა სადგისით ისე, რომ ხელის გულის მეორე მხარეს გავიდა და სისხლის წვეთიც კი არ გამოსულა... ამ სანახაობით შენ ბევრ ფულს იშოვი, მხოლოდ ნახევარი მე უნდა მომცეო, - სთქვა მოხუცმა...

ვატხამ ისწავლა სადგისით ხელის გაჩხველიტა და მთელი დღეები ემსახურებოდა უკვე ამ, მეორე მოხუცს.

გავიდა ხანი და ვატხამ ამბავი შეიტყო ვიღაც მართლაც სასწაულმოქმედ იოგზე, რომელსაც მრავალი თაყვანისმცემელი მოსწავლე მუდამ თან დაჰყვებოდა. მოძებნა მან ეს მოხუციც და უკვე თამამად დაეკითხა მას: „რა განსაკუთრებულ ცოდნას ფლობ შენ? რა არის შენი სიბრძნე? მართლაც თუ ხარ შენ ჩემზე ძლიერი და რით?“

რაზედაც სასწაულმოქმედმა უპასუხა ვატხას: „გადამინადე 100 რუპია და ერთ წამში მოგართმევ ნებისმიერ კერძს მსოფლიოს საუკეთესო ოტელებიდან.“

ვატხამ გადაუხადა 100 რუპია და კერძი ლონდონის „საფიას“ ოტელიდან მოისურვა. მართლაც, არსაიდან გაჩნდა შეკვეთილი კერძი.

ამის შემდეგ მოხუცმა შესთავაზა ვატხას მაჯის საათი. ვატხამ ისევ გადაუხადა ფული და იმწამსვე მის მკლავზე აბრჭყვიალდა შევიცარის საუკეთესო მაჯის საათი...

მასწავლე შენი ხელობა, - სთხოვა ვატხამ.

სასწაულმოქმედი დაფიქრდა და შემდეგ დათანხმდა დიდი საფასურის სანაცვლოდ.

გავიდა წლები. ვატხა სასწაულმოქმედი გახდა და მესამე მოხუცის სახლიც მიატოვა.

საკუთარ თავს მხოლოდ უდიდეს იოგს ეძახდა და ხალხს სხვადასხვა სამსახურს უწევდა საზღაურის სანაცვლოდ. მასთან უამრავი ადამიანი მოდიოდა და სთხოვდნენ ხან წამალს გერმანიიდან, ხან ბრაზილიის ყავას, ხან აფრიკის ქოქოსს, ხანაც ჩრდილო ამერიკის საკვებ პროდუქტებს. ვატხა დიდი სინარულით ასრულებდა მსურველთა

თხოვნებს. მაგრამ ერთხელ მასთან მეოთხე მოხუცი მოვიდა. ის სასწაულმოქმედი არ ყოფილა, არამედ უბრალო ბერი იოვას ახლო მონასტრიდან. მან დაინახა ვატხას საგანთა მატერიალიზაციის ფენომენი და შეშფოთებულმა შეჰყვირა: „რას ჩაღიხარ შე არამზადავ!“ და დაუწყო ჯოხით ცემა. ვატხა ჯერ გაოგნდა და შემდეგ ტკივილებისაგან საცოდავად აყვირდა: რისთვის მირტყავ, მე ხომ სიკეთეს ვაკეთებ ამათთვისო? რაზედაც მოხუცმა უპასუხა: „შენ ჩაიღინე უამრავი ქურდობა. ითხოვ კამფეტებს, და ისინიც მოდიან შენთან ინგლისური მაღაზიიდან. ისინი ინგლისში ქრებიან და მაღაზიის მფლობელმა არ იცის სად ქრებიან ისინი. ნივთები, რომლებსაც შენ აქ აჩენ, სხვადასხვა მაღაზიებში ქრებიან, რისთვისაც სულაც უდანაშაულო ადამიანებს იჭერენ და ციხეებში სვამენ. შენ ყველაზე დიდი მმართველი ხარ!“

– მაპატიე მოხუცო, მე ეს არ ვიცოდი! – ტკივილებისაგან თვალცრემლიანი ტიროდა და მოსთქვამდა ვატხა.

ადარასოდეს აღარ გამოვიყენებ ამ ხელობას და არც არავის არ ვასწავლი მას!”

განვლო წლებმა. ვატხა აღარ ცდილობდა მოწაფეობას მავან და მავან სასწაულმოქმედებთან და არც თვითონ აღარ ასრულებდა ამ „სასწაულებს“.

ლოცულობდა და ღვთისნიერი ბერის სახელიც დაიმსახურა.

და აი ერთხელ ის მეხუთე მოხუცს გადაეყარა, რომელიც მართლაც ჭეშმარიტი იოვის ჭეშმარიტი მასწავლებელი გახლდათ და ეს იმ დროს მოხდა, როდესაც მან შემთხვევით, ამ წლების განმავლობაში პირველად ჩაიხედა სარკეში(!!!)..

...შეიცან თავი შენი, აი ასეთია ცხოვრების საბოლოო შინაარსი!

* * * * *

არსებობს თქმულება „ლუციფერის ნობათი“:

ბნეღეთის სული ასე ფიქრობდა: „კიდევ უფრო ძლიერ როგორ მივაჯაჭვო კაცობრიობა დედამიწას?... დაე, შეინარჩუნონ ადათ-წესები და ჩვევანი. არაფერი ისე არ აკავშირებს კაცობრიობას ჩვეულებრივ სახეობებთან, როგორც ჩვევები და ადათი, მაგრამ ეს საშუალება ვარგა მხოლოდ მრავალთათვის. გაცილებით უფრო საშიშია მარტოობა. მარტოობისას ნათლდება გონება და იქმნება ახალი მიმართულებები. სულის მარტოობა იძლევა მომდევნო ფორმების წარმოსახვებს. საჭიროა განმარტოების დროის შეზღუდვა. არ შეიძლება ადამიანის მარტოობის დაშვება. შევქმნი მათ ანარეკლს, დაე შეეჩვიონ საკუთარ სახებას.“ ბნეღეთის მსახურებმა მოუტანეს ადამიანს სარკე (სატანას სარკე წარმოადგენს საკუთარი პიროვნების მიმართ მიჯაჭულობის სიმბოლოს ან ეგოიზმს. და ეს იმ დროს, როდესაც ღვთაებრივმა მიკროკოსმოსმა

უნდა ასახოს მაკროკოსმოსი, ეშმაკის სარკე კი – მხოლოდ საკუთარ ეგოიზმს ასახავს).

ამის შესახებ შეიძლება კიდევ ერთი ზღაპრის გახსენება: “ერთმა მოაზროვნემ ადამიანებს სასწაულებრივი სამკურნალო საშუალება წაუღო, რომლის წაღებაც დახურული ზარდახშით იყო საჭირო. ვერცერთმა ადამიანმა ვერ გაბედა ზარდახშის გახსნა, რადგან ადამიანთა ჩვეულ თვისებათა გამო, მათ ზარდახშის შიგნით შხამი ან ექიდნე ეგონათ. ასეთნაირადვე, შეიძლება შესანიშნავი საშუალების შეთავაზება, მაგრამ ადამიანები მას მაინც შხამად მიიღებენ. რჩება ერთადერთი გზა, როდესაც ადამიანები განძს მხოლოდ უბედურებათა და შიშის იძულებით თუ მიიღებენ. რას იზავ, თუკი სატანამ ასე მტკიცედ მიაჩვია ისინი ურწმუნობას.

* * * * *

ბორცისა სძლია კეთილმან...

არავის ახსოვს, როდის მოიგონეს სატანამ და ბნელეთის მისმა მსახურებმა სარკე, დასაღუპავად მოდგმისა ადამიანებისა, რაზედაც ასე უბრალო სიბრძნით საუბრობენ იგავნი. მათი ნაამბობიდან ჩანს, რომ სარკე დამღუპველია, რომ სარკეში ვერცხლია და ვერცხლის სიყვარულით აბრმავებს სატანა ადამიანებს, თუმცა...

დიდება უფალს უმწეოდ რომ არ დაგვტოვა და მოგვცა მოდგმას ადამიანთა ნებისმიერი უბედურების, სიბრძნის ძალით, სიკეთეში გარდასახვის უნარი...

მაშ ასე, – იგავნი ამეტყველდნენ:

იგავი პირველი:

ერთ ბრძენს ჰკითხეს, – რატომაა რომ ღარიბი ადამიანი უფრო კეთილია, ვიდრე მდიდარიო?!

ბრძენმა უპასუხა: – აბა გაიხედე ფანჯარაში და მითხარი რას ხედავო?

კაცმა გაიხედა და სთქვა, – ეზოში ბავშვები თამაშობენო.

– ეხლა სარკეში ჩაიხედე და რას დაინახავო?

– სარკეში საკუთარ თავს ვხედავო. და სარკე აქ რა შუაშიაო?

– განა ვერ ხვდები, რომ შუშა ორივე შემთხვევაში შუშაა, მაგრამ ფანჯარა გამჭვირვალეა და ყველაფერს ხედავ მის მიღმა, რაც თუ რამ ხდება და შუშას, რომ ვერცხლი აეფარება საკუთარი თავის მეტი აღარაფერი ჩანსო. – მიუგო ბრძენმა.

აი ასე განმარტა იგავმა კაცობრიობის ვერცხლის მოყვარულობით უბედურებათა არსებობა და ისიც განმარტა მან, თუ როგორ დააბრმავა სატანამ კაცობრიობა „ვერცხლით“. თუმცა ყველა ვერა, – ბრძენკაცების მცირერიცხოვანთა გუნდი მუდამ მიუძღოდა კაცობრიობას წინ და მათი სახელები კარგად არიან ცნობილი მთელს დედამიწაზე, – მოსე, ქრისტე, ბუდა და სხვანი და მათთან ერთად ეროვნული სიბრძნეც ერისა ყოველისა...

* * * * *

მოსემ ოქროს ვერძი დაამსხვრია, მაგრამ ოდეს კერპი აღადგინეს, მოსე მიხვდა რომ საჭირო იყო მცოდნეთა და არამცოდნეთა ხარისხებად ადამიანთა დაყოფა და ამიტომაც აღარ დაანგრია ახალი ოქროს კერპი. სამაგიეროდ შექმნა განდობილთა კერა 72 კაცისაგან, რომლებიც იმ დღიდან დღემდე მოდიან და მათ უკვე სახელიც აქვთ, – ესსეულები.

ის რომ სარკე დამღუპველია, ეს დღესაც კარგადაა ცნობილი ტიბეტში, მაგრამ

სარკის მიმართ მათ საბედისწერო შეცდომა დაუშვეს იმით, რომ სარკეები ტიბეტში არ არსებობდა უკვე მათი ცნობილი შინაარსის გამო და მაინც, სარკეების უქონლობამ ტიბეტს ვერ უშველა და აი რატომ.

სარკეს ორი დანიშნულება ჰქონდა ერთი უკვე ვიცით,— სატანას სურდა კაცობრიობის დაღუპვა და მეორე ის რომ, ბრძენკაცებმა თავიანთი სიბრძნე დაუპირისპირეს სატანას ჩანაფიქრს და ბოროტება სიკეთედ აქციეს.

სატანას ჩანაფიქრი იყო ის, რომ სარკის მფლობელი საკუთარ თავს დაინახავდა და სხვის მიმართ საკუთარ განსხვავებასაც შეამჩნევდა და ამით გაამაყდებოდა იგი და დაიბადებოდა ყველაზე დამღუპველი სენი, — ამპარტავენება!!! ვისაც სარკე არ ჰქონდა საკუთარ თავს ვერ ხედავდა და თავს ვეღარ ილამაზებდა ისე, როგორც სარკის მფლობელი, რომელიც პირსაც მოიბანდა, ტუჩებსაც შეიღებავდა და წარბებსაც გაიკეთებდა... და დაიბადა განსხვავებათა ნიადაგზე ამპარტავენება. ასე რომ სარკის უქონლობა მოიშველიეს ტიბეტში და კატეგორიულად აკრძალეს იგი და, როგორც დავინახავთ,—ამოდ. ამპარტავენება არა, მაგრამ სხვა სენი შეეყარა ტიბეტს, — ჩვევები...

დაეჩვივნენ სმას, მექალთანეობასა და შავ მაგიას და ამ უბედურებიდან ტიბეტი ბუდიზმის რეფორმატორმა, ცონკაპამ გადაარჩინა: ასი ათასამდე ლამა (მღვდელი) გააძევა, დიღუგებში ჩაყარა და დახოცა კიდევ და ამით აღადგინა ტიბეტში წმინდა ლამაიზმი (წმინდა სამღვდელეობა).

იდეოლოგიურად ქრისტე უფრო მკაცრად იქცევა ვიდრე მოსე და ეკლესიიდან უშეღავათოდ გააძევებს მევახშეებს, ფარისევლებსა და მწიგნობრებს.

უბირთა სივრცეში სარკის უბედურებას, ბრძენმა ადამიანებმა მრავალი სიკეთის ქმნა მოუგონეს და სიკეთეთა ამ სიმრავლიდან გვინდა მხოლოდ ორი იგავი გამოვყოთ: პირველი ადმოსავლური და მეორე ქართული.

იგავი მეორე:

სუფი და მოსწავლე

ერთმა სუფიმ მოწაფე აიყვანა და ყოველი საქმის წინ მკაცრად ითხოვდა ლოცვას.

მოწაფე საქმის გაკეთებას ცდილობდა, რათა ოსტატისათვის ეამებინა და ის კი რაღაცნაირად ხედებოდა, რომ მოწაფეს ლოცვა ეზარებოდა და საქმის გაკეთებას ჩქარობდა. ოსტატი ყოველთვის ნაკლს პოულობდა გაკეთებულ საქმეში და ეუბნებოდა: აი ხომ ხედავ, ცუდად ილოცე და ცუდად გამოგივიდა ნაშრომიო. განა არ გიჩიჩინებ, რომ ლოცვა გონებას წმინდავსო?!

მოწაფემ იფიქრა: ეს ალბათ მუშად გადამაქცევსო და ვერანაირ ცოდნას ვერ შევიძენო და... გაეპარა.

ეს ახალგაზრდა ქარავანს შეეკედლა და სხვა სასულთანოში გასწია.

გზაში მან შეამჩნია, რომ ერთ ვაჭარს იქაური სულთანისათვის ზღაპრულად მდიდრული სარკე მიჰქონდა საჩუქრად და ყოველ დილა-საღამოს წმინდავდა და აპრიალებდა სარკეს. ახალგაზრდამ შეამჩნია ეს და იფიქრა: რა ახირებული ვინმეაო... მაგრამ ბოლოს და ბოლოს დააინტერესა და ადრიანი დილით თავს წაადგა ვაჭარს... და რას ხედავს, — მთელი ღამის უდაბნოს მტვერი სარკეზე დალექილა და მართლაც გასაწმენდი იყო. ასე საღამოსაც: ვირებისა და აქლემების ფეხებით ამტვერებული უდაბნო სქლად დადებოდა სარკეს და...

მიხვდა იგი ყოველივეს: გონება იოლად ბინძურდება და ლოცვა კი სარკესავით აპრიალებს მას.

ყმაწვილი უკან დაბრუნდა მასწავლებელთან, მდაბლა დაუკრა თავი, ემთხვია მოძღვრის ფეხებს და მონანია შეცდომა...

ამბობენ, მისგან დიდი სუფი დამდგარაო.

* * * * *

ეს ყველაფერი კარგია, მაგრამ ეროვნული სულის სიბრძნე ყოველთვის მარცხდება და ამ ქართული ზღაპრის სილიადე არამარტო მიუწვდომელია ყველა აქ მოყვანილი იგავისათვის, არამედ იგი იმდენად დიდი შინაარსისა არის, რომ მასში ისტორიულად ჩამოყალიბებული და გაშიფრული ღრმა ქრისტიანობის გარდა ერის სულიერი ღერძია შემონახული. ამ ზღაპარში უკვდავებაცაა და სიყვარულიც, ეროვნული სულის ზუსტი განმარტებაც და... ნუ გამიწყრება მკითხველი პირდაპირი და უშედავათო მინიშნებისათვის იმაზედ, რომ ხსნა იბერიიდან მოდის და ეს იმიტომ, რომ ჩვენი სჯულის არსი და დანიშნულება, – სიყვარული ყოფილა. და ეს, თუ ასე არაა მაშ წაიკითხეთ, და თავად დარწმუნდებით სარკის მზაკვრული სატანური შინაარსი რა გასაოცარი სიბრძნით გამოიყენა ერმა უწინ და... თუ დღესაც გადავრჩებით, – გადავრჩებით მხოლოდ იმიტომ, რომ ეს თვისება – სიყვარული სისხლსა და ხორცში გვექონია და სჯულიც ამიტომ ასეთივე გვაქვს.

მაშ ასე, – აი ეს ზღაპარიც და აბა თქვენ იცით... მე კი ის ბედნიერება მხვდა წილად, რომ ასეთ საქართველოს, – ჩვენი ცოცხალი წინაპრების სახით, – მე ნამდვილად მოვესწარი და ჩემი ხნის ადამიანები დაგიმოწმებენ თქვენ ამას (ამ სტრიქონების დაწერისას 78 წლისა ვარ; თ.თავაძე)...

იგავი მესამე:

ჯადოსნური სარკე
(ზღაპარი)

ცხრა მთასა და ცხრა ზღვას იქით იყო ერთი სამეფო, სადაც ძალიან კეთილი და ლამაზი ადამიანები ცხოვრობდნენ.

ყველას ერთმანეთი უყვარდა, ყველას ერთმანეთისა სჯეროდა. ერთად მუშაობდნენ და ერთად ისვენებდნენ.

ვინმე რომ მოიწყენდა, დანარჩენებიც მოიწყენდნენ.

ვინმე რომ გაიხარებდა, ყველა ხარობდა. ამ ლამაზ ქვეყანას საოცრებაც ჰქონდა: ადამიანები იზადებოდნენ და იზრდებოდნენ, მერე სულ დიდები იყვნენ და არასოდეს ბერდებოდნენ. სიკვდილი რა იყო, არავინ იცოდა. კიდევ კარგი, ყველანი უკვდავები იყვნენ, თორემ ერთიც რომ მომკვდარიყო, დანარჩენები მის ღარდს ვერ აიტანდნენ და დაიხოცებოდნენ.

ლამაზ ქვეყანას ლამაზი მეფე ჰყავდა. ლამაზ მეფეს – პატარა და, რა თქმა უნდა, ლამაზი უფლისწული.

უფლისწული რომ წამოიზარდა მეფეს ჰკითხა:

- ჩვენი ქვეყნის გარდა კიდევ სხვა ქვეყნები თუ არსებობსო?
- არსებობსო. – უთხრა მეფემ.
- მაშინ, უნდა წავიდე და ის სხვა ქვეყნებიც უნდა ვნახო, – თქვა უფლისწულმა.

დიდხანს ემუდარა მეფე:

ნუ წახვალ, სხვა ქვეყნების სანახავად... მაგრამ ვერაფერს გახდა.

რადას იზამდა, გამგზავრების წინ ჯადოსნური სარკე მისცა მას:

- წადი შვილო, რაკი შენსას არ იშლი, მაგრამ ეს სარკე მაინც წაიღე თან, ვინ იცის, რა შეგემთხვევა. ყველა ქვეყანაში შეეცდებიან თავიანთ თავს დაგამგვანონ, მაგრამ შენ არ დაგავიწყდეს, რომ სილამაზის ქვეყნიდანა ხარ. თუ გაგიჭირდა,

ამ სარკეში ჩაიხედე, – ჩვენი ქვეყნის სარკეა, ყველა უკეთურსა და ბოროტს სილამაზესა და სიკეთეს ანიჭებს.

უფლისწულმა შეჰფიცა მამას: ეგრე მოვიქცევიო.

აიღო ხელში ჯოხი, მხარზე გუდა მოიგდო, სარკე უბეში ჩაიღო და გზას გაუდგა.

ბევრი იარა თუ ცოტა იარა, ერთ ქვეყანას მიაღდა.

წარმოიდგინეთ და ეს ქვეყანა მუქთახორებისა ყოფილა. ერთი კაცი შრომობდა, დანარჩენები მის ნაოფლარს ჭამდნენ.

უფლისწულმა უცქირა მშრომელ მარტოკაცს და შეებრაღა. გაახსენდა: მარტოკაცი ჭამაშიაც ბრალიო, და გვერდში ამოუღდა.

დიდხანს შრომობდა მასთან ერთად. დიდხანს იმუშავა მარტოკაცთან. მარტოკაცმა სული მოითქვა, მაგრამ ბოლოს უფლისწულსაც მობეზრდა მარტოკაცთან შრომა, ადგა და მუქთახორებს შეუერთდა.

მუქთახორებს თავისი მეფისაგან ნაბრძანები ჰქონდათ: პირი არ გაეჩერებინათ. დღე და ღამ ეჭამათ, ვისაც მეფე ჭამაში ზარმაცობას შეამჩნევდა სასტიკად სჯიდა.

სასჯელი მართლაც მკაცრი იყო: ერთი

კვირის განმავლობაში სხვების ულუფაც მას უნდა შეეჭამა.

მუქთახორები ყველაფერს ჭამდნენ რასაც მოიხელთებდნენ. სულერთი იყო შემწვარი და შეუმწვარი, მოხარშული და მოუნარშავი. პურივით შეექცეოდნენ ერთმანეთის ქუდებს, ფესნაცმელებსა და ხალათებს, ხეებს და ყვავილებს, ბალახებს, ფოთლებს და სახლის მოაჯირებს, პეპლებს და ჩიტებს, სად იყო სიცილი და სიხარული, – ისიც მუქთახორებს შეესანსლათ.

ერთ დღეს, როცა მუქთახორების მეფემ უფლისწული სხვისი ცრემლის შეჭმით დასაჯა, უფლისწულმა გუდა გახსნა და სარკე ამოიღო, ჩაიხედა სარკეში და... თავი ვეღარ იცნო.

ატირდა და თვალებიდან ჩამოდენილი ცრემლები სარკეზე იღვრებოდა. როცა ტირილით გული იჯერა და ისევ სარკეში ჩაიხედა, მაშინ კი იცნო საკუთარი თავი. მეორე დღესვე მარტოკაცთან გაჩნდა და მასთან ერთად ისევ შრომა დაიწყო.

აყვირდნენ მუქთახორები და შიმშილობა გამოაცხადეს. მოგეხსენებათ, მუქთამჭამელთა ქვეყნისათვის შიმშილობა უკიდურესზე უკიდურესი პროტესტი გახლდათ.

ვერაფერს მიაღწიეს.

ბოლოს იძულებული გახდნენ, შიმშილობა შეეწყვიტათ. აღვინ და უფლისწულთან მივიდნენ.

გამოუცხადეს:

– დღეიდან ამ მარტოკაცთან არ დაგინახოთ, ჩვენი საჭმლის ჭამას ვერ აუუდივართ, შენი საჭმელი ვინ ჭამოსო. ახლავე წამოდი, გვერდში ამოგვიდექი, თორემ ყველაფერს მოვანსენებთ მეფეს და მაშინდელივით ცრემლებს კი არ დაგაჯერებს, – მთელი ქვეყნის დარდსაც შეგაჭმევსო.

შეწუნდა უფლისწული, – თუ მიხსნის, ისევდაისევ ეს ჯადოსნური სარკეო, და მუქთახორებს უთხრა: წამოვალ, ოღონდ ერთი სათხოვარი შემიძრულეთო.

– თქვი და შეგისრულებთ, – დათან-
ხმდნენ მუქთახორები.

უფლისწულმა უბიდან სარკე ამოიღო
და მუქთახორებს დაანახა:

– ხომ ხედავთ ამ სარკეს, შიგ
ნატვრისთვალი გამებნა, ვერაფრით ვერ
მიპოვნია, კარგად დააკვირდით, ვინც იმ
ნატვრისთვალს აღმოაჩენს, დღეიდან იმის
ულუფასაც მე შევჭამო.

ასეთმა საცდუნებელმა წინადადება
მუქთახორები არიფ-დარია. ყველა იმას
ფიქრობდა: ვინ იცის იქნებ ბედმა
გამიღიმოს, მე ვიპოვო ნატვრისთვალიო,
და რიგრიგობით დაიწყეს სარკეში ჩახედვა.

მართალია, ნატვრისთვალი ვერაფრით ვერ
აღმოაჩინა, მაგრამ სასწაული კი მოხდა:

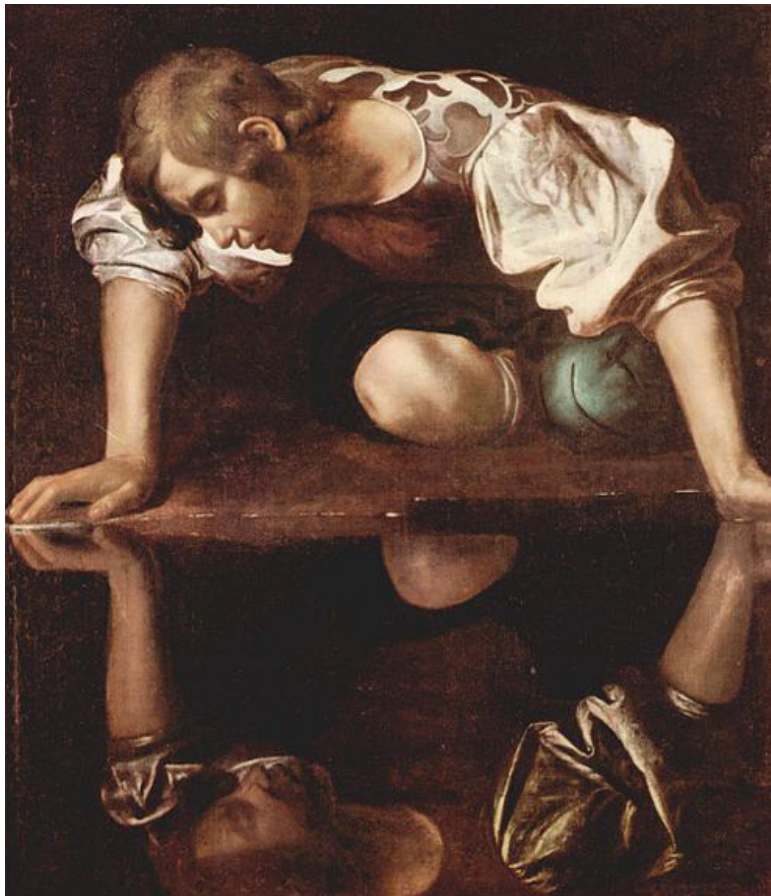
ვინც კი სარკეში ჩაიხედავდა, მაშინვე
მუქთახორებს გამოეყოფოდა, მარტოკაცთან
მიირბენდა და მასთან ერთად შრომას
იწყებდა.

იმ დღიდან, იმ ქვეყანაში არც
მუქთახორები არიან და არც მარტოკაცი...

უფლისწული კი ახლა სხვა ქვეყანაში
მიდის. ვინ იცის რომელ ქვეყანაში მივა და
რომელ ქვეყანას გადაარჩენს იგი თავისი
ჯადოსნური სარკით...

* * * * *

მკითხველი მიმიხვდება, რომ ქვემოთ
მოყვანილი ნაშრომი ქართველ მეფეთა,
ბაგრატოვანთა ის კოდექსია, – რო-
მელსაც მე ქართველთა იმ ისტორიულ
სარკეს ვუწოდებ, რომელშიდაც ყოველმა
ქართველმა უნდა ჩაიხედოს, რომ გადაარჩეს
და ზუსტად ასე ჩავახედოთ კაცობრიობაც
ჩვენს, ქართველთა სულიერ სარკეში და
გადავარჩინოთ სხვანიც...

მ ე ფ ე თ ა თ ვ ი ს

იოანე ბატონიშვილი

მეფე უნდა იყოს თვისსა სარწმუნოებასა ზედა მტკიცე, მღვიძარე სულითა, მცნობი თავისა თვისისა, მომგონი ხშირად, რომელ მოკვდავ არს, მოსურნე კეთილისა, მმადლობელ ღვთისა და ყოვლის გულით მყვარებელ, სამღუდელთა პატივისმცემელ და ეკლესიათა შემწე და განმანათლებელ,

სიმღიდრისადმი და ვერცხლის მოყვარებისადმი არა შემძსჭვალულ, არამედ კეთილის მოქმედებისადმი; მდაბალი უბიწო სულით, ფრთხილ სიტყუათა და საქმეთა შინა, მოწყალე, არა მოშურნე, არა ძვირის მომხსენე, მტკიცე კეთილმსახურებისა და დამცველ, მოძულე მლიქვნელთა კაცთა, ერთსულაღ მტკიცე, არა მომხვეჭელ

ერთაგან, არამედ მიმნიჭებელ, განმრჩევე კეთილთა და ბოროტთა კაცთა, და დამჯილდოებელ ღირსთა და უღირსთა დამძსჯელ; არა ამპარტავან, არცა ზუაფ, არცა მცნარ; გვირგვინი კეთილმსახურებისა, მზრუნველ ქვეშევრდომთა, მდიდართა და დავრდომილთათვის თანასწორ, მეცნიერ და ფილოსოფოს, განმმართველ ვნებათა; მოწყალეა უფრორე აქუნდეს, ვიდრე შიშვნეულობა; დიდებულება და ხელმწიფება აქუნდეს მიხედვისამებრ მტერზედ და მონათა ზედა; თანასწორ მეურნე ყოველთა ზედა თვისსა ქვეშევრდომთა;

სიყვარული უფრორე სასარგებელთა თანაგანმზრახთა, მოწივართა დროზედ და ადრიან პასუხის მიმცემ და არა დაგვიანებით შემაწუნებელ.

საქმისა დროზედ აღმასრულებელ, რომელ დღევანდელი საქმე არა უტეოს ხვალისათვის. მოწყალე თვისსა სახლისა მსახურთადმი, მძსაჯულ მსგავსად ღვთისა და პირუთვნელ ყოვლისა საქმისა ჰქმნასა შინა აქენდეს

განმარტება და ვედრება ღვთისა, არავისიმე უგულვებელყოფა და დაცვა ჰსჯულისა, მღტოლველ ბოროტისა მოზრახთაგან, ხარისხსა შინა აღყუანება, სიფრთხილით ვისამე, ქცევა ზომიერად წყალობასა შინა და ტანჯვასა, ყოლა ჭეშმარიტთა მეგობართა, უცვალებლობა კეთილთა საქმეთა, გაერდგულება, რაოდენ ძაღედვას, ყმათა თვისთა განმართვა თავისა თვისისა შეცთომილებასა შინა, მძსგავსება ღვთისა მოწყალეებასა შინა, კეთილმოქმედებისა მოსურნე, მიმდობელ ჭეშმარიტთა და სარწმუნოთა კაცთა

საქმეთა შინა, მექონ ჭეშმარიტებისა და მოწყალებისა მართლმშსაჯულებასა შინა და თანასწორ ვითარცა მეგობართა თვისა, აგრეთვე მწირთათვის; აღრმჩეველ და დამადგინებელ სარწმუნოთა და მეცნიერთა მსაჯულთა და ესსახედ სხუათა ყოველთა მოხელეთა. სამხედროთა და სამოქალაქოთა საქმეთა შინა გამოცდილ და მცოდნე; სადთოთა და სამოქალაქოთა ჰსჯულთა მეცნავე; სიტყვასა და საქმესა შინა გამსჯელ და შეურყეველ; მიმღებ უფროვე მთხოველთა ვიდრე ძღვნის მირთმეთა. ძლიერ კეთილ მოქმედებითა დიდებულ საქმითა, გონიერებით ქმნა ბრძანებისა; მახვილგონიერ მსჯავრთა შინა; მცნობელ ჩვეულებათა თანამცხოვრებთასა; აქვანდეს გულადლება სარგებლოვანთა სიტყუათა. ღვთის მევერებელ, ლოცვისა მოყუარე და მავედრებელ ღვთისადმი სამფლობელოთა თვისთა. მეფობა აქუნდეს რიგიან, თანანადებთა ღვთისათა აღმასრულებელ, ღვთისადმი თხოვნა გულსმოდგინედ შეწევინსათვის თვისისა, კეთილ მოქმედებისა ქმნა უხვებით. მიმტვევებელ შემცოდეთა და შემწყალებელ; ცხადთა და დაფარულ ცოდვათა, განკრძალულ, კრძალულ ბრალთაგან და მქმნელ კეთილისა, სიმდიდრის მეძიებელ ცათა შინა; მფლობელ თავის თვისისა და მცხოვრებ სიწმინდით; მყუდრო და მშვიდ და აღერსიან შეყრათა შინა ქვეშევრდომთა ანუ უცხოთადმი, მხნე, მამაც და პურად უხვ ყოველთა ზედა, თავდადებით მოსურნე მსახურებისათვის მამულისა, შემწყნარებელ ობოლთა და ქვრივთა გამომზრდელ, სნეულთა მომვლელ, გლახაკთა ხელის ამპყრობელ და მხედრობისა მოწყალე და განმამხნოველ, თვისთა საკუთართა ნაქონებთა საჭიროებასა შინა ერთსა არა დამზოგველ, შემცოდეთა ვისთამე, მხოლოდ მის გვამისა გამკითხველ და არა შემაწუხებელ სახლეულებათა მისთა, უკე თუ იგინიცა არა იყუნენ თანაზიარ. სიმდიდრესა ანუ ქონებასა სხუათასა არა

მეშურნე და არცა სახისა მიცემა რომელ სურის მას იგი, ყოველთვის გულს მოდგინე თუ, რაი შესძინოს მამულსა თვისსა სამართლიანი სარგებლობაი, ყოველთვის მშვიდობის მოყუარე მეზობელთადმი თვისთა, რათა არა მტერ თვისა და მამულისა ჰყოს იგინი. ჯეროვანთა დროთა საზოგადოთ მიმწოდებელ ტაბლათა ზედა მოხელეთა და ვაჭართა, აგრეთვე საკუთრად სამღვდელოთაცა. არა მემთვრალე, სანიადაგოდ სადილ-ვახშმად დიდებულნი გვამნი რიგ-რიგად იახლებოდნენ რაოდენიცა ენებოს. თვისთა ერთგულთა ყმათა ჟამსა ქორწინებისასა შეეწეოდეს და მკვდარსაც იგლოვდეს და წასახურავს უბოძებდეს. მხიარულებასა შინა მათთანა იხარებდეს და ჭირსა შინა მათთანა მჭმუნვარებდეს. არცა ხშირად განმრთველ ნადირობასა შინა საიდუმლოდ მოარულ და მჩხრეკელ ერთა და ხელოსანთა, თუ ვითარ ზომიერად იქცევიან იგინი. და ესრეთ ხადდეს თვისთა ქვეშევრდომთა, ვითარცა საკუთართა შვილთა. ტყვის პატრონთა ყოვლის ღონით შეეწეოდეს და უსამართლოდ ნურვის, ნურცა თვისთა საკუთართა ყმათა, ნუ შეაწუხებს და ნურც მათ მებატონეთა უდიერათ შეაწუხინებს თვისთა ყმათა. აგრეთვე ნუ მისცემს ნებათა დედოფალთა, მეფის ძეთა დიდთა საქმეთა შინა გარევის ნებასა და მბრძანებლობას, რაისადმიცა იგინიცა არ არინ დანიშნულ მსჯავსად მოხელეთა. ხოლო, უკანასკნელ, აღვირასხას ყოველთა მგმობელთა ღვთისათა და ურჩთა სარწმუნოებისა და კანონთა ჰსჯულთასა და ცუდთა მოლაპარაკეთა დამაბეზდებელთა გუამებთა.

და ესრეთ ვინცა იქნების,
ესრეთ იგი არს ჭეშმარიტი

მ ე ფ ე .

იოანე ბატონიშვილის „მეფეთათვის“ კოდექსის ისტორიული ილუსტრაცია

რა თქმა უნდა რომ ეს შედეგია, ჩვენი ეროვნული კულტურის საგანძური, რომელშიდაც ასახულია ეროვნული სახელისუფლებო კულტურა და ასეთი ერთ რა თქმა უნდა დემოკრატიას ააშენებს.

ნებისმიერი დროის ნებისმიერი ხელისუფლების ოპოზიციას, აქვე შეიძლება დაგანახოთ საკუთარი თავი მეტად მოხდენილი და საოცრად ღრმა აზრის მატარებელი გამონათქვამით:

„პოლიტიკოსი მომავალ არჩევნებზე ფიქრობს; სახელმწიფო მოღვაწე – მომავალ თაობებზე.“

/დ. კლარკი/

ნოინ მახანაის წერილი მთავარ ნოინს ქართველ მეომართა შესახებ

მიადწიო ისეთ მიზანს, რომ საუკუნეებს გადაწვდეს კვალი შენი, ერისა და კაცობრიობის აღმშენებლობისა, აი ესაა მშვიდობისა და კაცთმოყვარეობის უზენაესი მიზანი.

/ძველი მანუსკრიპტი/

ქართველები იმდენად ძლიერნი არიან, რომ მათ არ ეკარებათ სუსტი თვისებები. ისინი იმდენად ძლიერნი არიან და ისე საოცრად ფლობენ საკუთარ თავს, რომ უარყოფით აზრებს და უარყოფით განწყობას არ იკარებენ მტკიცე, ურყევი და დადებითი ხასიათის გამო. ასე იცავენ საკუთარ სხეულს, რადგან არ აკარებენ მას უარყოფით განწყობას, რამეთუ კარგად იციან, რომ ყოველივე უარყოფითი

მომაკვდინებლად მოქმედებს სხეულის სიძლიერეზე.

მათ სიძლიერეს ვერ ეკარება სუსტი თვისებები: სისასტიკე, მრისხანება, შეუბრალებლობა, რადგან მუდმივად კარგად მყოფნი არიან, მუდმივ კმაყოფილებას განიცდიან, – აი ესაა მათი გასაოცარი თვისებები. ადამიანური სისუსტეებისაგან შორს უჭირავთ თავი და აი ამიტომ მტრებსაც კი უყვართ ქართველები და არ უჩნდებათ მათი განადგურების სურვილი.

სისასტიკითა და მრისხანებით ცნობილი მტრები გრძნობენ მათ ძლიერებას. მათი ძალა აგებულია იმაზედ, რომ მათ თავიანთ თავში დაიმორჩილეს შური, მრისხანება და სისუსტისაგან შობილი სისასტიკე.

უშიშარნი და მოსიყვარულენი, სისასტიკისა და მრისხანების დამმარცხებელნი იმდენად ძლიერნი არიან, რომ განწყობა და ხასიათი არ უფუჭდებათ, ამიტომაც კაცთა კვლის სურვილი არასოდეს არ უჩნდებათ მათ. ქართველები ყველაფერს სიყვარულითა და ცოდნით აკეთებენ. მრისხანებით ცნობილი მეომრები მათთან საქმის დაძაბვას თავს არიდებენ, რადგან კარგად იციან მათი ძლიერების შესახებ. ქართველები თვლიან, რომ კაცთა კვლა, მრისხანება და სისასტიკე, – სისუსტეა კაცისა და ეს იმ ღროს, როცა ყოველი აქ მოყვანილი ავი თვისება სხვათა სივრცეში, პირიქით, სიძლიერის ნიშნებადაა მიჩნეული, რადგან ითვლება, რომ ადამიანთა დამორჩილება ზუსტად ამ თვისებების ძალით ხდება. მხოლოდ ქართველები თვლიან, რომ ყოველი ამ თვისების გამოვლინება სისუსტეა რაინდისა და ამიტომაც ამარცხებენ მას საკუთარ თავში.

ქართველთა ნდობა შეიძლება და აუცილებელიცაა კიდევ და, რაც მთავარია, მათ კაცის გატყვევის სურვილი არასოდეს არ უჩნდებათ.

* * * * *

იოანე ბატონიშვილის სახელისუფლებო, თუ საერო, ზემოთ მოყვანილი კოდექსიდან ჩანს ქართველთა საერო განზომილების სივრცეში არსებული ზნეობრივი კოდექსი, რომელსაც მონღოლთა ნოინის წერილი ერთი ერთში ემთხვევა...

დღევანდელობა, საუბედუროდ ასეთი როდია და ეს მხოლოდ იმიტომ, რომ ერთი საუკუნეზე მეტ ხანს მოკლებული იყო ეროვნული სულისკვეთებით გაჯერებულ სახელისუფლებო ეთიკურ მართვა – აღმზრდელობას... ეს ყველაფერი ავმაღრომ ამოშანთა ქართველთა ბუნებიდან და დღეს დაუჯერებლად, თუ არა ტრაბახად, ისმის ეს სიტყვები, მაგრამ არის კიდევ ერთი მივიწყებული და ულამაზესი ამბავი ქართველთა სულის დიდებისა... და ისევ მონღოლური სინამდვილიდან.

...ავღანეთში, აუღებელი ციხის, ეგრედწოდებული „არწივის ბუდის“

დასალაშქრავად მონღოლებმა ქართველთა რაზმი წაიყვანეს, მაგრამ მოხდა საბედისწერო უბედურება: მოიერიშეთა ჯარის ნოინი დილით უთაო, თავმოჭრილი იპოვეს...

მონღოლთა წესის თანახმად, ქართველთა ათასკაციანი რაზმი ერთიანად უნდა ამოეწყვიტათ. თუმცა ქართველთა ერთგულების სახელმა, ნოინთა შორის, ეჭვი გამოიწვია იმაზედ, რომ ქართველები დალატს არ ჩაიდენდნენ... საქმე ძალზედ დაიძაბა, მაგრამ განგებამ გადაწყვიტა ეს ტრაგედია: ჯაგნარიდან შეშლილი თვალებითა და წაშლილი სახით გამოვიდა შურისმაძიებელი ასასინი (შურისმაძიებელი) და სთქვა: ნოინი მე მოვკალიო!...

გასაგებია რომ ვიდრე მოკლეს დაკითხეს იგი და მან გასაოცარი რამ მოყვა...

ჯაგნარში ვიმალებოდი და ღამეც იქ გავათენეო... და ვნახე გამოცხადება: ცამდის აღმართული ქალღმერთი მეუბნებოდა, რომ შენ საქციელს, ათასი უდანაშაულო ქართველი უნდა შეეწიროსო და თუ მართლაც რაინდი ხარ, შენვე აგე პასუხიო...

იქვე, ამ საჭირბოროტო საკითხთან დაკავშირებით ქართველი თავადებიც ყოფილან და ასასინის მიერ ქალღმერთის აღწერილობით მათ განაცხადეს, რომ ის ქალღმერთი, – წმინდა მარიამი იყოო!!!

* * * * *

დალაი ლამას მიმართვა კაცობრიობისადმი

„ჩვენ არა გვაქვს ბედნიერების გამოყენების უფლება მისი შექმნის გარეშე“
/ჯორჯ ბერნარდ შოუ/

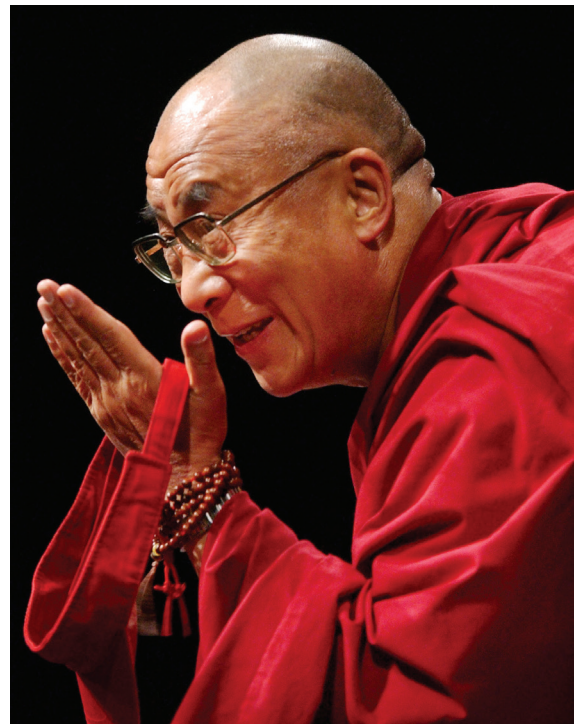
„მსოფლიოს ყველა რელიგიას, ანიჭებენ რა განსაკუთრებულ მნიშვნელობას სიყვარულს, თანაგრძნობას, შემწყნარებლობასა და მიტევებას, შეუძლიათ ხელი შეუწყონ სულიერ ფასეულობათა განვითარებას და აკეთებენ კიდევ ამას. მაგრამ დღეს მსოფლიო რეალობა ისეთია, რომ ეთიკის რელიგიაზე მიბმას უკვე აღარა აქვს აზრი. ამიტომ მე სულ უფრო მეტად ვრწმუნდები იმაში, რომ დადგა ჭამი მოიძებნოს ხერხი სულიერებისა და ეთიკის საკითხები გადავწყვიტოთ საერთოდ რელიგიების გარეშე“, – ეს სიტყვები დალაი ლამამ მისი facebook-ის გვერდზე მოათავსა.

ტიბეტის რელიგიური ლიდერი ციტირებს ამ სიტყვებს თავისივე წიგნიდან „რელიგიის მიღმა. ეთიკა მთელი მსოფლიოსათვის“, რომელიც მან 2011 წელს გამოაქვეყნა და რომელშიდაც ამტკიცებს, რომ რელიგია თავისთავად ვერ უზრუნველყოფს მსოფლიო პრობლემების მშვიდობიან გადაწყვეტას.

„ყოველი, რელიგიაზე დაფუძნებულ, იმ პრობლემის გადაწყვეტა, რომელიც წარმოშობილია ჩვენგან შინაგანი ფასეულობების უგულვებელყოფით ვერასოდეს ვერ იქნება უნივერსალური და შესაბამისად, ვერ იქნება მისაღები. ის, რაც ჩვენ დღეს გვჭირდება – ესაა ეთიკისადმი ისეთი მიდგომა, რომელიც არ მიმართავს დახმარებისათვის რელიგიას და იქნება ერთნაირად მისაღები მორწმუნეთათვისაც და ურწმუნეთათვის; ესაა განათლებულთა ეთიკა“, – წერდა ის.

როგორც გაზეთი „Los Angeles Times“

აღნიშნავს, 77 წლის ბუდისტური მონაზონი, დალაი ლამა, თავისი ნაშრომის

მიმოხილვაში, სრულებითაც „არ ამხელს რელიგიას“, არამედ, უფრო ზუსტად რომ ვთქვათ, პირველ გეგმილზე წამოწევს საყოველთაოდ უნივერსალურ მორალურ ფასეულობებს, რომლებიც თანაგრძნობაში მდგომარეობენ და ფრიად აქტუალური არიან ჩვენს დროში.

მეტაფორა, რომელსაც ასე ხშირად იყენებს დალაი ლამა, ასეთნაირად უღერს: „ეთიკასა და რელიგიას შორის განსხვავება ჰგავს ჩაისა და წყალს შორის განსხვავებას. ეთიკა რელიგიის გარეშე წარმოადგენს წყალს, რიმელიც სასიცოცხლოდ აუცილებელია ჯანმრთელობისა და სიცოცხლისათვის. ეთიკა რელიგიაზე დაფუძნებული ესაა ჩაი,–

არმატული საკვები: ჩაის, სპეციებისა და შაქრის შემცველი, ტიბეტის ტრადიციის თანახმად, – ცოტა მარილიც”.

„მაგრამ, როგორც კი არ უნდა იყვეს მომზადებული ჩაი, მისი ძირითადი ინგრედიენტი ყოველთვის წყალია” – ამბობს იგი. „იმ დროს როდესაც ჩვენ ჩაის გარეშე ცხოვრება შეგვიძლიან, უწყლოდ სიცოცხლე შეუძლებელია. ზუსტად ასევე ყოველი ჩვენთაგანი რელიგიისაგან

თავისუფალი იბადება, მაგრამ ჩვენ ვერ ვიბადებით სათნოებასა და თანაგრძნობაში მოთხოვნის გარეშე.”

1989 წელს დალაი ლამა ნობელის პრემიის ლაურეატი გახდა. თანამედროვე მსოფლიოში დღეს არსებული ტანჯვის წინაშე იგი დიდი ხანია თანაგრძნობის, რელიგიური შემწყნარებლობის, მეცნიერებისა და სულიერების დაკავშირების აქტიური პროპაგანდისტია.

* * * * *

სიმონ ათონელის ბრძნული პასუხები

- 1. ვინ არის საუკეთესო მასწავლებელი? – ტანჯვა.
- 2. ვინ არის ცუდი მასწავლებელი? – განცხრომა.
- 3. რისი უნარია ყველაზე იშვიათი? – გაცემის.
- 4. რისი უნარია ყველაზე უკეთესი? – პატიების.
- 5. რა არის ყველაზე ძნელი? – დუმილი.
- 6. რისი უნარია ყველაზე მნიშვნელოვანი? – შეკითხვის.
- 7. რისი უნარია ყველაზე საჭირო? – მოსმენის.
- 8. რომელია ყველაზე საშიში ბრძოლა? – ფანატიკური.
- 9. რომელი თვისებაა ყველაზე საზიანო? – ლაცობა.
- 10. რომელი ადამიანია ყველაზე ძლიერი? – ვინც ჭეშმარიტება შეიცნო.
- 11. რომელი ადამიანია ყველაზე უღონო? – ვისაც თავი ყველაზე ძლიერი ჰგონია.
- 12. რომელი ადამიანია ყველაზე გონიერი? – ვინც გულისთქმას მიჰყვება.
- 13. რომელი ჩვევაა ყველაზე საშიში? – საკუთარი სხეულით ტკობა.

- 14. რომელი ადამიანია ყველაზე ღარიბი? – ვისაც ყველაზე მეტად უყვარს ფული.
- 15. რომელი ადამიანია ღმერთთან ყველაზე ახლოს? – გულკეთილი.
- 16. რომელი ადამიანია ყველაზე სუსტი? – სხვებზე გამარჯვებული.
- 17. რომელი ადამიანია ყველაზე ძლიერი? – საკუთარი თავის დამმარცხებელი.
- 18. რა დავუპირისპიროთ უბედურებას? – სინარული.
- 19. რითი ვძლიოთ ტანჯვას? – მოთმინებით.
- 20. ჯანმრთელ სულს რა გამოარჩევს? – რწმენა.
- 21. რა არის ავადმყოფი სულის მანიშნებელი? – უიმედობა.
- 22. რა მახასიათებელი აქვს არასწორ ქმედებას? – გაღიზიანება.
- 23. რა მახასიათებელი აქვს სწორ ქმედებას? – სიმშვიდე.

საკუთარი თავის შეცნობის პრინციპები

1. ადამიანი კი არ იბადება ამ სამყაროში, არამედ სამყაროები იბადებიან ადამიანში.

2. უფრო მნიშვნელოვანია შეისმინო სიანლე, ვიდრე შეინარჩუნო ძველი.

3. ყოველ არსებას აქვს თავისი დრო და თავისი სივრცე

4. წარმავალი ჭირი სჯობიან წარმავალ ბედნიერებას.

5. ჩვენ ყველანი ერთდროულად ვართ ერთმანეთის დები, ძმები, დედები და მამები...

6. სამყაროში ერთი წვეთი ბოროტებაც არ არსებობს. ჩვენ, ჩვენივე არასრულყოფილების გამო ვარქმევთ არასასურველს ბოროტებას.

7. უსაზღვრო სიკეთე, – სისასტიკეზე უარესია

8. ადამიანის სხეული ღმერთისათვის ყველაზე საუკეთესო იარაღია საკუთარი თავის შესაცნობად.

9. ღმერთი, – რომელიც ყოველი ადამიანის სხეულშია, – წარმოსახვის უნართა და შემოქმედებით ქმნის ახალ სამყაროებსა და გალაქტიკებს, რითაც მთელს სამყაროს აფართოებს უსასრულოდ.

10. ხელიდან გაშვებული შემთხვევა, მეორდება, მაგრამ სამწუხაროდ ადამიანს ეს როდი ახსენდება.

11. ადამიანის ტანჯვის მიზეზი ყოველთვის მისი გაორებული ცნობიერების შედეგია, როდესაც იგი ყოფს სამყაროს შესაცნობადზე და შემცნობზე.

12. სადაც დროსტარებაა, – იქ ჭეშმარიტებაც კვდება.

13. ადამიანი აზრია. მისი სხეული კი, – მისივე კუბო.

14. ნუ აკეთებ იმას რაცა გსურს. მაშინ შეძლებ გააკეთო ის რაც გწადია.

15. თუ ვინმეს ეხმარები ან ვნებ მას, ეხმარები საკუთარ თავს ან საკუთარი თავის მიმართ მავნებლობ.

16. რაც მეტად განვითარებულია სული, მით ნაკლები სხეული აქვს სულს.

17. კარგი ადამიანები დედამიწაზე არ იბადებიან. მათ მასწავლებლები ქმნიან.

18. მცოდნენი არ ლაპარაკობენ, მოლაპარაკენი უვიცნი არიან.

19. ნამდვილი მასწავლებელი – ყოველთვის პიროვნების მტერია. ნამდვილი მტერი, – ყოველთვის მასწავლებელია. ყველაზე დიდი მტერი და მასწავლებელი ერთდროულად – სიკვდილია.

20. მიწიერ საქმიანობას ბოლო არ უჩანს. ამასოფლის ბინადართათვის საზრუნავი წვერებსა ჰგავს, რომელიც მით უფრო სწრაფად იზრდება, რაც უფრო ხშირად იპარსავ.

21. ერთ ჩიტს ორი ფრთა აქვს და დაფრინავს. ორ ჩიტს ოთხი ფრთა აქვს და ვერ დაფრინავს. ასეა ცუდი მეგობრები, ცუდი ცოლ-ქმარი, გინდა ცუდი და ძმა...

22. ლოგიკური სიმართლე, – დოგმებით გადატვირთული ადამიანის ღმერთია. იგი გულისხმობს რომ სამყარო სასრულია და მას მიზანი და შინაარსი გააჩნია.

23. სიცოცხლის შინაარსი–საპირისპირო განსაცდელების ნაყოფია.

24. რაზედაც ფიქრობ, – ისღა გახდება.

25. ჩადენილ ცოდვას ვერ მოინანიებ,– იგი უნდა დაფარო მადლით. თუ არ შეიცვლება – ვერც ამაღლდები.

26. ვინც იცვლება, მისთვის ჭეშმარიტებაც იცვლება.

27. ჭუჭყიან ჭურჭელში რაც გინდა კარგი ჩაასხა, მაინც ამჟავდება.

28. ახალგაზრდობა როდი ამართლებს უმეცრებას.

29. ყოველი ადამიანი სხვისთვის სხვა არაფერი არაა, თუ არა მასწავლებელი.

30. თუ იცვლები შენ, შენვე ცვლი მთელს სამყაროს.

31. ჩვენს შემდეგ დარჩება მხოლოდ მეტაფორა.

* * *

GNOTIS AUTON

ჩემო ძვირფასნო, ყველა ადამიანს ერთი და იგივე დიდი „მე“ გააჩნია. აი ესაა ღმერთი. გამჩენმა გამოყო საკუთარი „მე“ საკუთარი თავისაგან, რათა საკუთარი თავი შეიყვაროს და შეიცნოს კიდევ. ადამიანმა ღმერთი საკუთარ თავში უნდა დაინახოს და ურთიერთობა დაამყაროს მასთან სხვათა დახმარების გარეშე. ნებისმიერი შუამავალი, – იქნება ეს მასწავლებელი თუ ეკლესია, – ამრუდებს ინფორმაციას იმ შემთხვევაშიც კი, ოდეს იგი ანგარებას არ ეძებს. ღმერთის საკუთარ თავში გაცნობიერება ხდება არა ბრმა რწმენით, არამედ – მხოლოდ ცოდნით. რწმენა სიზარმაცება და უპირველეს ყოვლისა „რეალური“ ცოდნის უკმარისობა, რომელიც მხოლოდ საკუთარი თავის შეცნობით მოიპოვება“. იოლია არაფერი არ აკეთო, უბრალოდ იწვე დივანზე, იკითხო უმძიმესი ეხოთერული წიგნები და ირწმუნო... არადა, წახვიდე, გადაამოწმო ინფორმაცია, ჩაწვედე თუ „როგორაა და რატომ ასე მოწყობილი“, და ამის შემდეგ გადასძლიო საკუთარ თავს და თავად გააკეთო ყოველივე – ძალზედ ძნელია. საამისოდ უზარმაზარი ნებისყოფაა საჭირო და რა არის ეს ნებისყოფა? ნებაა ის, როდესაც ყოველი სურვილი ემორჩილება მხოლოდ ერთს, – უძლიერეს სურვილს. მხოლოდ საკუთარი გამოცდილება გარდაქმნის ინფორმაციას უტყუარ ცოდნაში, ადამიანს

კი – შემოქმედად შეიქმს. მაგრამ გამოცდილება ამ დედამიწაზე მხოლოდ ტანჯვით შეიძინება, ეგოისტურ სურვილთა დაძლევითა და ტკივილით. ამიტომ წიგნიერი ცოდნა ამაოებაა, თუკი იგი პრაქტიკით არაა დადასტურებული. მხოლოდ ძლიერი გამოცდილებანი, ფიზიკური და ზნეობრივი ტანჯვა და თავზარდაცემა უნარიანი არიან განწმინდონ ადამიანში განსხეულებული სული. დამეთანხმეთ, ჩემო ძვირფასნო მკითხველებო, რომ გარემომცველი სამყარო უფრო იოლად გარდაიქმნება, ვიდრე ჩვენ შეგვიძლიან შევცვალოთ საკუთარი თავი.

ვთამაშობთ რა ამ წარმტაც კინო-თამაშებში მხოლოდ მთავარ როლებს, სიცოცხლიდან სიცოცხლემდე, ჩვენ ვანვითარებთ ჩვენივ ხასიათის უმთავრეს თვისებას, – სიყვარულის უნარს.

ნამდვილი სიყვარულია, – ჩუქნიდე საკუთარ თავს ყველას სულიერი პრაქტიკის შედეგად ისე, რომ არაფერს ითხოვდე სანაცვლოდ. მზე ხომ ერთნაირად უნათებს ცოდვილებსაც და უცოდველებსაც, მკურნალებსაც და მკვლელებსაც, ანუ „ვარდთა და ნეხვთა ვინათგან მზე ხწორად მოეფინების,“ აი ამის გამო მზე არცა ქვრება და არცა ბინძურდება. რასაც ადამიანებს აძლევს, იმასვე ღებულობს ღმერთისაგან, ისევე როგორც მოყვარული თავისი სულიერი სითბოთი ათბობს ყოველ ცოცხალ არსებას. მოყვარული, რაც მეტად დაიხარჯება სიყვარულში, მით მეტად მდიდარი და ბედნიერია იგი: იგი ხომ საკუთარ თავს საკუთარივე თავს ჩუქნის. თუკი სიყვარულის საგანს ადამიანი საკუთარ გულში არ ეძებს, ანუ გარე სამყაროში ეძებს, – იგი უბრალოდ დეგრადაციას განიცდის და კვდება კიდევ...

...სიყვარულს წვედომილი ყოველთვის ცალკეულ ადამიანებს ესაუბრება მარტივ, უბრალოდ გასაგებ ენაზედ: პირველკლასელს – პირველკლასელის ენით, სტუდენტს – სტუდენტის ენით, ანუ მეცნიერულად. მაგრამ ბრძენი არასოდეს

არ ესაუბრება ბრბოს, რამეთუ ბრბოსათვის ნათქვამი ჭეშმარიტება უკუღმად უბრუნდება ბრძენს.

იმისათვის, რომ სხვა ადამიანთა სიყვარული ისწავლო, უპირველესყოვლისა უნდა შეიყვარო საკუთარი თავი. ანუ ყოველ წუთსა და წამში გააკეთო ყველაფერი, რაც კი შესაძლებელია საკუთარი სულის განვითარებისათვის, დაამყარო ურთიერთობა ღმერთთან სხვათა შუამავლობის გარეშე, ჩუქნიდე საკუთარ თავს უცხო ადამიანებს ისე, რომ ქებას და საზღაურს არ ელოდებოდე სანაცვლოდ და სხეულის ეგოისტური სურვილები მკაცრად გყავდეს ალაგმული. როდესაც

საკუთარი თავის სიყვარულს ისწავლით, მაშინ მიხვდებით, რომ სხვათა სიყვარული ბუნებრივი ყოფილა, – სხვა და შენ ხომ ერთარსი არსება ყოფილხართ.

ჩემო ძვირფასებო, ძალიან ნუ ჩაიფლობით ცხოვრებაში, ამ წარმტაც კომპიუტერულ თამაშში, სახელად „ცხოვრება ჩვენს დედამიწაზე“. გახსოვდეთ, რომ საშიშია ამ თამაშით გატაცება და როცა თავს დაადწვეთ, სხვებიც გააფრთხილეთ რათა ისინიც გამოფხიზლდნენ და თავი დაადწიონ არარსებული კომპიუტერული კაცუნების პრობლემებს.

ამპარტავენების 54 გამოვლინება

ადამიანის სულიერი მწვერვალებისაკენ მიმავალ გზაზედ სულ ორად ორი უმძიმესი წინააღმდეგობაა დასაძლევია.

ეს ორი ეკლიანი, უფსკრულის პირზე გამავალი გზა ორად ორია, მაგრამ დაგძენთ კიდევ ერთხელ, – ყოველი მათგანი უმძიმესთა-უმძიმესი გზაა. აი ისინიც:

1. ჩვევები და
2. ამპარტავენება.

ჩვევებს ვინ ჩამოთვლის?! ყოველი მათგანი ყოველმა კონკრეტულმა ადამიანმა ხომ უშეღავათოდ უნდა ამოიცნოს საკუთარ თავში და სამუდამოდ ამოშანთოს იგი თავისი ბუნებიდან.

რაც შეეხება ამპარტავენებას, მასაც უამრავი ნაირსახეობა ახასიათებს, მაგრამ საბედნიეროდ მისი ძირითადი ნიშნები ცნობილია და ამიტომ მათი მინიშნება უფრო იოლია.

აი ისინიც, მხოლოდ როგორც ვთქვით ძირითადები...

ამპარტავენების 54 გამოვლინება

1. შეუძლებელია ის ფაქტი, რომ შენ ყოველთვის მართალი ხარ. საკუთარ სიმართლეში მუდმივად თავდაჯერებულობა (უცვლელობა).

2. სხვების მიმართ მფარველობითი, ქედმაღლური დამოკიდებულება.

3. საკუთარი თავის გადაჭარბებული მნიშვნელოვნობის შეგრძნება.

4. საკუთარი თავისა და სხვების დამცირება.

5. აზრი იმაზე, რომ სხვებზე უკეთესი ხარ, მკვეხარობა.

6. სხვისი შრომისა და დამსახურების მითვისება.

7. მოწინააღმდეგის უხერხულ მდგომარეობაში ჩაყენების უნარი, ადამიანების გამოყენება საკუთარი სურვილების მისაღწევად.

8. სიტუაციის კონტროლი მასზე პასუხისმგებლობის გარეშე.

9. ქედმაღლური დამოკიდებულება, ფორიაქი, სარკეში ხშირად ჩახედვის სურვილი.

10. სიმდიდრით უზრუნველყოფის ტრახანი, ჩაცმულობის გამოჩენა და სხვა.

11. სხვისი დახმარების მიუღებლობა, სხვებთან ერთად მუშაობაზე უარის თქმა.

12. ყურადღების მიზიდვა.

13. ლაქლაქი ან საკუთარ პრობლემებზე საუბარი.

14. ბუტიაობა.

15. ზედმეტი მგრძობელობა ან უგრძობელობა.

16. საკუთარი თავისადმი ზედმეტი ყურადღება.

17. აზრი იმის შესახებ, თუ რას ფიქრობენ ან ლაპარაკობენ შენზე.

18. მოსაუბრის წინაშე ისეთი სიტყვების გამოყენება რომლებიც მას არ ესმის, ხოლო თვითონ კი, მათი მნიშვნელობა შესანიშნავად იცნ.

19. საკუთარი თავის უვარგისობა (თავის არარაობად მიჩნევა).

20. საკუთარი თავის შეცვლაზე უარის თქმა, ან აზრი იმაზე, რომ არ ღირს შეცვლა.

21. საკუთარი თავის და სხვების არპატიება.

22. ადამიანთა იერარქიებად დაყოფა, – ვინ უფრო ჯობია (კარგია) ან ვინ უფრო

მნიშვნელოვანია, (ანუ საჭიროა და მათთან შესაბამისი მოქცევა) რის შედეგადაც მათ შესაბამისად ექცევი.

23. აზრი იმის შესახებ, რომ შენ უფრო მნიშვნელოვანი ხარ, როდესაც რაიმე კონკრეტულ საქმეს აკეთებ.

24. საკუთარ თავზე ისეთი საქმის შესრულების ადგება, რომელიც შენს ძალებს აღემატება.

25. უნდობლობა ადამიანების, ღმერთის, დესპანებისა და მეუფეების მიმართ.

26. მუდმივი ფიქრი იმაზე, თუ რა შთაბეჭდილებას ახდენ სხვებზე.

27. აზრი იმაზე, რომ კანონზე მაღლა დგახარ და ღვთის (განსაკუთრებულად) გამორჩეული შვილი ხარ.

28. საკუთარი თავისაგან და სხვებისაგან კერპის შექმნა.

29. ყოველგვარი ზომიერების გარეშე შრომა, ანუ იმდენი შრომა, რომელსაც ფიზიკური სხეული ვერ იტანს.

30. საქციელის შეცვლა იმის და მიხედვით, თუ ვის ელაპარაკები.

31. უმადურობა.

32. “პატარა ადამიანების” იგნორირება.

33. უყურადღებობა.

34. საკუთარი ამპარტაგნებისა და სულიერი პრობლემების დაუნახაობა.

35. გაღიზიანებული ტონი.

36. ბოღმასა და ნაღველში ხმის აწევა.

37. აზრი იმის შესახებ, რომ ვიდაცას ჭკუა უნდა ასწავლო ან მესამე პირის მიმართ დამამცირებელი ტონი.

38. ღვთის ნების მიმართ დაუმორჩილებლობა.

39. საკუთარი თავისადმი პატივისცემის უკმარისობა.

40. “ნეტავ რა საქმეში გამომადგები?”

41. უგუნურობა და სიგიჟე.

42. ასეთი დამოკიდებულება: “ჩემი მამა,— ჩემი მცველია” ან პირიქით “მე,—ჩემი მამის დამცველი ვარ.”

43. უსამართლობა საკუთარი თავისადმი და სხვების მიმართ.

44. კომპრომისის უუნარობა.

45. ბოლო სიტყვის თქმის სურვილი.

46. ცოდნის გაზიარებაზე უარის თქმა კონტროლის გულისათვის.

47. ფიზიკური სხეულისადმი უყურადღებობა ან ზედმეტი ყურადღება. სამშინგელისადმი უყურადღებობა.

48. აზრი იმაზე, რომ ეს შენ უნდა გააკეთო, რადგან სხვა ამას ვერ შეძლებს.

49. სხვის შეცდომებზე მითითება განკითხვის ტონით.

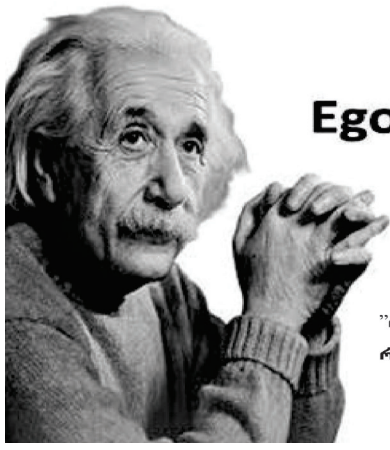
50. აზრი იმაზე, რომ სხვები უნდა გადაარჩინო მათი პრობლემებისაგან (აზრიცა და მოქმედებაც).

51. ადამიანთა მიმართ წინასწარი განწყობა მათი გარეგნობიდან, კანის ფერიდან თუ სხვა მიზეზებიდან გამომდინარე.

52. საკუთარი მდგომარეობით სიამაყე.

53. საკუთარი თავისადმი ზედმეტი პატივისცემა.

54. სარკაზმი.

Ego= 1
ს მ ო ლ ნ ა

“რას ვაზიან სმონა, მით ნაქლავია ვპო;
რას ნაქლავია სმონა, მით ვაზიან ვპო...”
ალბერტ აინშტაინი

წვრილი სამყარო

/ელენე რერიხი/

მტკიცება იმისა, რომ „ყოფიერების უზენაეს გეგმილზე, მატერია შეიძლება გახდეს იმდენად ნატიფი და გამჭვირვალე, რომ ჩვენ მასში მოთავსებულ სიცოცხლეს დავინახავთ ისე, რომ თავად მატერია უხილავი იქნება...“ გაუგებარია და მცდარი. როგორ შეიძლება სიცოცხლის მატერიის გარეშე ხილვა? უზენაეს გეგმილზე მატერიის გამჭვირვალეობის წარმოდგენები – მცდარია.

უზენაესი სულების სხეულის მატერია სავსებით ხილვადია ადამიანისათვის, რომელსაც ცენტრები გახსნილი აქვს და წარმოადგენს უნატიფესს, მაგრამ მაინც არაგამჭვირვალე გასხივოსნებულ მატერიას, რომელიც ჩვენი ფიზიკური თვალთახედვისათვის ცნობილი თუ უცნობი ფერებით ელვარებენ.

თქვენ გინდათ გაგვაგებინოთ, რომ ცნობიერება უწყვეტლივ ვითარდება და თავის მიღწევებში შეუზღუდველია, ხომ ასეა? რა თქმა უნდა, პრინციპში ეს სწორია, მაგრამ ცხოვრებაში ჩვენ ხშირად ვართ მოწმენი იმისა, რომ ამ, მიწიერ გეგმილზე, პიროვნების ცნობიერება, აღწევს რა თავის ზღვარს, რომლის იქით მას არ შეუძლიან, უფრო სწორად რომ ვთქვათ, მას არ სურს ან ეშინიან გადააბიჯოს ამ ზღვარს, ჩერდება თავის განვითარებაში. მაგრამ იმის გამო, რომ სინამდვილეში უძრავად ვერავინ ვერ დარჩება, იგი იწყებს უკუსვლას. უკუსვლისას ცნობიერება შეიძლება ისე დაეცეს, რომ სულის მარცვალ სულიერი საკვების უქონლობის გამო ირინდება; ასეთ ადამიანებს ჩვენ მოსიარულე გვამებს ვეძახით. უკანასკნელ ხანებში ვხედავთ კაცობრიობის ცნობიერების საკმაო რეგრესს. აქედან კი ყოველი ის უბედურება, თუ რაც ეწვევა ჩვენს დედამიწას.

თქვენ ამბობთ, რომ „ცნობიერების უწყვეტობა წარმოადგენს მისი განვითარების აუცილებელ პირობას.“ მე დავამატებ, რა თქმა უნდა, ცნობიერების უწყვეტობა აუცილებელია მისი განვითარებისათვის, მაგრამ ამგვარი უწყვეტობის მცნება ძალზედ ფარდობითია. განა ამ ფარდობითობის მოწმენი არა ვართ ჩვენ აქ, დედამიწაზე, როდესაც ძილი და სიფხიზლე რიგრიგობით ენაცვლებიან ერთმანეთს? იმ ადამიანთა რიცხვი, რომელნიც ინარჩუნებენ მკაფიო და ფხიზელ ცნობიერებას წვრილ სამყაროში გადასვლისას, თუნდაც მის შუაგულში, – არც ისე დიდია. უმრავლესობა წვრილ სამყაროში გადასვლისას იძინებს, ანდა გასაცოდავებულ ნახევრად გაცნობიერებულ, ან სულაც დამძიმებულ არსებობას ატარებენ იქ. ცნობიერებათა მდგომარეობების ვარიაციები უსასრულოა. ზუსტად რომ იმდენია ცნობიერებათა სტადიები, რამდენი საფეხურიცაა უსასრულობაში და პირიქით. სავსებით ცნობიერი არიან წვრილ სამყაროში ისინი, ვინც სიცოცხლეშივე შექმნა კავშირი უზენაეს სამყაროებთან თავისი გულის მისწრაფებით ევოლუციისაკენ და ამ ცნობიერების შენარჩუნებისაკენ. ასეთნაირად, მატერიალისტიც, ყველაზე განვითარებული ინტელექტით, მაგრამ სულიერების უარყოფით უზენაეს სამყაროებში არსებობის მიმართ, კარგავს უზენაეს სამყაროთა ფენებში არსებობის უნარს, რადგან თუ არ შექმნი და არ დაიმკვიდრებ უმაღლეს მისწრაფებებს, იგი თითქმის იქვე იქნება ჩათრეული მიწიერ მიზიდულობებში და უგონო ან ნახევრად ცნობიერ მდგომარეობაში დაელოდება ახალ განსხეულებას. რა თქმა უნდა მან შეიძლება წარმოიდგინოს ის, თუ როგორი

იქნება ახალი განსხეულება, რამეთუ, – უზენაეს სულთა გამონაკლისით, – მას თითქმის მყისიერი დაბადება ელოდება დედამიწაზედ, – რაც ასე არასასურველია. როგორც თქვენ უწყით, წვრილ სამყაროში ყოფნას აქვს ძალზედ დიდი მნიშვნელობა დაგროვილ ენერჯიათა გაძლიერების, კვების და სულიერ ძალებში გარდაქმნისათვის. ამიტომ, შეიძლება წარმოიდგინოთ, როგორ ხდება სულიერი არსების ხრწნა თუკი მას ხანგრძლივად აკლია სულიერი საზრდო.

სიცოცხლის მოძღვრებაში ნათქვამია: „ადამიანებს წვრილი სხეული თითქმის გაფორმებული აქვთ, მაგრამ მენტალური სხეული განვითარებული აქვთ მხოლოდ რჩეულებს.“ მაშასადამე, ნახევრად ცნობიერების ან ცნობიერების დროებით შეწყვეტა წვრილი სამყაროს უზენაეს სფეროებში უმეტესწილად გარდაუვალია.

ცნობიერი მდგომარეობის მიღწევა, ან სრული ცნობიერების შენარჩუნება ყველა სფეროში და ყველა სხეულში არის ზუსტად ის უდიდესი მიღწევა, რასაც ეუფლება არქატი. აი ესაა ამრიტა, ანუ ჭეშმარიტი უკვდავება. ამიტომ, უდიდეს მასწავლებელთა მთელი ძალისხმევა მიმართულია კაცობრიობის ცნობიერების ამაღლებისაკენ, მენტალური სხეულის განვითარებისაკენ, უზენაესი მისწრაფების განვითარებისაკენ, მაგნიტური ნაკადის შესაქმნელად ან იმ ქარბორბალას შესაქმნელად, რომელიც აიტაცებს ადამიანის სულს უმაღლეს სფეროებში.

რადგან ცნობიერების განვითარება ყველაზე ძნელი საქმეა და ამასთან ერთად იგი ყველაზე ხანგრძლივი პროცესია მთელს კოსმოსში, მაშინ სასურველია ცნობიერების უწყვეტობის მიღწევა უფრო წვრილ გარსში ან წვრილი გეგმილის უმაღლეს გეგმილებზე, რაც საგრძნობლად დააჩქარებდა ევოლუციას.

სულიერი არსება წვრილ სამყაროში გადასვლისას განაგრძობს თავის ცნობიერ ან ნახევრად ცნობიერ არსებობას შესაბამისად თავისი უმაღლესი მანასის ან სულიერების

ღონის განვითარების თანახმად. აქ, დედამიწაზეც, განა რამდენი ადამიანი ცოცხლობს საესებით ცნობიერი ცხოვრებით? როგორც დაბლა, ისე მაღლაც. მხოლოდ იმ განსხვავებით, რომ გამოვლინება იქ უფრო მკაფიოა და კაშკაშა, მაშასადამე, უფრო ინტენსიურია გამოვლინება როგორც ერთ მხარეს (ცნობიერში), ასე მეორე მხარესაც (უგუნურ არაცნობიერში). საჭიროა აშკარად გავიგოთ: ის რაც არ იყო გაცნობიერებული დედამიწაზე, არც წვრილ სამყაროში არ იქნება გაცნობიერებული. ნათქვამია და გახსოვდეთ, რომ წვრილ სამყაროში თითქმის შეუძლებელია ახალი ცნობიერების შექმნა. აქ, ამ მიწიერ ცხოვრებაში, უნდა აღვზარდოთ მისწრაფებათა ჩანასახები, რომლებიც წვრილ სამყაროში უკვე ცოდნაში გარდაისახებიან. სხვაგვარად რა საჭირო იქნებოდა დედამიწაზე დაბრუნება?

სამყაროს დედის ვარსკვლავია – პლანეტა ვენერა. 1924 წელში ეს პლანეტა არნახულად დაუახლოვდა დედამიწას და მისი სხივები მოეპკურა ჩვენს პლანეტას, რითაც მრავალი უმძლავრესი სანუკვარი კავშირები შექმნა, რომლებიც ახალ შედეგებს შექმნიან. მრავალი ქალთა კერა ჩამოყალიბდა იმ უმძლავრესი სხივების ძალით.

არაა სწორი ის, რომ კოსმიურ გონს სივრცის ცეცხლს ვუწოდებდეთ. ეს იმიტომ, რომ სივრცის ცეცხლი – სიცოცხლის წყაროა, მაშასადამე პოტენციურად იგია ცნობიერება, ანუ გონიერების საფუძველი. კოსმიურ გონებას ჩვენ ვუწოდებთ გამოვლინებულ ცნობიერებას, რაც იგივეა სინათლის იერარქიის კოლექტიურ გონს. სივრცის ცეცხლი აღმზუნებია და ამანთებელი ისევე, როგორც ამფეთქებელი და ნარჩენების გადამბუგავი.

მხოლოდ ძალზედ მაღალ სულებს შეუძლიათ იქონიონ თავისი ასტრალური ტერაფიმი.

ღიახ, მხოლოდ თავად მასწავლებლებსა და მათ უახლოეს მოწაფეებს აქვთ ტერაფიმიები.

ათასწლეულების სენსაცია

გულს აქვს გონება, რომლის შესახებ გონებამ არაფერი არ იცის.
/ბლემ პასკალი/

ჟურნალ მედეას მეოთხე ნომერში გამოქვეყნებულია განკურნებული ექიმი ქალბატონის წერილი...

მისი სენსაციური წერილის გამო გადაწყვიტეთ ამ ინფორმაციის გამოქვეყნება რათა მეცნიერული შუქი მოფინოთ ამ მოვლენას.

ღიას! ხსენებული ქალბატონი – ექიმა, მას საშვილოსნოს მესამედი ჰქონდა ამოკვეთილი თავის საკვერცხესთან ერთად. მეორე საკვერცხე დაზიანებული იყო და მას ნაწილობრივი რეზექცია ჩაუტარეს. შვილი მაინც გააჩინა და ოქროს საწმისის მეთოდით მკურნალობის შედეგად მას... ამოვიდა საშვილოსნო თავისსავე საკვერცხეთი და ჩატარებული სამედიცინო გამოკვლევის შედეგად მას არანამშობიარევი, სრულიად ჯანსაღი საშვილოსნო დაუდგინეს.

რა მოხდა?

რეგენერაცია!!!

კაცობრიობის ოცნება და ბიბლიური საიდუმლო ჭეშმარიტება ორივე ერთდროულად გამოვლინდა!!!

იცოდა ეს თუ არა საქართველომ?!

რა თქმა უნდა იცოდა. იცოდა ეს მედეამ, რომლის საიდუმლო ცოდნამაც გაბრწყინება მოუტანა საბერძნეთს და ჩვენს წელთაღრიცხვამდე XV საუკუნიდან ელადა ანთია კაცობრიობის სულის ბრწყინვალებად...

...იცოდა ეს ქართველმა ხალხმა, როდესაც ჩვენს მეომრებს ბრძოლის ველზე ატანდნენ ვაზს, – თუ დაიღუპებოდა დაცემის ადგილზე დამარხულს ვაზის

ლერწი მიჰყვებოდა მიწაში და იქ... ვაზი – ქრისტეს უკვდავების სიმბოლო ამოდიოდა! აი ამიტომ უმღერის ჩვენი ერი ქრისტეს ვაზს, – “შენ ხარ ვენახი...”

საგზადად მიჰქონდა ჩურჩხელები...

სააქიმოდ მიჰქონდა წვიმის ჭიის ფხენილი. ნებისმიერ ჭრილობაზე დააყრიდა მეომარი ამ ფხენილს და ჭრილობა სწრაფად და უკვალოდ ხორცდებოდა...

წვიმის ჭია!!! რამდენ ნაწილადაც არ უნდა დაჭრათ, იმდენ დამოუკიდებელ სრულფასოვან ჭიაყელად გადაიქცევა ერთი ჭიაყელას ყოველი ცალკეული ნაწილი.

ეს იცოდა საქართველომ და დღესაც იცის ტიბეტმა. ტიბეტში წვიმის ჭიას დედას ეძახიან, რადგან მასში დედამიწის დედობის ძალა, რეგენერაციის ძალაა ჩადებული მამადმერთისაგან და ამ ძალას, ქსოვილებში ჩადებულ ინფორმაციას, უნიკალური თვისება აქვს: ჰოლოგრაფიული უკვდავი ინფორმაცია დაზიანებულ ქსოვილებს ანიჭებს ადღენის თვისებას და არა მხოლოდ შეხორცების უნარს.

ღიას!

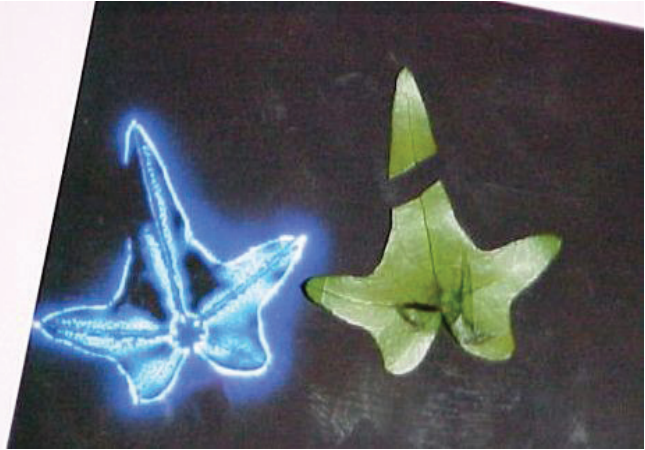
ღიას!

არავის უკვირს ხვლიკის კუდის ამოზრდა, ან კიბოსა და კიბორჩხალას მოტეხილი ფეხის ხელახალი ამოსვლა: მოტეხილი ფეხი მხოლოდ ფიზიკურად აღარაა მაგრამ მოტეხილი ფეხის აბსოლუტური ჰოლოგრაფიული კვალი არსებობს. ამის შესახებ კარგადაა ცნობილი მედიცინაში ის შემთხვევები, როდესაც ამპუტირებული კიდურების ადგილზე ხეობარს მოკვეთილი

ხელი ან ფეხი “სტიკია.”

ამ ტკივილის მნიშვნელობის დადგენა და პრაქტიკულ განზომილებაში მისი გამოკვლევა და გამოყენება ახალ ეპოქას გახსნის გენეტიკასა და მსოფლიო მედიცინაში. აქ მხოლოდ ერთადერთ უმნიშვნელოვანეს იდეას გაგაცხადებ: ცხოველთა სამყაროში ტკივილი განკურნების, შეხორცების და რეგენერაციის პროგრამებს მართავს.

აი ამაშია ჩადებული ღვთაებრივი საიდუმლოების უმთავრესი შინაარსი, როდესაც ტკივილი, მარტივ ორგანიზმებში, რეგენერაციის პროცესის ჩართვას და დაკარგული ნაწილის ხელახლა აღდგენას აწარმოებს.

კარგადაა ცნობილი ის მართლაც წარმოდგენილი ფენომენი, რომ ლოკოკინას რამდენჯერაც არ უნდა მოაჭრათ რქები (!!!), იმდენჯერვე მოჭრილი რქების აღვილას ამოებურცება ქსოვილი, გაიზრდება, შემდეგ გასკდება და ახალი რქებიც მზად არის.

ეს ბუნებაში!

იქ, სადაც სიცოცხლე თავისი მარადისობის სადარაჯოზეა ქვეცნობიერ მექანიზმებში ჩადებული და... ადამიანში?!

მითუმეტეს, ადამიანში ყველა ეს მექანიზმი ღვთის შვილის უფლებითაა ჩადებული გაჩენისთანავე და ქვეცნობიერში არ მუშაობს იმიტომ, რომ როგორც სიცოცხლის ევოლუციის უზენაესმა წარმომადგენელმა,

მან ეს თვისება უნდა გამოამჟღავნოს ცნობიერ განზომილებაში არა მხოლოდ რეგენერაციის გამოვლინებისათვის, არამედ რეგენერაციის თვისებათა იმ უკიდურესო შემოქმედებამდე განვითარებისათვის, რომელსაც ტრანსმუტაცია ჰქვია, ბიბლიურად კი ეს დავით მეფესალმუნის მიერ ნახსენები უკვდავებაა.

ამ ფენომენის მაგალითი კაცობრიობამ უკვე მიიღო ფილიპინელთა ქრისტიან-ქილერების მაგალითზე, როდესაც ისინი იმდენად ააქტიურებდნენ პროცესებს, რომ ქილერების ავადმყოფების ჭრილობები ყველას თვალწინ ხორცდებოდა. მაგრამ... მაგრამ მოხდა ამ ფაქტის მიჩუმება...

რატომ?

იმიტომ, რომ არსებობს როგორც მიზეზი, ასე შესაბამისი პრეცედენტიც ამ მაგალითისა, რომელსაც ეხლა მოგახსენებთ.

თუმცა, როგორც თქვენ თვითონ მიხვდებით თურმე ისტორია არაფერს არ ივიწყებს...

ეს მოხდა დიდი ხნის წინ. გენეტიკური კოდის შეცვლის ერთ-ერთ ექსპერიმენტში ულაყი ზებრა ანაყოფიერებდა ფაშატ ცხენებს, მაგრამ ნაყოფი ზებრისა და ცხენის შეჯვარებით არ ჩნდებოდა (???)...

ექსპერიმენტი შეწყდა და იგი მიივიწყეს კიდევ... მაგრამ!

მაგრამ გავიდა ხანი, ფაშატი ცხენები დაუბრუნდნენ თავიანთ ჯოგებს და ცოტა ხანში საკუთარ ულაყებთან შეჯვარებისას გააჩინეს ზოლიანი კვიცები!!!

ატყდა ერთი ამბავი...

ამ მოვლენას გენეტიკოსებმა “ტელეგენეზისი” დაარქვეს... შემდეგ მიაჩუმათეს და ენციკლოპედიაში ურცხვად შეიტანეს ბოროტებით სავსე ინფორმაცია: “ტელეგენეზისი” არ დადასტურდა...

ცოტა თავიდან დავიწყეთ... გენეტიკაში აღმოჩენებით:

...ნირენბერგის ნობელის პრემიები გენეტიკური კოდის აღმოჩენისათვის...

...ასევე კრიკისა და უოტსონის

პრემიები დ.ნ.კ.-ს ორმაგი სპირალების აღმოჩენისათვის...

ასე რომ გენეტიკური მეცნიერება მეტად განვითარდა და გენის მოხსენებულის სასწაული მეტად გაფერმკრთალდა. ეგონათ რომ გენი პირწმინდათ მატერიალური ნაწილაკია, რომელსაც ორგანიზმის განვითარების პროგრამა მოაქვს და უჯრედებს კარნახობს იმას, თუ როგორ ააშენოს ორგანიზმი: უჯრედები ლაგდებიან გარკვეული წესით და სხეულის ამა თუ იმ ორგანოს ჰქმნიან. მაგრამ სინამდვილეში სულ სხვა სურათი აღმოჩნდა და გაცილებით უფრო რთული ვიდრე ეს მანამდე ეგონათ.

ვიდრე ემბრიონის გენი „მშენებლობას“ შეუდგება, ისინი გარეშე სივრციდან დებულობენ პროგრამას მთელი იმ საჭირო ინფორმაციით რაც ორგანიზმის „მშენებლობას“ სჭირდება. გამოდის, რომ გენი მხოლოდ „ვიდაცის“ ბრძანებასა და შეკვეთებს ასრულებს.

ღიას!

ვისი?!

ეს აგნი-იოგამ დანამდვილებით იცის. ისიც იცის, რომ გენი მარტო ფიზიკური, ანუ მატერიალური ქმნილება როდია, არამედ ისინი სულსაც ატარებენ, რასაც გენეტიკოსები დღეს ველს ეძახიან.

გასაოცარია ის, რომ, ზოგი გენეტიკოსი კატეგორიულად უარჰყოფს იმას, რომ გენი ტალღაა, ანუ ველი ან ველთა სიმრავლე ერთდროულად.

ის, რომ გენს არ გააჩნია შთამომავლობის სრული ინფორმაცია, რომელსაც ის სადღაც სხვა მისამართიდან დებულობს, ამის შესახებ უკვე ხვდებოდნენ გასული საუკუნის ოციან წლებში. იმ დროისათვის ეს დიდი და გაბედული აზროვნების ნაყოფი იყო. მაშინდელ მეცნიერებს არანაირი წარმოდგენა არ ჰქონდათ ჰოლოგრამებზე, რომელებიც, ამ შემთხვევაში, იმ ზეციური არქიტექტორის პროექტებია, რომელთა მიხედვითაც შენდებოდა ორგანიზმი. როდესაც ჰოლოგრამები აღმოაჩინეს

ბუნებრივად გაჩნდა კითხვა, – ვინ ჰქმნის მათ? ვისი კარნახით ჩნდებიან ჰოლოგრამები, როგორც გენერალური პროგრამები გენებისათვის, რათა ესა თუ ის ორგანიზმი აშენდეს?

დმერთი?

უზენაესი გონი?

რა, განა ეს ერთი და იგივე არაა!!!

აგნი-იოგა ამ ინფორმაციას ფლობს... ჩვენ ფენშიმე ქალებს უკვე ვთავაზობთ ამ უნიკალურ რჩევებს, რომლებსაც შეიძლება დავარქვათ XXI საუკუნის კალიპედია,* ყოველ შემთხვევაში შეუძლებელია არ დაინახო, რომ უჯრედები, განსაკუთრებით გენები, – სწავლობენ!!!

სწავლის პროცესი ტოტალური მოვლენაა, ეს ინფორმაცია იმდენად დი-რეპულია სამყაროში, რომ თვით ბუნება მუდმივად და სათუთად უნახავს მას ცოდნას, და ზრუნავს როგორც არსებული ინფორმაციის შენახვის პროცესებზე, ასევე ევოლუციისათვის საჭირო ახალი ინფორმაციის მოპოვებაზე. ბუნება ამას ძალზედ ნელა აკეთებს, თითქოს ეუბნება ადამიანს: დაინახე, აი მე როგორ ნელა ვაკეთებ ამას, ამიტომ შეამჩნიე ყოველივე, ისწავლე და შენ კი სწრაფად გააკეთე!

...როგორ არ დაგუბრუნდეთ ეპიგრაფში მოყვანილი გენიალური გამონათქვამის ავტორს. ამ შემთხვევაში მისი სხვა გენიალური გამონათქვამი გამოგვადგება, რომელიც მან გონებაში გაჩენილი ჰოლოგრამიდან ამოიღო და კაცობრიობას გაუმხილა: „კაცობრიობა ვით ერთიანი პიროვნება მარადიულად სწავლობს“...

აქ აზრთა და იდეათა ოკეანეა: ისიც, რომ კაცობრიობა გამთლიანდება და ომი და იარაღი წავა; ისიც, რომ ჩვენ და-ძმანი ვართ, შვილნი ერთი უფლისა; ისიც, რომ ჩვენი მომავალი უსაზღვრო ბედნიერებითაა აღვსილი, რადგან არსებობს მარადიული სწავლა და ჩვენ ვსწავლობთ! ვსწავლობთ!!!

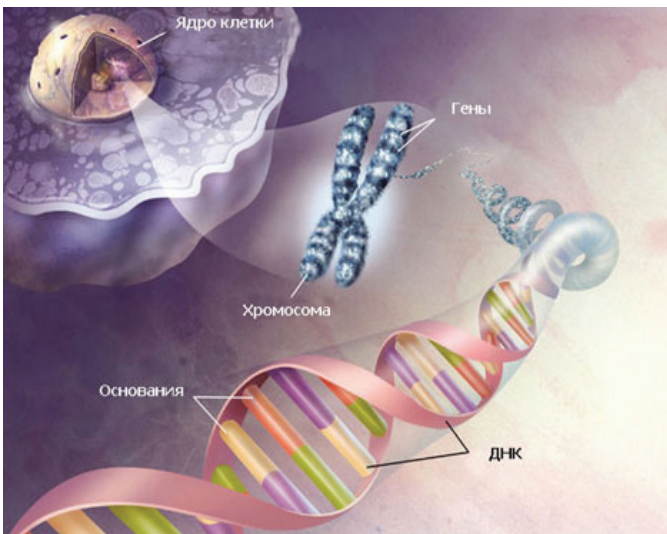
... სწავლამ მოიტანა ის, რომ აღმოვაჩინეთ ლაზერული სხივი, რომლის მეშვეობითაც

ჰოლოგრაფებს ვაშენებთ.

კი მაგრამ ტექნიკაში გასაგებია რომ ამას ტექნიკური საშუალებებით ვღებულობთ და ორგანიზმში?

ორგანიზმში ამას ქრომოსომები აკეთებენ. ტალღური გენების ავტორები დ.ნ.კ.-ს მოლეკულაზე აგებული ლაზერები არიან. მიაქციეთ ყურადღება შემდეგ ინფორმაციას:

გენი-ტალღა ქმნის ორგანიზმის აშენების "ტექნოლოგიას"

გენი-ნაწილაკი ასრულებს მშენებლობას მოცემული "ტექნოლოგიით"

ქრომოსომები ხელმძღვანელობენ "მშენებლობას", ურთიერთობენ, "თათბირობენ" ერთმანეთში, რისთვისაც იყენებენ როგორც ელექტრომაგნიტურ, ასე აკუსტიკურ ვიბრაციებსაც.

ჩვენ აღვნიშნეთ უნიკალური, ფენომენალური მნიშვნელობა წვიმის ჭიის უჯრედებში ჩადებული ინფორმაციისა და მექანიზმების შესახებ. ესაა აღვნიშნეთ მეორე არსება, რომელიც მისტიციზმში უკვდავების, ფილოსოფიისა და ყოველგვარი ინფორმაციის წყაროდ მოიაზრება.

ეს არის ფუტკარი!!!

იგი თაფლს, ანუ ნახშირწყალს აწარმოებს, რომლის გარეშე უჯრედები ვერ მუშაობენ...

...ამ აღმოჩენის პირველობა ამერიკელ ბიოლოგებს ეკუთვნის. მათ, ბაქტერიას

მოაცილეს ის გენი, რომელიც ლაქტოზის შაქრის გადამუშავების პასუხისმგებელი მექანიზმია და... ბაქტერია დაიღუპა!!! ამის შემდეგ ბაქტერია მოათავსეს იმავე გარემოში, რომელიც მხოლოდ ნახშირწყლებს შეიცავდა და მოხდა სასწაული, ბაქტერია გაცოცხლდა და აღადგინა დაკარგული გენი(!!!)...

... რა თქმა უნდა, თუ მეცნიერულ სითამამეს ვუღალატებთ, ჩვენ ვერ დავინახავთ ამ აღმოჩენაში ქრისტეს ბიბლიურ ფენომენს, – ლაზარეს აღდგინებას და... აუცილებელია ვაღიაროთ მეცნიერება XXI საუკუნის იმ ძირითად მოვლენად, როგორც იგი ყოველი დროის უდიდესმა მეცნიერმა ალბერტ აინშტაინმა დაასახელა: "მეცნიერება რელიგიის გარეშე კოჭლია და რელიგია მეცნიერების გარეშე ბრმა"...

მეცნიერება უკვე კოჭლობს, იკლებს რა მითოლოგიასთან და რელიგიასთან კავშირს და რელიგია ცდილობს გახდეს მეცნიერული... რელიგიაში მოდიან ექიმები, ფიზიკოსები, ფილოსოფოსები და სხვა. ეს ღიღებულია, ღიღებული და იმიტომ, რომ ეკლესიაში მისული მეცნიერები იმ ფაქტსაც გააუღერებენ, რაც ლაზარეს აღდგინების მეცნიერულ ფენომენშია ჩადებული და ეკლესიასტეს უდიდეს მეცნიერულ-რელიგიურ ფენომენსაც დაუბრუნებენ კაცობრიობას.

... ეკლესიასტე მოუწოდებს ადამიანებს: „რატომ უნდა მოკვდე ისრაელის სახლო...“ (10,2). ეკლესიასტეს ამ გამონათქვამში უნიკალური ინფორმაცია დევს: სულიერი და არა ფიზიკური მარჯვენა გულის არსებობა. ეს მეცნიერებაა და მარჯვენა სულიერი გულის აღმოჩენა ელოდება მეცნიერებას ისევე, როგორც უკვდავება "ისრაელის სახლისა", ანუ ადამიანისა.

აქ ზღვა აღმოჩენები ელოდებათ მეცნიერებს... აქვე დავძენ, რომ ჩვენ იოგებმა მეცნიერთა მომავალ აღმოჩენათა ლოდინის გარეშე, არა მხოლოდ ვიცით ეკლესიასტეს საიდუმლოება, არამედ პრაქტიკულად

ვიყენებთ მარჯვენა გულის ცემის მადლს!!!
აი აქ იწყება გზაგასაყარიც და შეერთების წერტილიც, სადაც მეცნიერება და რელიგია ან კვლავ ვერ გაუგებენ ერთმანეთს; ან ჩვენდა საბედნიეროდ ბოლოს და ბოლოს იპოვიან ერთმანეთს, რათა ერთი არ დაკოჭლდეს და მეორემ კი თვალები გაახილოს...

...ექვსი საუკუნე სწავლობდა ევროპის ოფიციალური მედიცინა ავიცინას “მედიცინის კანონი”-ის ფუნდამენტალურ საფუძვლებს, მაგრამ სულიერს ვერ ჩაწვდა და მხოლოდ მატერიალისტური ხედვა ამოიღო კაცობრიობის ამ გენიის სამედიცინო მოძღვრებიდან. შედეგად ამისა, თავდაპირველად მედიცინამ უზარმაზარ წარმატებებს მიაღწია, მაგრამ დროთა განმავლობაში სულის უარყოფით, თვითონვე შექმნა პრობლემები კიბოს, შიდსის და მრავალი ახალი დაავადებების სახით, რომელთათვის სახელებიც ჯერ ვერ მოუძებნია და სწეულებებმა პანდემიის ხასიათი მიიღეს. აი ასეთი შეუთავსებლობა ბადებს მედიცინაში გადაუღალაზავ პრობლემებს სულისა და ღმერთის მედიცინაში დაუნახავობით. უფრო მეტიც, დღევანდელი ფანტასტიკური ჟანრის ფილმებში მრავლადაა ხელოვნური ურჩხულებისა და მონსტრების საშინელებები. ამით ჩვენ გვახსენებენ წარდენამდელ იმ ტრაგედიის მიზეზს, რომელიც მეცნიერების რელიგიასთან დაცილების გამო მოხდა და მას წარდენა მოჰყვა.

ასეთი რამ დღესაც შეიძლება მოხდეს, როდესაც ადამიანის ხელისა თუ ფეხის რეგენერაცია, იდეაში, გენეტიკოსებისათვის არანაირ პრობლემას არ წარმოადგენს და ისინი მხოლოდ ტექნიკურ საშუალებათა განვითარებას ელოდებიან და ასევე ქრომოსომების ენის გაშიფვრას და როდესაც ქრომოსომების ენას ისწავლიან... ადამიანსაც აღუდგენენ დაკარგულ კიდურებსა და ორგანოებს და... ურჩხულებსაც შექმნიან სამხედრო უწყებები და ახალი კატასტროფა გარდაუვალია.

ამიტომაც საჭირო რელიგია, მისი მორალური კოდექსი და მისტიურ საიდუმლოებათა ის პროცესები, რომლებსაც არ სჭირდებათ არანაირი აპარატურა, საჭიროა მხოლოდ ის ენა, რომელსაც ქრომოსომებთან ურთიერთობა მოაქვს და ეს ენა რელიგიამ დიდი ხანია იცის, – ამ ენას ლოცვები, გულით ლოცვები ჰქვიათ და ჩვენ იოგები დიდი ხანია ვფლობთ განსაკუთრებულ ლოცვათა განსაკუთრებულ ენას, რომლის მეშვეობით ამ წერილის დასაწყისში დასახელებული ქალბატონის ორგანოთა რეგენერაცია მოვახდინეთ და სხვა “სასწაულებსაც” მრავლად ვაწარმოებთ.

საჭიროა რელიგიისა და მეცნიერების სიმბიოზი: მეცნიერება უნდა გახდეს რელიგიური და რელიგია მეცნიერული და ეს პროცესი, საბედნიეროდ მიმდინარეობს, – ეკლესიებში მეცნიერები მიდიან მოძღვრებად და მეცნიერებაში მოდიან მაღალი ზნეობისა და ჰუმანიზმის მქონე ღვთის მორწმუნე ადამიანები.

დავასრულებთ ამ ნარკვევს იმ აზრით, რომ მეცნიერებაში და რელიგიაში ისევე როგორც ყოველი ადამიანის ცხოვრებაში, მეექვსე რასის, ინდიგოს რასის ადამიანთათვის შემოდის მისტიური აზროვნების ფენომენი და ეს ყველაფერი, უკვე სხვა მეცნიერმა და მისტიკოსმა ერთდროულად, ელენე ბლავატსკაიამ გაახმოვანა: “მომავალმა ჩვენს წინ ყველაზე გრანდიოზული პერსპექტივები გადაგვიშალა, რამეთუ უკვე ამუშავდა მისტიური აზროვნებისაკენ შემობრუნების დიადი ციკლი. ყოველი მხრიდან, ჩვენ გარს გვარტყია უნივერსალური მეცნიერების ოკეანის წყლები, – მარადიული ცხოვრების ის მეცნიერული წყლები, რომლებსაც თავის სიღრმეში ჩვენთვის შემოუნახავთ გარდასულ თაობათა ჩაძირული და დაფიწყებული სულიერი განმეულობანი.”

*კალიპედია - ლამაზი თაობის შექმნის მეცნიერება.

ისევ სიყვარულზე!

სამყარო, ვგონებ, ძირფესვიანად უნდა შეიცვალოს: გავხდეთ კეთილნი, თუნდაც მოდას რომ ვუღალატოთ; უფრო მიმდობნი; გულწრფელი და მოსიყვარულე, მაშასადამე უფრო მეტად, უფრო სრულად და აშკარად თავისუფალნი.

ეს არაა, რაღაც ღრმა მეცნიერული გამოკვლევა. ეს უფრო საინტერესო აზრთა და მეთოდოლოგია კრებულია. შესაძლოა, რომ ამ აზრთა კონამ ვიღაცა დააფიქროს და პრობლემათა გადაწყვეტაში დაეხმაროს. ზოგი, ალბათ, სასარგებლო ვარჯიშებსაც ამოიკითხავს.

ჩვენ ყველანი ვოცნებობთ სიყვარულზე. სიყვარულის საკუთარ იდეალზე, მაგრამ ცხოვრებაში კი არ გამოგვრის ისე, როგორც ჩვენ ამაზე ვოცნებობთ.

კარგ დამოკიდებულებათა აწყობის სანაცვლოდ, ჩვენ წლობით ვსწავლობთ ერთმანეთს, რათა ნაკლოვანებანი აღმოვაჩინოთ ერთმანეთში და ვვარჯიშობთ ამ მტკივნეულ წერტილებზე ისე მოხერხებულად დაჭერას, რომ რაც შეიძლება ეფრო მეტი ტკივილი მივაყენოთ ერთმანეთს.

ოცნება კი რჩება ოცნებად. უფრო მეტიც, – ოცნება ნელ–ნელა გვტოვებს და ვრჩებით მხოლოდ არნახული სიუხემის ამარა და ვემალებით ყველას, ვემალებით საკუთარ თავს... ჩვენ ვსწავლობთ მუდმივ შენიღბულობას, – ასე ხომ უფრო საიმედოა. უკეთეს შემთხვევაში ვეძლევი უდარდებლობას და... უინტერესო ცხოვრებას. ხშირად ოჯახის წევრები მატარებლის ორი პარალელური ღი–ანდაგივით ისე ცხოვრობენ, რომ არასოდეს ეხებიან ერთმანეთს, და მხოლოდ ისრებზე, როცა მიმართულებებს იცვლიან მაშინდა ხვდებიან ერთმანეთს... აქ კი ჩვენი ურთიერთობა მხოლოდ წამიერია...

ასეთ ურთიერთობათა ნიშნებს ისეთი სიტუაციები წარმოადგენენ, როდესაც

ადამიანები ჩხუბობენ, თუკი ოდნავ მეტი თავისუფალი ღრმ გამოუჩნდებათ კონტაქტისათვის.

ამ ღრმს ადამიანები ნებისმიერ აკრძალულ ილეთებს მიმართავენ, ყველაფერს ამოქეპავენ წარსულიდან და... და “დაღუპული” ცხოვრების გაუთავებელ სასამართლო პროცესს ეწევიან ნაცვლად იმისა, რომ სიყვარული ბოლომდე არ გაწირონ.

ბევრი ფიქრობს, რომ სიტუაცია მოგვიანებით მაინც შეიცვლება და ამიტომ დაობენ და ბედნიერებას სახვალისოდ გადადებენ...

ეს ხვალ კი, რატომღაც, აგვიანებს, ან საერთოდ არ მოდის, იმიტომ, რომ ჩვენ ველოდებით ჯერ საკუთარ პრობლემათა გადაწყვეტას, შემდეგ მატერიალურად ფეხზე დადგომას, შემდეგ ბავშვების გაზრდას... და აი მაშინ, მოვა სიყვარული და ბედნიერებაც... მერე, მერე, ეხლა კი არა, მერე... და ეს მერე შეიძლება აღარასოდეს აღარ მივიღეს.

და ვოცნებობთ როდის შემოვა ჩვენს ცხოვრებაში ის ადამიანი, რომელიც შეგვიყვარებს ჩვენ. ან ბოლოს და ბოლოს როდის შეიცვლება ჩემი ცოლი (თუ ქმარი)? როდის გახდებიან ადამიანები ჩემს მიმართ კეთილნი და ჩემს სიკეთეს დაინახავენ?

მაგრამ ჩვენი სხვათა მიმართ დამოკიდებულებები მხოლოდ საკუთარი თავის მიმართ დამოკიდებულების ანარეკლია.

სამყარო სარკეა. თუ ჩვენ სხვათა მიმართ ურთიერთობებს გადავხედავთ, ჩვენ ჩვენში არსებული სიყვარულის თუ

უსიყვარულობის ანარეკლს დავინახავთ, ისევ და ისევ საკუთარი თავის მიმართ.

ლუიზა ხეი წერს: “მე იმ დასკვნამდე მივდივარ, რომ თუ ჩვენ ჩვენი თავი გვიყვარს, საკუთარი საქციელი მოგვწონს, და ვრჩებით ისეთად, როგორებიც ვართ, ჩვენი ცხოვრება აუწერელად ლამაზდება. პატარა საოცრებანი ყველაფერშია.

ჯანმრთელობა უმჯობესდება, ფული თავისით მოდის ჩვენს ხელში, სხვათა მიმართ დამოკიდებულებები თბება და ჩვენ ჩვენს თავს შემოქმედებითი მხრიდან წარვუდგენთ საზოგადოებას.

და ეს ყველაფერი ყოველგვარი ძალდატანების გარეშე ჩვენის მხრიდან. როდესაც მთელი სულითა – და გულით გვიყვარს საკუთარი თავი და პატივისცემას

ვერავის ვერ შევიყვარებთ. ჩვენ შეიძლება განვიცდიდეთ სხვათა ერთიერთობების აუცილებლობას, ვცდილობდეთ მათთან დამოკიდებულებების შენარჩუნებას, იდეა-ლურებად წარმოვიდგინოთ ისინი ან რომანტიული ელფერით შევაფერადოთ, ან... გვეცოდებოდეს კიდევ, ჩვენ მაინც ვერ შევიყვარებთ მათ, ვიდრე საკუთარი თავი არ შევიყვარდება.

იმისათვის, რომ თქვენს ცხოვრებაში სიყვარული შემოვიდეს, თავად უნდა ისწავლოთ სიყვარული საკუთარი თავის მიმართ. უნდა მიიღოთ საკუთარი თავი ისეთად, რაც ხართ.

შეგიყვარდება საკუთარი თავი – შეგიყვარდება სხვებიც. აი მაშინ შეიცვლება თქვენი ადამიანების მიმართ

თეთრი და ზეციური
1924წ.

ნ.ჩერეხი.

განვიცდით საკუთარი პიროვნების მიმართ ისევე, როგორც საკუთარი საქციელი მოგვწონს. მაშინ ჩვენ ჩვენი აზროვნების კეთილშობილ, ამაღლებულ განზომილებას ვქმნით.

თუ ჩვენ ჩვენი თავი არ გვიყვარს, ვერც

დამოკიდებულება, ისევე როგორც მათი შენს მიმართ.

თქვენ მოგეცემათ საშუალება მიიღოთ ადამიანები და საკუთარი თავიც ისეთად, როგორებიც არიან ისინი და თვითონ თქვენც.

თქვენ მოგეცემათ უნარი ადამიანთა მთლიანობაში შეფასებისა და ამით, მათი სწორი დანახვა: დაინახავთ მათ მნიშვნელობას, მისწრაფებებს, ეჭვებსა და საზრუნავს.

და დაინახავთ, რომ ადამიანები ყველა ერთმანეთს ჰგავს, ყოველი “ადამიანი ადამიანისაგანაა შექმნილი”. და მაშინ უფრო გაგებით მოეკიდებით მათ საქციელს, რასაც ადრე არ ღებულობდით.

აი მაშინ გაჩნდებიან თქვენს ცხოვრებაში ადამიანები, მოვლენები და ისეთი დამოკიდებულებანი, რომლებზედაც ყოველთვის ოცნებობდით. საჭიროა მხოლოდ მონიღომით. მონიღომით დანამდვილებით და არა განზოგადებით.

ახალი ხარისხის ურთიერთობანი, უსასრულო ზრდის საშუალებას მოგიტანთ, გაამჟღავნებენ და უვნებელყოფენ ყველა დაფარულ პრობლემას თუ დამთრგუნველ ემოციას.

და თუ თქვენ ურთიერთობებს აკლიათ გახსნილობა, ნდობა, სიახლოვე, კონფლიქტის მოგვარების უნარი, მოსმენის უნარი, გაცემა, ერთმანეთში სიახლის აღმოჩენის უნარი, თუ თქვენ არ გინახიათ ურთიერთობა, სიცოცხლე, ერთად არ ოცნებობთ და უპირობოდ არა ხართ შეყვარებული, მაშინ თქვენი ურთიერთობა აგებულია ეგოიზმზე, შიშსა და უსაფრთხოების ძიებაზე.

ეგოისტურ ურთიერთობათა ნიშნებია ეჭვიანობა, პატივისცემისა და ემოციური სიახლოვის უკმარისობა, პარტნიორით მანიპულურება, მშვიდი, მაგრამ უგემური ცხოვრება.

თუ თქვენ მართლა გსურთ ნაზი, ნდობით აღვსილი ახლო ურთიერთობა, მაშინ თქვენ გექნებათ ზუსტად ასეთი მდგომარეობა. ბოლოს და ბოლოს ჩვენ თვითონ ვქმნით ჩვენს რეალობას. ჩვენ ყოველთვის იმას ვღებულობთ, რაცა გვსურს.

თუკი ჩვენ გვსურს და მზადა ვართ სურვილის საგნის შესასრულებლად, მაშინ

მოვისურვოთ. მხოლოდ ჩვენი შიშებისა და ფარული პრობლემების გამო ჩვენ ყოველთვის როდი ვღებულობთ იმას, რაცა გვსურს და რაზედაც ვფიქრობთ.

სცადეთ და გაიაზრეთ ყველაზე ახლო ურთიერთობები თქვენს ცხოვრებაში. მართლაც და ნამდვილ სიყვარულსა და ახლოობაზე არიან ისინი აგებული, თუ მხოლოდ საკუთარი თავის დამკვიდრებისათვის ან თავის გამომჩენისათვის გაქვთ ურთიერთობა?

„ნათესავი სული“ – ისაა, ვისაც თქვენი საკეტების გასაღებლები აქვს ისევე როგორც თქვენ გაქვთ გასაღებლები მისი საკეტებისათვის.

როცა ჩვენ იმდენად დაცულად ვგრძნობთ თავს, რომ შეგვიძლიან გავხსნათ ჩვენი საკეტები, მაშინ ჩვენი ნამდვილი “მე” გამოდის ერთმანეთთან ურთიერთობისათვის, და მაშინ მთლიანად, მთელი სიწრფელით, ჩვენ ვართ ის, რაც ვართ.

მაშინ ჩვენ ისეთად ვუყვარვართ, როგორებიც ვართ, და არა ისეთები, როგორებადაც ვცდილობთ წარმოვაჩინოთ ჩვენი თავი.

ყოველი საუკეთესო თვისებებს აღმოაჩენს მეორეში. და მიუხედავად ყველაფერი იმისა, რის გამოც თქვენ იტანჯებით, ჩვენ სამოთხეში ვართ იმ ადამიანთან, ვის საზოგადოებაშიც ჩვენ სიკეთეს განვიცდით.

„ნათესავი სული“ – ეს ის ადამიანია, ვინც ჩვენ სიღრმისეულ მისწრაფებებს იზიარებს, იზიარებს ჩვენი განვითარების მიმართულებას.

თუკი ჩვენ ბუშტივით მუდამ ზეცისაკენ მივისწრაფით, სავსებით შესაძლებელია, რომ ჩვენ ერთმანეთში საჭირო ადამიანები ვნახეთ.

„ნათესავი სული“ – ეს ისაა, ვისი მადლითაც თქვენ ჭეშმარიტ ცხოვრებას იწყებთ.

(რ.ბახი)

პოლიტიკა და მისი რეალობა

ეს ჩემი ტეტრალოგიის ბოლო, მეოთხე წიგნია. იგი ამთავრებს “ახალი პოლიტოლოგიის” წიგნთა რიგს და მსოფლიოს ყველაზე დიდი და ასევე დიდად დაფარული პოლიტიკოსის შემოქმედების შეცნობის გარეშე. ეს ტეტრალოგია არ იქნება სრულყოფილი. ამისათვის კარგი იქნებოდა თვით ბატონ ედუარდთან უშუალო საუბრები, ინტერვიუები, მაგრამ, მოგეხსენებათ ის, თუ რარიგ მიუწვდომელი არიან ასეთი რანგის ადამიანები. ჰოდა მეც ვერა და ვერ შევადწიე ამ ადამიანის იმ სივრცეში, სადაც მასთან უშუალო კონტაქტი მექნებოდა. ყველაფერი 1972 წლიდან დაიწყო, რადგან ამ წლიდან მოყოლებული მე ვგრძნობდი, რომ მან, იმ დროს ჩემთვის სრულიად დაფარული, თურმე სრულიად საკაცობრიო მისია იკისრა თავის თავზე. ამიტომ ყურადღებით ვაკვირდებოდი მის, ჩვენთვის მაშინ ამოუცნობ შემოქმედებას...

მათ, ვისაც ასეთ ადამიანებთან კონტაქტი სურს, ძნელად თუ მიაღწევენ საწადელს. თავის მხვრივ კი, ეს იოლი გასაგებია, ისინი იოლად ამყარებდნენ კონტაქტს მათთვის საჭირო ყველა ადამიანთან...

...იზრდებოდა შევარდნაძე და საქმე მისი. ვიზრდებოდი მეც, როგორც იოგი და უბადლო მკურნალი და... დავჭირდი მას: ქალბატონ ნანული შევარდნაძეს მუხლები აწუხებდა და მეც მიმიწვიეს.

აღბათ საინტერესო იქნება ესოდენ დიდი ადამიანის მეუღლის პორტრეტის, თუნდაც მცირეოდენი შტრიხები: ქალბატონი ნანული ღრმად მოაზროვნე, ინტელექტუალური პიროვნება იყო. მასთან სულ რამოდენიმე სეანსი ჩავატარე. ჩემთვის დასანანი ის გახლავთ, რომ მიზანს ვერ მივადწიე, რადგან გულიკო ჩაფიქვ სეანსის შემდეგ, ღრმა ეჭვებს გამოთქვამდა იოგას

ვარჯიშების მიმართ და ასეთ ვითარებაში წარმატება გამორიცხული იყო...

...სეანსის შემდეგ ჩაფიქვ ამაყად გვეტოვებდა და ჩვენ საკმარისად საინტერესო საუბრები გამოგვიღოდა ფსიქოლოგიაზე. ასე გავიცანი ქალბატონი ნანული, მაგრამ ბატონ ედუარდს მის ოჯახშიც ვერა და ვერ შევხვდი. ესაა, რომ მხოლოდ ერთხელ დავინახე ოთახიდან ოთახში როგორ გავიდა დერეფნით.

აი ასე, დღემდე ჩვენი შეხვედრა ვერ შესდგა, თუმცა ესლა ყოველდღიურად ვხვდები მას, - ჩემს მაგიდაზე, ჩემი

ხელნაწერების გვერდით მისი მემუარებია. ვსარგებლობ ამ წიგნით. მართალია ამ წიგნს ამშვენებს გრიფი ©, მაგრამ ეს მაინც არაა კატეგორიული აკრძალვა მასალების გამოყენების თვალსაზრისით, რადგან წიგნშიც და მისი გარეკანის ბოლო გვერდზეც ავტორი სულგრძელად იძლევა ნებართვას მასალების გამოყენებისათვის.

აი ეს ნებართვაც:

“ჩემი ცხოვრება, ყოველ შემთხვევაში ის, რაც თქვენი ყურადღების ღირსად მივიჩნე, აქ არის: შეგიძლიათ თავისუფლად განმსაჯოთ შეუბრალებლად, უკომპრომისოდ”...

ჩემი წიგნი, სხვა ამოცანათა შორის, მისი განსჯაცაა. მოყვანილი ციტატის მიმართ კი, ჩემეული დამოკიდებულება მაქვს... მე ამ ციტატაში ისევ შევადნაძისეულ, მეტად დახვეწილ ქარაგმას ვხედავ. შევარდნაძის „...განმსაჯეთ შეუბრალებლად, უკომპრომისოდ“ და დავითის „გულზე ფეხი დამაბიჯეთ“ – გამონათქვამებს შორის სრულ მსგავსებასთან და ანალოგიურობასთან ერთად ისმის შევარდნაძის დავითისეული გულის ტკივილიცა და მონანიებაც... გკითხულობ, ვსწავლობ, ვფიქრობ... განა როგორ შეიძლება ასეთი რანგის, მსოფლიო მასშტაბის პოლიტიკოსის შეფასება მისივე მიმუარებში ასახული შემოქმედების შესწავლის გარეშე, რასაც ის თავად ახმოვანებს, თორემ იცოცხლეთ იმდენია მის ცხოვრებაში ჩრდილი, რომ მასთან შედარებით თვით ტალეირანიც კი გაფერმკრთალდება! ტალეირანმა ნაპოლეონი და ევროპა დაიხვია ხელზე და შევარდნაძემ კი – მთელი ევროპა და ამერიკა.

ჩემი ტექნოლოგიის პირველ წიგნში „სიბერისა და სიკვდილის უფლების გარეშე“ მე ვწერ: „არაა იმაზე მარტივი მოქმედება, რასაც უმეცარი ადამიანი აკეთებს. უმეცარი არა მხოლოდ მომენტალურად ნათლავს მოვლენებსა და ადამიანებს, არამედ იგი ყოველთვის ყველაფერს უარჰყოფს და საშინლად დოგმატიზირია.“

ბრძენი ადამიანისათვის კი არ არსებობს იმაზე მეტი სირთულე, ვიდრე ჩამოაყალიბოს თავისი წარმოდგენა ვინმეზე ან რაიმე საკითხზე და ისიც მომენტალურად, ყოველგვარი დაფიქრების გარეშე, - სიკეთე და ბოროტება ისეა ჩახლართული ერთმანეთში, რომ ერთბაშად მათი გარჩევა ძალიან ძნელია, და თუ მაინც მოხდა მოვლენათა სწორი შეფასება, ეს მოხდა მხოლოდ იმიტომ, რომ მიგნებულ იქნა მათ შორის არსებული ზუსტი ზღვარი: გველი გველია, მაგრამ კაცობრიობის ყველაზე ჰუმანური მეცნიერების, - მედიცინის

სიმბოლო, - თასი და შხამიანი გველი გახლავთ... აი ასეთნაირად ვინც არჩევს კეთილსა და ბოროტს, ის უკვე ნამდვილი ბრძენია.”

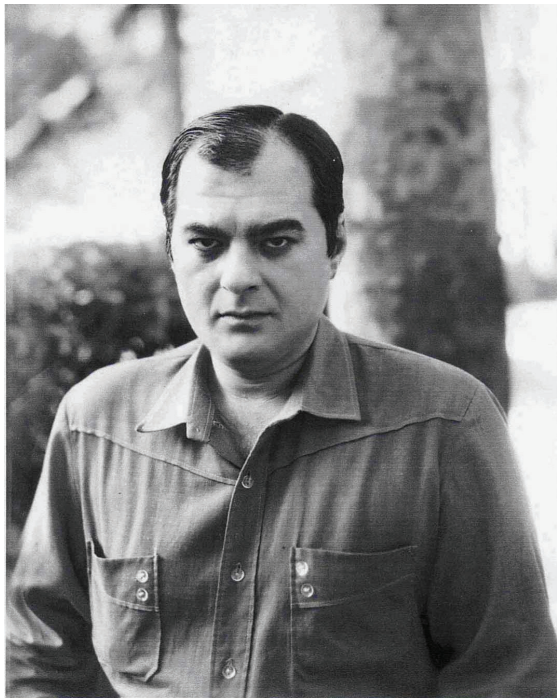
ეს წიგნი ბრძენ ადამიანთა შემოქმედებაზეცაა და მათ სიბრძნეზეც, კონკრეტულად კი ბატონ ედუარდ შევარდნაძეზე.

ბატონ ედუარდს იცნობს მსოფლიო. ზურაბ ჟვანიას, – ადამიანის მოვალეობათა დეკლარაციით გავაცნობთ მსოფლიოს. მერაბ აბაშიძეს კი ამ წიგნით გავაცნობ საქართველოსაც და მსოფლიოსაც. აქვე მინდა ორი სიტყვით მივმართო მის დედას: ქალბატონო ლილი! თქვენი მერაბი არ დარჩება შეუმჩნეველი და შეუფასებელი არც ერს და არც კაცობრიობას...

მერაბ აბაშიძის ვრცელ და გენიალურ შემოქმედებაში არაერთი ნიჭიერი კინორეჟისორი თუ დრამატურგი ნახავს თავისი შთაგონებისათვის საჭირო ნაწარმოებს. საზოგადოებაში, რატომღაც, ჩამოყალიბდა ის აზრი, რომ ლეგენდები და მითები შორეულ წარსულს მიეკუთვნებიან და მათი დრო უიმედოთაა გარდასული, მაგრამ ეს ასე როდია. თვით სიცოცხლის ფენომენია ჭეშმარიტი და სწორუპოვარი მითოლოგიური მისტერია. მითები და ლეგენდები წარსულ დროთა გამომახილი კი არაა, არამედ ისინი უშუალოდ თანამედროვეობის კვალზედ იწერება. უფრო მეტიც, - თვით ცხოვრება წერს ასეთი მითური მისტერიების სცენარებს, რომლებიც ჩვენს თვალწინ, ყოველდღიური მოვლენების სახით თამაშდებიან და ასევე სამომავლო მოქმედებათა და მოვლენათა წინასწარმეტყველებებსაც წარმოადგენენ. განა სხვა რაა თუ არა წინასწარმეტყველებანი ისეთი გენიალური ფილმები, როგორებიცაა ვთქვათ: „ნერგები“, „შერეკილები“, „ცისფერი მთები“...

აი ზუსტად ასეთი, ჯერ უცნობი წინასწარმეტყველი, XX-ე საუკუნის ულამაზესი, ერთდროულად მითისა და

ლეგენდის შემოქმედი – მერაბ აბაშიძე გახლავთ. მან იწინასწარმეტყველა ზვიად

მერაბ აბაშიძე

გამსახურდია, მიხეილ სააკაშვილი, რუსეთის რღვევა, 2008 წლის აგვისტოს მოვლენები, საქართველოს ძნელი განთავისუფლება, ხანგრძლივი ბრძოლა ტერიტორიული მთლიანობისათვის და მრავალი გასაოცარი სხვა რამ. როგორც უკვე ვთქვით, საქართველოს ნიჭიერი კინორეჟისორები გამოგნებელი სილამაზის, ქართული სულის მატარებელ ფილმებს შექმნიან მერაბის ნაწარმოებთა მიხედვით და ქართული ფილმის ახალი ერაჯ დაიწყება. მერაბმა პირველმა დაანახა მსოფლიოს ის, რომ საქართველოს, ყოველთვის ჰყავდა, ჰყავს და ეყოლება კიდევ “მონა ღვთისა და მამა ერისა.” მან დაგვანახა ის თუ რა ქარცეცხლი უნდა გაგვევლო მომავალში, არა და იმ დროს, როდესაც ნაწარმოები დაიწერა, 1975 წელს ჩვენ „უდრტვინველი საბჭოური მზე დაგვნათებდა“ და სუფევდა „საბჭოური იდილია“...

მერაბმა მომავალი საქართველოს ბრძოლების სცენარი დაწერა და ის, რომ

მან ეს ნაწარმოები ზვიად გამსახურდიას მიუძღვნა მოწმობს იმას, რომ მისი ნაწარმოები მომავალ მოვლენათა სცენარი გახლავთ. ამით მერაბი მისტიურ დრამატურგად მოგვევლინება.

ედუარდ შევარდნაძემ იგივე მოვლენების სცენარი ისე დაწერა, რომ არავის გაუგია, არსად გამოუქვეყნებია რადგან საგულდაგულოდ მაღაფდა მას. სამაგიეროდ ყველას თვალწინ გაუგონარი ფილმის გაუგონარი სცენარი განახორციელა. ამით შევარდნაძე რეალური ცხოვრების რეალური დრამატურგიცაა, შეუდარებელი რეჟისორიც და პირველი როლების უბადლო შემსრულებელიც მისგანვე შექმნილი მსოფლიოს კომუნისტური ქიმერისაგან განთავისუფლების ეპოპეისა. მაგალითისათვის მხოლოდ ის რად ღირს, რაც ჩვენ ვიხილეთ ურთულეს, უადრესად დაძაბულ და კრიტიკულ სიტუაციაში “ვარდების რევოლუციის” დროს, როდესაც ყველას თვალწინ ჯერ მილიცია „გადავიდა“ ხალხის მხარეს, შემდეგ ერთი გასროლის გარეშე „გადავიდა“ ჯარი, და შემდეგ კი თეატრალური საპარლამენტო “სხდომის” ძირითადი მსახიობი, სცენარისტი და დამდგმელი რეჟისორი, - საუკუნის უდიდესი პიროვნება, - როგორ “გააპარეს” სხდომათა დარბაზიდან, და ამის შემდეგ ისიც ვნახეთ როგორ „გადადგა“ იგი, როდესაც, „ყოველი შემთხვევისათვის“, იურიდიულად შეინარჩუნა პრეზიდენტობა...

გადადგა. გადადგა ისე, რომ ყველას თვალწინ ამანათი, ხელუხლებელი „ჩაიც“ გადასცა სიმბოლურად. რეალურად კი „გეოპოლიტიკური“ სტრატეგია და გამზადებული საერთაშორისო სივრცე გადასცა მას. ჩვენ კი მხოლოდ შედეგებს ვხედავთ: როგორ მუშაობს „გეოპოლიტიკა“, როგორ შეკრა მან მსოფლიო და არავითარი შედაგათი არ დაუტოვა ევროპასა და ამერიკას პოლიტიკური სპეკულაციებისა რუსეთთან, - საქართველოს ხარჯზე გარიგებებისათვის...

...ეს ყველაფერი ცხოვრების სცენარია. მისი დადგმა ყველაზე დიდი თეატრის – ცხოვრების სცენაზე განხორციელდა.

მისი გათამაშებაც ამ ერთმა კაცმა განახორციელა. მართალია, იგი კი „გადადგა“, მაგრამ კულისების მიღმა იდგა, გულგრილად როდი ადევნებდა იგი თავს მიმდინარე მოვლენებს... კრიტიკულ სიტუაციაში იგი უშიშრად გამოდიოდა „სცენაზე“, ვთქვათ „კავკასიის“ არხზე და სამოქალაქო ომის საშიშროებაც ააცილა საქართველოს, გაჩეჩილაძესადმი „მამა-შვილური“ დარიგების ძალით. ედუარდ შევარდნაძეს, როგორც პოლიტიკურ სცენარისტსა და უბადლო რეჟისორს ერთი „ნაკლი“ ქონდა. იგი არასოდეს არ აქვეყნებდა თავის სცენარებს, იგი უბრალოდ განახორციელებდა მათ და ჩვენ კი იმასდა გვიტოვებდა მხოლოდ, რომ ცხოვრების დიდ სცენაზე გამართული მისი მისტერიების მოწმენი გავმხდარიყავით, თუნდაც ტელეეკრანზე, როდესაც ირინა სარიშვილის პირით, პირწმინდა გურული იუმორით, ნოღაიდელს „სანდროს“ ძმა-კაცად მონათლავს...

ასე რომ იგი ყოველთვის მომხდარი ფაქტების წინაშე გვაყენებდა ჩვენ და სულაც არ ადარდებდა ის, რომ ვინმეს არ მოეწონებოდა მოსი სცენარი, - მისი სპექტაკლები ხომ თაობებზე და ისტორიაზე იყო გათვლილი და არა მავანთა და მავანთა გულის მოსაგებად...

მერაბ აბაშიძემაც დაუშვა „შეცდომა“, - თანამედროვეობის ყველაზე დიდი მისტერია ზვიად გამსახურდიას მიუძღვნა...

მერაბს შესანიშნავად ესმოდა ზვიადის ფენომენი და ამიტომაც მიუძღვნა მას თავისი საუკეთესო ნაწარმოები, რითაც თვითონ ნაწარმოები პოლიტიკურ მოვლენებს მიაბა.

ედუარდ შევარდნაძესაც ყველაზე კარგად ესმის საქართველოს თავისუფლების მაცნეს – პირველი პრეზიდენტის მნიშვნელობა. თავის მემუარებში იგი წერს: „ზვიად გამსახურდია ჩვენი საზოგადოებისათვის

დღესაც დიდ პრობლემად რჩება და სწორედ ამიტომ საზოგადოების ნაწილს უნდა უგულვებელყოს, დაამციროს ან მიჩქმალოს მისი ფენომენი, ამით კი იმათ ემსგავსებიან, ვინც თივის ზვინში ცეცხლის დამალვას ცდილობს.

გამსახურდიას ფენომენის ახსნა არ ძალუბთ არც “ზვიადისტებს” და არც „ანტიზვიადისტებს”. მხოლოდ ამ სწეულებისაგან განკურნებულ საზოგადოებას შეუძლია საღად იმსჯელოს 1990 - 1991 წლების მოვლენებზე და მათ მთავარ მოქმედ პირზედ, რომელიც ყველა არსებული, თუ არ არსებული ნაკლის

მიუხედავად საქართველოს ისტორიაში შევიდა როგორც მისი პირველი პრეზიდენტი, რომელმაც ქვეყნის დამოუკიდებლობა გამოაცხადა და წინააღმდეგობრივმა მოვლენებმა დაამარცხეს. მიზეზი თუ მიზეზები ამ ტრაგედიისა საძიებელია და დასადგენი.”

ვფიქრობ, რომ ჩვენ შეგვიძლიან გამოვიტანოთ საბოლოო დასკვნა და ვიდრე მკითხველი დაეთანხმება ჩემს აზრს ან საკუთარ მოსაზრებაზე დარჩება, მე შევთავაზებ მკითხველს ისტორიულ-პოლიტიკურ ფორმაციათა მონაცვლეობის მოკლე პლატონისეულ თეორიას.

პლატონი!..

საზოგადოების განვითარების კანონები
და მისი ოთხი ავადმყოფური ფორმაცია:

- » თიმოკრატია;
- » ოლიგარქია;
- » დემოკრატია;
- » ტირანია;

ამ ოთხ მანკიერ ეტაპებს არა აქვთ ნუმერაცია, ისინი მხოლოდ მოყვანილი თანამიმდევრობით ცვლიან ერთმანეთს, - ყველაფერი წრეზე ტრიალებს, მანკიერ წრეზე. ამიტომაც ჰქვიან მათ სწეული ფორმაციები.

- თიმოკრატია. ეს ისეთი წყობილებაა, როდესაც ხელისუფლებაში მიდის ერისა და საზოგადოების ყველაზე გამოჩენილი და გამორჩეული, ყველაზე პოპულარული ადამიანი. საქვეყნოდ ფრიად ცნობილი ზვიად გამსახურდიას ნიჭი და ინტელექტი იყო გადამწყვეტი, მასებისათვის მიმზიდველი ის განსაკუთრებული პირობა, რამაც მის სახელს ძალა და ავტორიტეტი მიანიჭა. ხალხის თვალში ყველაზე მომხიბლავი თვისება ის იყო, რომ იგი მასების უშიშარ წინამძღოლს წარმოადგენდა, - მეჩაბ კოსტავასთან ერთად ის პირველი დისიდენტი გახლდათ.

აი ამ პოპულარობამ მიიყვანა იგი მოვლენათა სათავეში და როდესაც კრიტიკული სიტუაცია მომწიფდა და მოვლენები ვეღარ ითმენდნენ, - ანუ საჭირო გახდა ეროვნული გმირი, - ის როგორც წინამძღოლი, უკვე მზად იყო...

ყველამ ძალიან კარგად იცის ცხოვრების ის კანონი, რომლის შესაბამისად ყოველი ჩვენთაგანი ვღებულობთ იმას, რის საფასურსაც ვიხდით: ვიხდით ველოსიპედისას, - ვღებულობთ ველოსიპედს; ვიხდით რესტორნის ფულს, - რესტორნის პურმარილიც გველოდება... ერთი სიტყვით, ჩვენს შემთხვევაში მოხდა ის, რომ ზვიად გამსახურდიამ საკუთარი უკვდავების საფასურად, საკუთარი სიცოცხლე გადაიხადა და ოქროს ასოებით

ჩაწერა საკუთარი სახელი საქართველოს ისტორიაში.

ბატონი ედუარდი სამართლიანია როდესაც იგივეს ამბობს თავის მემუარებში...

...ედუარდ შევარდნაძემ მხოლოდ ერთი რამ ვერ „შეძლო“, - თიმოკრატიული ეტაპის გვერდის აქცევა. ეს ეტაპი ისტორიული კანონია და პლატონმა ჩადო იგი ისტორიაში. ამიტომ ზვიად გამსახურდია თავის უკვდავებასთან ამ კანონმა და ხალხმა მიიყვანა!

თიმოკრატია ყველაზე მოკლე ხანაა სახელმწიფო ფორმაციათა შორის და თიმოკრატია ხელისუფალი, სულ რამდენიმე წელიწადში ასრულებს თავის მისიას, რადგან სახელმწიფოს მართვის ცოდნის უმარისობა სულ უფრო და უფრო მწვავე კონფლიქტებს ბადებს თანამებრძოლთა რიგებში და თიმოკრატია, ისტორიულად, უმეტესწილად ამგვარად გაჩენილ პრობლემათა მსხვერპლი ხდება.

ამის შემდეგ მოდის სხვა ძალა - ოლიგარქია და მოდიან ოლიგარქები. ეს უკვე ოლიგარქიის ეტაპია.

ოლიგარქებს თავის გამოჩენა არ უყვართ. ყურადღების ცენტრში დიდხანს ყოფნას ღობიერება ურჩევნიათ, ამიტომ ძალიან მალე „უთმობენ“ ასპარეზს დემოკრატებს, - სხვისი ხელებით არ სჯობია საქმის კეთება?!...

ასე მოდის დემოკრატია, მოდის ყველაზე ხანგრძლივი დროით და საზოგადოების განვითარების პროცესებსაც მხოლოდ ეს ფორმაცია განახორციელებს, რადგან სამი დანარჩენი მხოლოდ დროებითია...

...იწყება დემოკრატიული ინსტიტუტების ჩამოყალიბება, ქვეყნის განვითარება, და თუ დემოკრატია არასწორად განვითარდა იგი ნელ-ნელა აგროვებს კონფლიქტებს კონსტიტუციასთან, ცხოვრების წესთან, ხალხთან, საერთაშორისო სივრცეში და მრავალი სხვა... და რა თქმა უნდა რომ ასეთი სისტემის გადაკეთებას „რკინის ხელი“ ესაჭიროება... და მოდის ტირანი

და ტირანია. ყველაფერი თავიდან იწყება. ასეთ ფორმაციათა არსებობას და მათ თანმიმდევრობას პლატონი მანკიერ, სნეულ სახელმწიფოთა ფორმაციებს უწოდებს და გამოსავალი?!

გამოსავალი ისევ დემოკრატიაა და ისიც იმ შემთხვევაში, თუ ის ერთადერთ მიზანს მოემსახურება – საზოგადოებრივი ცნობიერების ამაღლების პრობლემების გადაჭრას. ამას კი ამ წიგნის გარეკანზე გამოსახული მახვილი აკეთებს – ანუ გონიერი ხელისუფლის მახვილი. სოციალური რეფორმების მეშვეობით, ხელისუფალს ქვეყნის სოციალური სნეულებებისაგან განთავისუფლება მოაქვს ერთის მხრივ და მეორეს მხრივ კი, ხელმწიფეს, – ქვეყნის მოსახლეობის ჯანმრთელობის ამაღლება, რასაც ასევე ხელისუფალი ჯანდაცვის სისტემის მეშვეობით განახორციელებს. ორივე შემთხვევაში ძირითადი და გადამწყვეტი როლი განათლების სისტემას ეკუთვნის. ასეთი მოდელის დემოკრატია, საბედნიეროდ, დედამიწაზე ამერიკის შეერთებული შტატების სახით აშენდა და ამიტომ, რომ ეს ქვეყანა ნელ-ნელა მიდის არისტოკრატიული წყობის მიმართულებისაკენ და თავის მხრივ მთელს დედამიწაზე დემოკრატიულ პროცესებს ანვითარებს!

გასაოცარია, მაგრამ ფაქტია, – საქართველოს უხსოვარი დროიდან მოაქვს ასეთი, არისტოკრატიული წყობის მქონე ქვეყნის ქარტია, რომელიც იოანე ბატონიშვილის (ბაგრატიონის) მიერაა გამოქვეყნებული მის წიგნში „ხუმარსწავლა“. ამ, ქართული სულიერი ფენომენისაგან განსხვავებული ქარტიაც არსებობს, რომელიც ოთხი სნეული სახელმწიფო ფორმაციის ქარტიას წარმოადგენს და იგი მაკიაველის მიერაა ჩამოყალიბებული წიგნში „მთავარი“. იგი დღემდე აკეთებს თავის შავბნელ საქმეს იმ შემზარავი ხერხებითა და ხრიკებით, რომლებიც მის წიგნშია აღწერილი და

პრაქტიკულად ყველა იმპერიის ფუნდამენტს წარმოადგენს. ამის არდანახვა დღევანდელ პოლიტიკურ სივრცეში, – შეუძლებელია...

მაკიაველის „მთავარს“ მკითხველი თვითონ წაიკითხავს და იოანე ბაგრატიონის არისტოკრატულესეული ხელისუფალის ქარტიას, აქვე წარმოგიდგენთ რათა დარწმუნდეთ, რომ ქართველ ერს ისტორიულად ახასიათებს არისტოკრატიული წყობილების ეროვნული ტრადიცია. რა ლამაზია ქვეყანა სადაც ხელისუფალი ასე ახლოს დგას ერთან, ერის თითოეულ ადამიანთან!!!...

თითქმის სიტყვასიტყვით, ყოველ შემთხვევაში იგივე შინაარსით, იკითხება ბატონ ედუარდ შევარდნაძის მემუარებში მისი შემდეგი ფრაზა; „იგი (მემუარები) იწერებოდა მომავალზე ფიქრით, მისი უპირველესი ადრესატი მომავალი თაობაა..., და კიდევ იქვე: „სიყვარულისა და სიმშვიდის განცდა მივსებს სულს და იმავეს ვუსურვებ ჩემს ხალხს და ჩემს შთამომავლობას...“

არცერთი ამონარიდი არაა შემთხვევითი და ვიდრე მერაბ აბაშიძეს გადავცემთ სიტყვას, ზუსტად პოლიტიკის ჭრილში განვმარტოთ იოანე ბატონიშვილის ზნეობრივი კოდექსი, როგორც ქართული ეროვნული სულიერი ფენომენი, რადგან საბჭოური ურჩხულის, მსოფლიოს პრობლემად ქცეული რუსული აგრესიული პოლიტიკა ზუსტად შევარდნაძემ შეცვალა კიდევ და იმ ახალ პოლიტიკას სახელიც მიანიჭა: „ახალი, ზნეობრივი საგარეო პოლიტიკა“ (გვ.№11). ამის შემდეგ საბჭოთა კავშირის ისტორიაში 1985 წელს ახალი საგარეო პოლიტიკა, ახალმა, საგარეო მინისტრმა დააარსა...

ის, თუ რა ფურცლები ჩაბარდა ისტორიას მსოფლიოში და უპირველესად საქართველოში, ამის შესახებ მერაბ აბაშიძის ლეგენდა მოგვითხრობს. ასეთ ნაწარმოებს ფონი ესაჭიროებოდა და განმარტება, რასაც მე მოგახსენებთ იმ

შემზარავი ფაქტებით, რომელნიც მე ლადო კოტეტიშვილის წიგნში აღმოვაჩინე...

...ლადო კოტეტიშვილი ბედნიერ ვარსკვლავზეა დაბადებული: საქართველოს თვალების დათხრის, მისი დაშანთვის მოვლენები ისე აღწერა, რომ გაოცებას იწვევს ის, თუ როგორ მოახერხა წიგნის გამოცემა, არადა 1937 წლამდეა დაწერილი ლადო კოტეტიშვილის წიგნი. მარტივი იყო ხერხი, მარტივი... მაგრამ ალბათ გაჭრა: ცარიზმის რუსეთის ბრალდებით საბჭოური რუსეთის ფონზე გამოყენებულმა ფანდმა იმუშავა...

...პოლიტიკამ, რომელსაც ცარიზმი განახორციელებდა მთელ კავკასიაში კერძოდ საქართველოში, ძირფესვიანად გაანადგურა საქართველოს უმთავრესი სულიერი ღერძი, – ერში არსებული უნიკალური კულტურა – ოქროს საწმისი. ერმა იცოდა გალობით მკურნალობა („ბატონებო“ და სხვანი); უნიკალური ფიტოთერაპია, შელოცვები, მეანობა,

ეროვნული უნიკალური პედიატრია და მრავალი სხვა რამ. ეს ყველაფერი, როგორც ბატონი ლადო წერს, თეთრ ხალათიანმა რუსებმა მოსპეს, ჩვენი დასტაქრებისა და ექიმების მიმართ ზიზღიანი დამოკიდებულებით, – „ГЪЗЕМЦЫ.“ აი ასეთი ეპითეტით დაიშანთა ერის ყოველი დიდი და პატარა, მკურნალი თუ დასტაქარი... ამ ჭეშმარიტების დასადასტურებლად ერთი უნიკალური ხევისური დასტაქრის სახელიცაა საკმარისი, – მგელიკა ლიქოკელის სახელი...

პირადად ჩემი პრაქტიკიდანაც შემოდლიან უნიკალური შემთხვევის მოტანა: გერონტოლოგი მაღხაზ აბდუშელიშვილი ონკოლოგიურად დასნეულდა. პროფესორმა დიმიტრი კორძიამ მიმიყვანა მასთან, თან წინასწარ ამიხსნა, თუ რისთვის მიმიწვიეს. ბატონ მაღხაზს უკითხავს მისთვის, ხომ არ იცნობს თბილისში ვინმე იოგს, იმათ რაღაც ფოკუსები იციანო და იქნებ რაღაცით დამეხმარონ?...

მართლაც. რომ მივედიო მაშინვე მითხრა – თქვენ იოგებმა ფოკუსები იცით და იქნებ ისეთი რაიმე გამიკეთოთო, რომ ერთხელ ავდგე ლოგინიდან, „ზალაში“ გავიდე და ყველას და ყველაფერს დავემშვიდობოო...

მეც გაუკეთე ასეთი „ფოკუსი.“ ამის შემდეგ ბატონი მაღხაზი არაერთი დღე, არამედ 30 დღის განმავლობაში გამოდიოდა დილით „ზალაში“ და მთელი დღე იქ იჯდა და ურთიერთობა ჰქონდა ოჯახის წევრებთან, მეზობლებთან და ნათესავებთან. რა თქმა უნდა, მეც ხშირი ურთიერთობა მქონდა მასთან, როგორც მკურნალს და ერთ-ერთი შეხვედრისას მან საოცარი რამ მიაჩლო...

„...ხშირად ვმოგზაურობდი საზღვარგარეთ სამეცნიერო საქმეებთან დაკავშირებით, – ყვებოდა იგი. ერთხელ ისე მძიმედ გავხდი ავად, რომ ვერაფერ მიშველა, ვერც ერთმა ცნობილმა სპეციალისტმა საზღვარგარეთ და გამახსენდა ტიბეტი. გავიკეთე მივლინება და ყველაფერმა კარგად ჩაიარა. გამო-

თხოვებისას ტიბეტელმა ექიმმა მკითხა: სადაური ხარო? მეც ვუპასუხე, - „ქართველი ვარ,” მაგრამ ვერა და ვერ გავაგებინე, თუ ვინ არიან ეს ქართველები. უეცრად აზრმა გამიელვა და მივანახლე კოლხი ვარ-თქო და ისე შეიცხადა ვერ წარმოიდგენთ... ერთი კი თქვა გაოცებისგან: კი მარა კოლხეთიდან აქ ჩამოსვედი სამკურნალოდო, როცა უნიკალური მედიცინა თქვენთან კოლხეთში არის ცნობილიო?..

აი ასეთი მედიცინა, დაგვარგეთ „ტუზემცებმა” რუსეთის ხელში.”

ეს იყო ჩვენი თვალების დათხრაცა და დედა საქართველოს დაბრმავებაც...

რა თქმა უნდა, რომ რუსეთთან ურთიერთობა ბუნებრივად აუცილებელია, მხოლოდ კი დამოუკიდებლობისა და ურთიერთკეთილმეზობლურ, პოლიტიკურ ხელშეკრულებათა თაობაზედ...

თ.თავაძე

დასტაქარი მგელიკა ლიქოკელი

სულის ძახილი

თეთრი გედები!

შენ ხარ ოცნება ჩემი და სული,
შენთვის ელვარებს ეს, ჩემი გული,
შენ ხარ სრულყოფა, მშენება სრული,
ყველა სიკეთით უხვად შემკული.

შენ ჩემი სწრაფვა ხარ და მიზანი
ჩვენ აკვანშივე დაგვდეს ნიშანი...
თუმც არ მენახე, მაინც გიცანი
ჩემი ოცნების გედო ნიშანი!

მხოლოდ შეხვედრას მე მოვერიდე, –
და ავიფარე სახეზე რიდე
რათა შენს გვერდში სრულყოფის ღმერთო
გულში სირცხვილის ცეცხლი ამენტო.

მე მოკრძალებით ჩამოგეცაღე,
გაგუჩინარდი და მივიმაღე...
და შენი ღირსი – ოდნავ მაცაღე
მე მოვალ მაღე... მე მოვალ მაღე...

ვქმენ გარდაქმანი, შევქმენ მაქმანი
ცეცხლით მღელვარე, ცისფრად ელვარე
შიდ ჩავაქარგე გვირგვინოსანი
მრისხანე ლომი, სრული ვით მთვარე.

ჩემი გარდაქმნის აღიარება
შენგან მომელის და აღსარება
ისმინე ჩემი, რომ მომავალში
წარსულზე შენთან არ ვიყო ბრალში.

... მქონდა წარსულში
შეხვედრა ერთი
... მას ნაადრევად

გუწოდე ღმერთი
ბედნიერება
მერგო
მეგონა

მაგრამ

გოგონა

თურმე გორგონა

გრძნობების გროვა

გახელებული,

გამხილებული

გრგვინავს,

გრიალებს

ყველა მდაბიო ჟინი აქ არი

ვნების ხანძარი, –

ჟინი ანტარი

წითლად ბრიალებს...

უზარმაზარი

აურზაური

ირგვლივ ირევა...

მეც ავირიე!

გადავირიე,

გადავირიე...

მღვრიე მორევი

მითრევეს, მიმათრევეს

ბრაზმორეული

ბრძნულ აზრებს

მირევეს.

... მკაცრია,

მკაცრი

ენგურით წრთობა,

მაგრამ როდესაც

ერთგული გრძნობა, –

რწმენა ურყევი

გულში გინათებს
მაინც ინათლებს...
მაინც ინათლებს...
ღრეობა
ენგურის
მიღმა
ღარჩება
მრუში გოგონა
მღვრიე მორევში
თვით დაიხიობა
ვერ გადარჩება.
ჩქერი წალეკავს,
გადისვრის ხევში.
აქეთ-იქით ვართ ჩვენ განაყოფი
ხიდად გვიგია ორი ნაყოფი
ორი ქათქათა, ფრთამძლავრი გედი,
ჩემო ოცნება და ჩემი ბედი.
რათა დამეცვა ნაყოფის ნიჭი
მათ კრიჭა – კრიჭით
შავბნელი,
ფუჭი
შემოვაცილე სქელი ნაჭუჭი.
შემდეგ ვსრულფყავი ჩემი ნაყოფი...

იმ მზე და მთვარის ვინმე სადარი
არსად არ არი, არსად არ არი.
უკიდებანო მთელს სამყაროში
წარსულში, ეხლა... და არც ერთ ღრეში!
ის მზე და მთვარე გულში მინათებს
და სულს მინათებს მით, რომ ამართლებს
მას, რაც წარსულში ამირჩევნია
და ეს ნაყოფი უზენაესი, – თავს მირჩევნია
თავს მირჩევნია...

და მე კი დავდნი,
სულ დავილიე
თუმცა სიძნელე მაინც დავებლიე
...მოჭქუნს, წარსულში როგორც ენგური
აქაფებული, სიცრუით მღვრიე,
გადავირიე... გადავირიე,
შეცდომა?! – წრთობა მღვრიე ენგურით
მას არ ვემდური,... მას არ ვემდური.
მას არ ვემდური, შენსკენ ვისწრაფი,
...შენსკენ ვისწრაფი, შენსკენ მაქვს მზერა,
ოცნებავ ჩემო, შენ ჩემო მზე რა!
რა ელვარება ხარ შენ და რა მზე,
ვის შეგადარო ანდა რა მზეს?!

თ.თავაძე

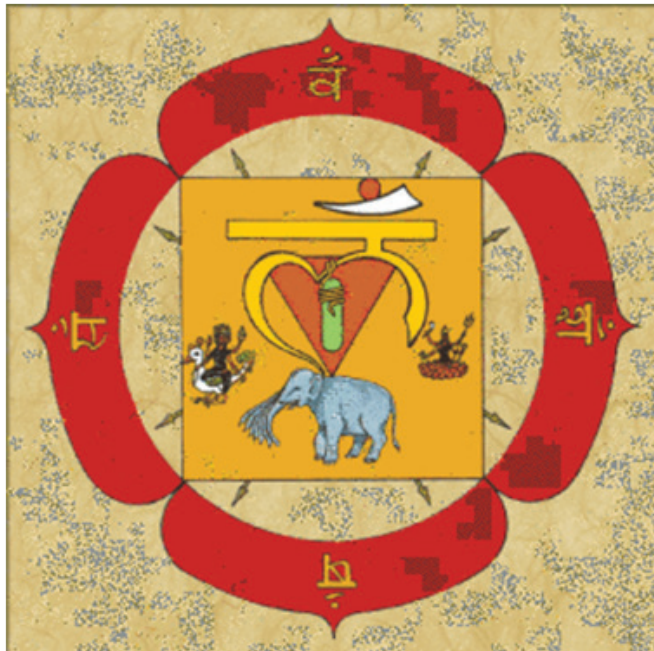

სიყვარულის საკრალური შრეები (გიორგი ბორევი)

სიყვარული არსებობს სულის განვითარების ყოველ საფეხურზე, ისევე, როგორც ზიკურატის* ყოველ საფეხურზე. ეს იმიტომ, რომ სიყვარული წარმოადგენს მატერიისაგან საკუთარი თავის შეცნობის უნივერსალურ იარაღს. ეთერულ გეგმილზე აღამიანთა სიყვარული წარმოადგენს შთამომავლობის შექმნის მისწრაფებას. გაიტანო ცხოვრება და გამრავლდე – აი რა არის პირველი ჩაკრამის ცხოველური გონების მიზანი. დედამიწის მცირერიცხოვან, ნახევრად ველური ტომებისათვის ფიზიკური (ეთერული) სიყვარული – ერთადერთი ძირითადი საშუალებაა ქალსა

ერთ დიდ ჯოგს საერთო ცოლებითა და ბავშვებით. თემურ წყობილებაში ადგილი არა აქვს ეჭვიანობასა და ეგოიზმს. ველურთა სიყვარული, ესაა სიყვარული დრამების, ტრაგედიებისა და შურის გარეშე. მას ერთი მიზანი აქვს, – მოდგმის გაგრძელება. სიამოვნების მიღება კი ეს უკვე სხვა საქმეა. ჩრდილოეთის ველურ ტომებს შემორჩათ ძველი ადათი: სახლის პატრონი საკუთარ ცოლს სტუმარს უწვენს გვერდში. თუ სტუმარი უარს ამბობს ამგვარ საჩუქარზე ეს ნიშნავს იმას, რომ მასპინძელს შეურაცხყოფა მიაყენეს. ეთერულ გეგმილზე სიყვარული – მოვალეობაა, მორჩილება, დაცემული სულის თემის სულის წინაშე ვალდებულება. და ეს ვალი, როგორც მორჩილება, მუდავნდება არა მხოლოდ სექსუალურ გეგმილზე, არამედ ცხოვრების ყველა სხვა ასპექტებშიც.

პირწმინდად წმინდა სიამოვნების საფუძველი, ჩადებულია მეორე საფეხურის ფუძეში, ვიტალური სიყვარულის საფუძველში, „მეორე ჩაკრის“ აღამიანთა შინაარსში. ასეთ სიყვარულს სწორი იქნებოდა დაერქვას „სიყვარული - ეჭვიანობა“, „სიყვარული - ტანჯვა“, „სიყვარული - სიძულვილი“, „სიყვარული - ძალაუფლება“, „სიყვარული - ავხორცობა“, რამეთუ ვიტალურ გეგმილზე ეს გრძნობები ჭექა-ქუხილის ერთიანი მორევიანა. ვიტალური სხეული გრძნობათა ძალზედ ვრცელ პალიტრას ფლობს. აი ზოგიერთი მათგანი: სიმპატია და ანტიპატია, დასაკუთრების უინი და სიძულვილი, სიკეთე და რისხვა, პატივმოყვარეობა და ეჭვიანობა და სხვა მრავალი.

და მამაკაცს შორის ურთიერთობების დროს. ველურ ტომებში პრაქტიკულად ყოველი მამაკაცი ვალდებულია გაანაყოფიეროს ქალი, რომელიც მზადაა გააჩინოს შთამომავლობა. აქ ოჯახი წარმოადგენს

* ზიკურატი – ზორთასტრული საკულტო ნაგებობა.

ვიტალურ სიყვარულს დედამიწაზე აქვს თავისი დაბადების, განვითარების, სიბერისა და გარდაცვალების სტადიები. ყველაფერი იწყება ჭაბუკური სიყვარულიდან. სიყვარულის ობიექტი ამ დროს ღვთაების დონემდეა აყვანილი: შეყვარებულის მთელი ძალღონე და სახსრები მიმართულია მხოლოდ ერთი მიზნისდა მისაღწევად – რამენაირად მიაღწიოს შეყვარებულის სიმპათიებსა და კეთილგანწყობას. ქალები ამ დროს იყენებენ ირიბ, ძალიან ეშმაკურ ხრიკებს და მამაკაცები კი საკუთარ განსხვავებულ ილეთებს, მაგრამ ყოველი მათგანი ერთ მიზანს ემსახურება: თავშეუკავებელ სექსს, სიყვარულით ადამიანის დასაკუთრებას, სიამოვნების მიღებას, ცხოველური ჟინის დაკმაყოფილებას. ვიტალური შეყვარებულობის დროს, ინდივიდში ბოლოქრობენ ვნებათა ოკეანეს ტალღები და იგივე სიძლიერის ტრაგედიები. იღვრება ნიაგარის ცრემლები, ტანჯვის მოქცევის ტალღები, ეჭვიანობის წარღვნები თავით ფეხებამდე ტბორავენ ადამიანებს. ვნებათა ტრაგედიების აფეთქებანი დუელების, საშინელი მკვლევლობების, და განწირული თვითმკვლევლობების მიზეზები ხდებიან. ამ დროს ეგრეთწოდებულ პოეტებს (მეორე საფეხურის ადამიანებს) თავში უჩნდებათ გაუზიარებელი სიყვარულის გართმული სტრიქონები ისევე, როგორც ეგრეთწოდებული კომპოზიტორები წერენ ტრივიალურ მუსიკებს ოთხი მთარული აკკორდით. იოლად ტრაგიზმისაკენ მიდრეკილი პოეტები საკუთარ გაუზიარებელ გრძნობათა სიმეზუხე იხრჩობენ თავს.

ვიტალური შეყვარებულობა – ესაა ერთ-ერთი უძლიერესი შემოქმედებითი პროცესი, უძლიერესი კატალიზატორი მდებიო ხალხისათვის და ცხოვრებაში ჩვენს პლანეტაზე, რიგით ქალებსა და მამაკაცებს გააჩნიათ ამგვარი იარაღის მთელი არსენალი, რომელთა მეშვეობითაც ისინი ინარჩუნებენ საკუთარ

თავს ეგრეთწოდებულ „შემოქმედებით მდგომარეობაში“ – ანუ ვიტალური შეყვარებულობის მდგომარეობაში. მაგალითად ისინი შეგნებულად და ძალზედ იშვიათი

ხელგნურობით თამაშობენ ეჭვიანობის გრძნობებსა და ემოციებს: პერიოდულად იცვლიან საყვარლებს, მიდიან ნებისმიერ სექსუალურ კონტაქტზე; ერთსქესიანი კავშირები, ყოველნაირი სექსუალური უკუღმართობანი და მრავალი და მრავალი სხვა.

როდესაც ახალგაზრდული შეყვარებულობა დაყრის თავის პირველ ყვავილებს როგორც ატმის ხე, მისგან რჩება მხოლოდ ვიტალური კავშირი. ამის შემდეგ სიყვარულის ობიექტის მიმართ ინდივიდს უჩნდება, თითქოს და არამოტივირებული ბოდმის, გაღიზიანებისა და სიძულვილის გრძნობები. ეს გრძნობები ქვეცნობიერად დაკავშირებული არიან იმ შეგრძნებებთან, რომლებიც ვიტალური სიყვარულის ობიექტთან ენერგეტიკული დამოკიდებულების გამო არიან გაჩენილნი, ან მისი მხრიდან ვამპირიზმთან, ანდა კიდევ, ასევე მისი მხრიდან, საქმიანობაში თავისუფლების შეზღუდვასთან; ახალ სიამოვნებათა მიღების უკმარისობასთან, როგორც საქმიანობაში ასე აზრებშიდაც.

ყოველი, თუნდაც უმცირესი მინიშნება „თავისუფლებაზე“ ან „გვერდზე გახედვაზე“, ყოველი მინიშნება „თავისუფალ საქციელზე“, ან მსგავს თემაზე ვიტალურად შეყვარებულში მომენტალურდ აჩენს ეჭვიანობას. ზოგჯერ ეჭვიანობა, შეყვარებულის მიმართ „საკუთრების გრძნობა“, რომელიც შეიძლება არ დაგემორჩილოს და გიდალატოს, აუტანელი ხდება. აქედან ხშირი „გაბუტვები“ შეყვარებულებს შორის, მუდმივი ნევროზები და აგრესიულობა, სიძულვილის ემოციების აფეთქებები და „შეყვარებულების“ არა მოტივირებული თავდასხმები ერთმანეთზე ალაგზნებენ ეგოისტურ გრძნობას „მეპატრონეში“, საკუთრების მფლობელში. ინდივიდი ფიქრობს, რომ „ეს როგორ?! „ჩემი“ საკუთრება მე არ მემორჩილება და ისე არ იქცევა, როგორც მე მინდა (ანუ მას არ მოწონს მისი საქციელი რადგან ისე არ ფიქრობს, როგორც „პატრონი“). ასეთი ცეცხლოვანი აზრების გამო ზღვარს მისული ოჯახური ვნებების მდურარე ქვაბი ფეთქდება.

ვიტალური სიყვარული არასოდეს არაა მყარი, იმიტომ, რომ ის მხოლოდ სექსუალურია, იგი მუდმივი ძიებაა, იგი მისწრაფებაა ახალ ახალი სიამოვნებების მიღებისაკენ. აი ამიტომ ჩნდება მათ შორის ხშირი ღალატი, რადგან ახალ სიამოვნებათა და ახალგაზრდულ განცდათა, და მძაფრ ურთიერთობათა ძიება გრძელდება. შეყვარებულობის მდგომარეობის დაბრუნება, ყველა თავისი ულამაზესი გრძნობებისა თუ განცდებისა მოხდება მხოლოდ ახალი შეყვარებულობის დროს, ანუ პარტნიორის ჩანაცვლებით. და ეს მხოლოდ ისევ მოკლე დროით ხდება, საკუთარი ნებაყოფლობით, ისევ ახალი ტანჯვისთვის თავის გაწირვით. ისევე როგორც უწყლოთ შეუძლებელია არსებობა, ასე ვიტალური სიყვარულის დროს, – სქესობრივი ურთიერთობის გარეშე არსებობა შეუძლებელია.

მიწიერ ბინადართა შორის არსებობს მთარული აზრი იმის შესახებ, რომ ყოველი მამაკაცი თუ ქალი ამ არამდგრად ცხოვრებაში, ასეთ მყარ დედამიწაზე ეძებს თავის ერთადერთ ტყუპისცალს. ითვლება, რომ ვიღაცას ბედი უღიმის და თავის მეორე ნახევარს, გნებავთ ტყუპისცალს, –პოულობს და ასეთი შეყვარებულები ღმერთების ტოლები ხდებიან. ეს რა თქმა უნდა ასე როდია. ვერაფერ ვერასოდეს ამ გარესამყაროში ვერ შესძლებს, ამ გაგებით, გამთლიანებას, რადგან განქორწინება ბოლოს და ბოლოს ხდება ერთადერთ სამართლიან უმაღლეს სასამართლოში სადაც მოსამართლე სიკვდილია და ბრალმდებელი კი სიბერე. დაკარგული მეორე ნახევარის ლეგენდები ლემურიელებიდან მოდის. მათ სივრცეში იყო განხორციელებული სქესის განცალკევება.

დედამიწის პირველი ბინადარნი ეთერულ სხეულებში არსებობდნენ. მათ შეეძლოთ სიარულიცა და ფრენაც. მიწის წიაღშიც გადაადგილება, ნაწილებად დაშლა და ისევ გამთლიანება. პირველ რასას არასოდეს არ ჰქონია ფიზიკური სხეულები, ამიტომაც ისინი არასოდეს არ კვდებოდნენ. „ადამიანები უბრალოდ „დნებოდნენ“ და შთამომავალთა სხეულებისაგან შთაინთქმებოდნენ დროთა განმავლობაში დედამიწა სულ უფრო შორდებოდა მზეს და მიწიერ ადამიანთა სხეულები სულ უფრო მკვრივდებოდა და უხემდებოდა. მეორე რასა პირველი რასისაგან წარმოიშვა. ეს უკვე 50 მეტრის სიმაღლის ორთქლის ღრუბლების ქმნილება იყო. თუ პირველი რასა უბრალო გაყოფით მრავლდებოდა და ერთი ფორმიდან მეორეში ეთერის გადაღინებით ხდებოდა, მეორე რასაში ეს უფრო რთულად ხდება. ეს პროცესი პლანეტების თანამედროვე განვითარების პროცესსა ჰგავს: ეთერული სხეული, რომელიც შეიცავს მონადას (უკვდავ სულიერ ერთეულს), გარშემორტყმული

იყო კვერცხის მაგვარი აურით. როდესაც გამრავლების ვადები დგებოდა ეთერული ფორმა, უბრალოდ გარეთ გამოაგდებდა მონადას თავისი კვერცხიდან. ეს ჩანასახი იზრდებოდა მშობლის აურით კვეხის მადლით. ნელ-ნელა იზრდებოდა ნაყოფი და ბოლოს ჭიპლარსაც წყვიტავდა და თავისი წილი სინათლე მიჰქონდა თან, რომელიც ექვსი ტყუპისცალისგან შესდგებოდა.

დაახლოებით მესამე რასის შუამდის – ანუ ლემურიელთა რასის დროს – ადამიანები ეთერული და სქესის არამქონენი იყვნენ. როდესაც დედამიწა მზეს 120 მილიონი კილომეტრით დაშორდა პლანეტაც ნელ-ნელა გაცივდა, დედამიწის ქერქი გამყარდა და ჩრდილო პოლუსზე გაჩნდა უზარმაზარი კონტინენტი. იმ დროს ზოგიერთი ადამიანი მშობლებიდან იკვირებოდნენ. მშობლებს უმეტეს წილად „ინ“ ენერგიას ართმევდნენ ანუ მამრ ენერგიებს დებულობდნენ. მაგრამ იმისათვის, რომ სიცოცხლის უნარიანი შთამომავლობა გაჩენილიყო, ადამიანი საკუთარი სხეულის ენერგეტიკას აეწონასწორებდა. ამიტომ ის ლემურიელები, რომლებსაც აკლდათ მამრი ენერგიები, მიემანტიებოდნენ „იან“ ენერგიის სიჭარბის მქონე არსებებს. უბრალოდ რომ ვთქვათ ისინი წოვდნენ სხვა ადამიანებისაგან საჭირო ენერგიებს, რომლებიც მათ აკლდათ. ორ, სხვა და სხვა პოლუსის მქონე ადამიანთა შორის, ჩნდებოდა ნაპერწკალი. ეს ისე ხდებოდა, როგორც ღრუბლებს შორის ელვის გარბენა. ეს ხომ ორი სხვა და სხვა მუხტის მქონე ღრუბლებს შორის ცნობილი მოვლენაა. ამგვარი მოკლე ჩართვის დროს ლემურიელის სხეული ტორტმანებდა ელექტროლობის მის სხეულში გაგლის დროს და ამის შემდეგ ვამპირის სხეული მშვიდდებოდა. აწყნარებდა რა საკუთარ სხეულს, ვამპირი ლემურიელი, წყნარდებოდა. ასეთნაირად განიცდიდა ლემურიელი ორგანიზმს. თანამედროვე ადამიანთა შორისაც ხდება ამგვარი მოკლე ელექტრული ჩართვა, ხდება ვიბრაციები,

რომლებიც უჯრედების დონეზე იძლევიან ზეციური ბედნიერების შეგრძნებას. ძალიან კარგადაა ცნობილი რომ ასეთი ბედნიერებისათვის სულაც არაა საჭირო სექსუალური კავშირი. ვიტალური ორგანიზმი სხვა და სხვა „ხერხით“ ხდება და ეს უკვე სასიცოცხლო ენერგიების უბადრუკად ხარჯვაა, შემოქმედებითი ენერგიების კარგვა, გამოფიტვა, სიბერე, სნეულობანი და ... სიკვდილი. ეს იმიტომ ხდება, რომ დედამიწის ბინადარნი საკუთარი სასიცოცხლო პროგრამის შესასრულებლად გარკვეულად მოზომილ ენერგიას ფლობენ. ეს ენერგია თავის დაძაბულობით პირველ და მეშვიდე ჩაკრამებს შორის პოტენციალით განისაზღვრება. ვიდრე ხერხემალში პირველ და მეშვიდე ჩაკრამებს შორის პოტენციალი არსებობს, – სიცოცხლეც შესაძლებელია.

საკუთარი მეორე ნახევრის ვიტალური სიყვარულის სივრცეში პოვნა, – შეუძლებელია, რამეთუ ვიტალური ისევე, როგორც ფიზიკური, – ილუზორულია პირვინდოდ გარეგნული ადამიანის შინაგანი სამყაროს მიმართ. და ეს იმიტომ, რომ ჭეშმარიტება – სიმპათიისაგან ძალიან, ძალიან შორსა დგას. სიტყვამ მოიტანა და უნდა ითქვას, რომ ჯოჯოხეთის ზოგიერთი შრეები შექმნილია ვიტალური მატერიისაგან.

ზიკურატის მესამე საფეხური, სიყვარულის მესამე ნაირსახეობა – მენტალური სიყვარულია.

მიწიერი ადამიანის მენტალური სხეული ორი ჩაკრამის შემოქმედების ნაყოფია (მესამე და მეოთხე ჩაკრამები). ყველაფერი, რასაც ჩვენ ლოგიკას, მსჯელობით აზროვნებას, ანალიზს, დროში არსებობასა და სამგანზომილებიან სივრცეში არსებობას ვუწოდებთ, ეს ყველაფერი მესამე ჩაკრამის ნაყოფია. ესაა ეგრეთ წოდებული მდაბალი მენტალი – ადამიანის პიროვნების ერთპიროვნული წარმომადგენელი ამ დედამიწაზე. ეს იმიტომ რომ მეექვსე

ჩაკრამი – ადამიანთა უმეტესობის პროცენტს, ჩაკეტილი აქვთ მისივე კარმის ანგელოზებს. მესამე ჩაკრამს მიწიერ გეგმილზე თავისი წარმომადგენელი ჰყავს – თავის ტვინის მარცხენა ნახევარსფერო. ესაა ჩვენი ლოგიკური გონი – მმართველი ორგანო და ადამიანის ეგოს მცველი, პიროვნების გააფთრებული მცველი და სულის მარადიული მტერი (Страж Порога). მრავალ ეზოთერულ სკოლაში ეშმაკის უკან იგულისხმება ადამიანის ტვინის მსჯელობის უნარი. მსჯელობით (სასჯელის გამოტანის თვალსაზრისით) აზროვნების უნარი მიიჩნევა, რომ სიცოცხლეს აქვს თავისი აზრი და მიზანი. მაგრამ, ეს ნიშნავს იმას, რომ სივრცე და დრო შეზღუდულებია, ანუ სამყაროს საზღვრები ჰქონია. ამგვარი ლოგიკა, რომელიც ერთდროულად ამტკიცებს, იმას რომ სამყარო უსასრულოა, საკუთარ თავს ეწინააღმდეგება. ადამიანის მენტალური ორეული ერთიან საკაცობრიო ეგრეგორში არსებობს. საერთო ეგრეგორი ყველა ადამიანს მართავს, ისე როგორც მარიონეტებს, მუდამ ატყუებს მათ და აიძულებს მათ აკეთონ ის, რაც მიწის ღმერთებს სურთ. მენტალური არსება ანაწევრებს ინფორმაციას, რომელსაც ჭიპიდან ღებულაობს მიწიერი კაცობრიობის

ეგრეგორიდან და ახდენს მის დამუშავებას არითმეტიკული აზრებიდან და მშრალი ლოგიკური ოპერაციების მეშვეობით. ადამიანის მენტალურ სხეულს შეუძლიან ყველაფრის თავ-თავის ადგილზე დალაგება და, მათ შორის, რა თქმა უნდა, სასიყვარულო ურთიერთობებისაც, ასევე ყოველივე მათგანს დაარქვას თავისი სახელი და შესაბამისი ფასიც დაადოს მათ. ეს ორეული „სიყვარულის ორგანოსთან“ როდია პირდაპირი კავშირით დაკავშირებული, იგი უფრო მიკერძოებულ გადაწყვეტილებას ღებულაობს, როდესაც ირჩევს ერთს მეორის სანაცვლოდ მხოლოდ იმიტომ, რომ მას „ირჩევს“. მენტალურ არსებას მეორე არსებისადმი სიყვარული, პოზიტიურ ჭრილში, – ესაა სიყვარული – მეგობრობა, ურთიერთ სასარგებლო ცხოვრებისეული ინტერესების გამო. ნეგატიური ვარიანტში ესაა სიყვარული ანგარებით. მაგრამ მენტალური სიყვარული არ გამოორიცხავს პარტნიორთა შორის სექსუალურ ურთიერთობას მიუხედავად

იმისა, რომ გარეშე თვალისათვის ასეთი სიყვარული „უმარილოა“. მართლაც რომ, ასეთი ურთიერთობა მოკლებულია სინარჯის ცრემლებს, სავსეა მტანჯველი ეჭვიანობებითა თუ

აღტაცებებით, უსიამოვნებებით, ოჯახური არეულობებით და ადამიანთა გართობის სხვა ფორმებით. ასეთი სიყვარული არ ბორკავს პარტნიორთა თავისუფლებას, არ კინავს მათ ინტერესებს, არ არყევს მათ ცხოვრებას ვნებათა კატაკლიზმებით. თუმცა ცხოვრებაში იშვიათათ ხდება ასეთი, პირწმინდად მენტალური სიყვარული, რამეთუ, როგორც წესი, დაწყებით პერიოდში მასში ყოველთვის არსებობს რაღაც რაოდენობის ვიტალური სიყვარული, და მხოლოდ თანდათან, წლების განმავლობაში, ვნებები განლევამდის ქრებიან.

ასტრალური სიყვარული – ეს ბაბილონის გოდოლის მეოთხე საფეხურია. იგი ავლენს ადამიანური სიყვარულის უფრო მაღალ ფორმას. ქვეცნობიერ სიყვარულს ეჭვიანობა, საყვედური, პრეტენზიები საყვარელი ადამიანის მიმართ, – აღარ ახასიათებს. ესაა სიყვარული – სიხარულით, სიყვარული – თავისგაღებადის, ესაა ბედნიერებისა და მსხვერპლის გაღების სიყვარული. ინდივიდს უბრალოდ უყვარს, უყვარს მიუხედავად იმისა თუ როგორ ექცევა მას შეყვარებული და არაფერს ითხოვს სანაცვლოდ. შეყვარებული უკვე იმითაა კმაყოფილი რომ, არსებობს საყვარელი ადამიანი, თუნდაც არა მის გვერდით, თუნდაც სადღაც შორს, – ამას მნიშვნელობა უკვე აღარა აქვს. ჭეშმარიტად ასტრალურ სიყვარულში არ არსებობს დამოკიდებულება ეთერულ, ვიტალურ თუ მენტალურ სხეულებზედ, თუმცა ყველაფერი რაც ინტიმურ ურთიერთობებს ეხება, ამ შემთხვევაში სრული სისავსით ვლინდება მასში. ქვეცნობიერ სიყვარულში არა აქვს ადგილი ტანჯვას – ესაა სრულიად გაწონასწორებული და ღრმა გრძნობა. ორმხრივად ასტრალური სიყვარული – ადამიანური სიყვარულის იდეალია ამ დედამიწაზე. მაგრამ თავად ასტრალური სიყვარული, რომელსაც მიწიერი ადამიანი განიცდის ამპლანეტაზე სხვაგანსხვაგვარული

არსების მიმართ – მეტად იშვიათი მოვლენაა. ათასჯერ უფრო ნაკლებადაა იგი ორმხრივი, რადგან ზედმიწევნით ცოტაა დედამიწაზე იმ ადამიანთა რიცხვი რომელთა გულის ჩაკრამი სრულიადაა გახსნილი. თუ ასტრალური ჩაკრა არაა გახსნილი სრულფასოვნად, არამედ სანახევროდ, მაშინ ხდება შეზავებული ასტრალურ–ვიტალური სიყვარული, რასაც გარდაუვალად მოჰყვება ცრემლები და სულიერი ტანჯვა ინდივიდისა. ქვეცნობიერი სიყვარული კარგად ერწყმის პოზიტიურ მენტალურ სიყვარულს, ანუ სიყვარულ – მეგობრობას. გაუზიარებელი ასტრალური სიყვარული უსიყვარულოს ჰქმნის ადამიანებს ერთმანეთის მიმართ.

ასტრალური სიყვარული, მისი წმინდა შინაარსით, ადამიანთა უმეტესობის მიერ მეტისმეტად აგრესიულად აღიქმება, რამეთუ პლანეტა დედამიწა დღეს უკვე ვიტალური ჯოჯოხეთის წრეს მიეკუთვნება. მიწიერ ადამიანებს ასტრალური სიყვარული არასრულფასოვან, მიუღებელ მოვლენად მიაჩნიათ, რადგან მიწიერ წარმოდგენებში არ ეტევა „ნამდვილი სიყვარულის“ წარმოდგენები იმ თვალსაზრისით, რომელსაც ახასიათებს მტანჯველი ტრაგედიები, ჩხუბი, ეჭვიანობა, სისხლი და ცრემლი თავისივე მომაკვდინებელი ვნებებით. ამიტომ უბრალო ადამიანები ქვეცნობიერ სიყვარულს უყოყმანოდ უარყოფენ, მრისხანედ გმობენ და ყოველნაირად დევნიან მას...

ზიკურატის მეექვსე საფეხური, სიყვარულის მეექვსე სახეობა – ესაა აჯნისეული ანუ ზეციური სიყვარული, რაც ტოტალურ სიყვარულს წარმოადგენს. იგი მთლიანად თავისუფალია ყოველგვარი ეგოისტური მოთხოვნებისაგან და ამასთანერთად მოიცავენ ცნობიერების ყველა გეგმილს. ამ სიყვარულში ამოქმედებულია უმაღლესი მენტალის სხეული, სხვაგვარად კი – ზეცნობიერება, რომელსაც მექვსე – აჯნა ჩაკრა ჰქმნის.

ზეციური სიყვარული,—ესაა სიყვარული ყოველი არსებულის მიმართ. თანამედროვე მიწიერ კაცობრიობაში აჯნა სიყვარულის მდგომარეობა შეუძლიათ განიცადონ ადამიანებმა, რომლებიც სპეციალურ,

სულიერ თუ ეზოთერულ ვარჯიშთა პრაქტიკას ეწვივან ათეული წლების მანძილზედ მრავალ სიცოცხლეთა განმავლობაში. მაგალითად სუფთა ადამიანები, მრავალ ცხოვრებათა მანძილზე რაჯა იოგის მადლით კარგად ავითარებენ საკუთარ ზეციურ სხეულს, სახელად — ზეცნობიერება. ასეთ იოგებს ესმით და გრძნობენ კიდევ ღმერთს. ამას მიჰყავს ისინი ზეამაღლებულ და კეთილშობილ აზრებთან, ლამაზ სურვილებთან და უმანკო მოქმედებებთან. ყველაფერი, რაც ადამიანთაგან მიჩნეულია სიკეთედ, კეთილშობილად და ამაღლებულად, ღვთიური წესის თანამხმად, უხილავად მოედინება ჩვენსკენ სულიერი გონებიდან. მეექვსე სხეულის განვითარებასთან ერთად, ადამიანს უჩნდება მდგრადი გრძნობა ერთიანი, უზენაესი სიყვარულის არსებობის მიმართ, მასში იზრდება ერთიანობის შეგნება არა მხოლოდ მთლიანად კაცობრიობის მიმართ,

არამედ მთელი სამყაროს მიმართაც. გახსნილი აჯნა ჩაკრა ქვეცნობიერებასაც და ინტელექტსაც გადასცემს ისეთ ჭეშმარიტებებს, რომლებთანაც ისინი ვერასოდეს ვერ მივიდოდნენ სხვაგვარად. ზეცნობიერება შთაგონების წყაროს წარმოადგენს უდიდესი, გენიალური პოეტებისა და კოსმიური მწერლებისათვის, ღვთაებრივი მუსიკის შემქმნელთათვის, არამიწიერი სურათების მხატვართათვის და კაცობრიობის უდიდეს მოციქულთათვის. ზეციური სიყვარულიდან უზენაესი მაგები და ნათელმხილველები დებულობენ ცოდნას წარსულის, დღევანდელობისა და მომავლის შესახებ. ეს ხდება გირჩისებრ ჯირკვალში. იქ, იქ სულის სავანეშია კონცენტრირებული ყოველი ცოდნა სამყაროთა და ადამიანთა აგებულებებისა. უშეღავათო ერთგულება ადამიანისა იოგის საფეხურების მიმართ საშუალებას აძლევს ჭეშმარიტების მაძიებელს ეგოისტური სხეულები გაამხოლოვოს ერთმანეთისაგან (ეთერული, ვიტალური და მენტალური) და გააცნობიეროს სიყვარულის გრძნობა, რაც დამახასიათებელია ადამიანის ყოველი სხეულისათვის, მისი ყოველი ნიუანსით. რიგითი მიწიერი ადამიანი, თავის მიწიერ განსხეულებებში, უბრალოდ ვაღდებულება გაიაროს სიყვარულის სხვადასხვა ფორმები, დაწყებული უმარტივესი ეგოისტური ვიტალურიდან. მოიგიჟიანებს რა და გაიცნობიერებს საკუთარ თავს მიწიერი ბინადარი, თანდათანობით გაადამიანდება. იგი მენტალური სიყვარულიდან ფსიქიურზე გადავა და მხოლოდ შემდეგ ამისა, როდესაც მრავალი გაკვეთილის სახით გავლილი სიცოცხლეები ადამიანს აიძულებს იმდენად სრულჭყოს საკუთარ თავი, რომ თვალები საბოლოოდ გაახილოს, მაშინ იგი შესძლებს თანდათანობით მიუახლოვდეს აჯნისეულ სიყვარულს. სიყვარულის ყოველი ფორმა ითხოვს სულისაგან დედამიწაზე მიღებული მწარე გამოცდილების გაცნობიერებასა და კარმიული დანაგრძევების დამუშავებას.

მაგალითად, თუ მიმდინარე ცხოვრებაში ადამიანისაგან არაერთხელ იქნა განცდილი ვიტალური სიყვარულის ტრაგიკული გამოცდილება, მაშინ მომავალი ცხოვრების რომელიღაც ეტაპზე, ინდივიდი, ბოლოს და ბოლოს შეჩერდება და ეტყვის თავის თავს: „მორჩა, გათავდა! მუდამ ერთი და იგივე! მეტი აღარ შემიძლიან!!!“ ადამიანისაგან ხდება დამანგრეველი, ვიტალური სიყვარულის ჯოჯოხეთური არსის შეგნება და შემდგომი არჩევანი, – ნებისყოფა და ცნობიერი არჩევანი სულ სხვა ურთიერთობების ფორმებისა, საკუთარ სქესობრივ პარტნიორთან. აი ასეთნაირად, ცხოვრებიდან ცხოვრებამდე, ტანჯვიდან ტანჯვამდის მიწიერი ბინადარი აღწევს აჯანსიულ სიყვარულს. ზუსტად აქ მიხვდება იგი იმას, რომ ჭეშმარიტება, – ყოველთვის ზეციური სიყვარულია.

ბვირფასნო, როგორც აღმასს მრავალი წახნაგი აქვს, ასე სიყვარულსაც – მას მრავალი სახე გააჩნია. სათნოების რამოდენიმე სახეობა არსებობს. დააპურო და შეუნარჩუნო ადამიანს ან ოჯახს სიცოცხლე, დაეხმარო ღარიბს და სნეულს, გახსნა საქველმოქმედო დაწესებულება უპოვართათვის ან ცხოველებისათვის – ეს ღირსეული გამოყენებაა პატიოსნად ნაშრომი ფულისა.

სათნოება, ამაზე მაღლა დგას – მისცე ვინმეს საერო განათლება. დაუშვათ რომ თქვენ ას ოქროს აძლევთ ულუკმაპური ოჯახს. მაგრამ ეს დახმარება – მხოლოდ რამოდენიმე ხანისთვისაა. უფრო მეტიც, თუ ადამიანები, რომელსაც ეხმარებით, უგუნურნი არიან, მაშინ ფული ფუჭად დაიხარჯება, ან სრულიადაც საზიანოდ მათთვის, ან კიდევ უარესი, სხვათა მიმართ ბოროტებისათვის. მეორეს მხრივ, თუ თქვენ იმ ას ოქროს მათ განათლებას მოახმართ მაშინ თქვენ მათ სამიდღემიო სიკეთეს უკეთებთ. ასე რომ, ასეთი სათნოება მეტია პირველზე.

მაგრამ უმაღლესი ფორმა სათნოებისა

არის – დაეხმარო ადამიანს სულიერ განათლებაში. ამას იოლად აკეთებენ განდობილები, წმინდა ადამიანები, ბუდეები და იოგები, რომლებიც ეწვიან წმინდა, უბრალო და სუფთა ცხოვრებას, რაც საკუთარი თავის განწირვასა და უბიწოებაში მდგომარეობს. ამგვარი სიცოცხლე უკვე თავის თავად შთააგონებს ასობით და ათასობით ადამიანს, და დაეხმარება მათ საკუთარ მაგალითზე მიაღწიონ ღვთის რეალიზებას საკუთარ თავში. ამგვარად ადამიანი თითქოს არავის ასწავლის, მაგრამ აღასრულებს უზენაეს სათნოებას იოგის საფესურებზე ზესვლით. და ეს ყველაფერი საჭიროა იმიტომ, რომ ეტაპობრივი გასხივოსნების ცოცხალი მაგალითი ადამიანისა უპირატესია განათლებაზე და ფულად დახმარებაზე. ასეთი მაგალითი ათასობით ტანჯულს მოიხმობს, შთააგონებს ათასობით ურწმუნოს საკუთარი მანკიერებანის დაძლევის შესაძლებლობას. უბრალო ადამიანთათვის ხელმისაწვდომია სათნოების ორი პირველი სახეობა, რადგან მესამე სათნოება, – საკუთარი გონებისა და ხასიათის გარდაქმნა, ყოველწამიერი ბრძოლა საკუთარ სიზარმაცესთან, – ხელმისაწვდომია მხოლოდ ნებისყოფის მქონეთა და ბრძენთათვის.

„არაფერისაგან არაფერი არ ჩნდება. არ არსებობს შედეგი მიზეზის გარეშე. მკვდარი მატერია ვერასოდეს შობს გონიერ არსებებს. ღიადი პირველმიზეზი – ფენომენალური სამყაროს მიზეზი – არის ღმერთი.

პირველსაწყისი მიზეზი შეიძლება სხვადასხვა სახელებით შევამოთ, – უზენაესი ძალა, კოსმიური გონი, ბუნება, უზენაესი საწყისი და სხვა. სახელები შეიძლება იყოს სხვადასხვა, მაგრამ ერთსა და იგივე მცნებას (არსს) ასახავს სიტყვა –
შემოქმედი!!!

/თარგმნა თ.თავაძემ/

ISSN 1512-2794

9771512279000